

ADATH SHALOM TORAH

(Torah # 14251)

LEARNING AID

B`REISHIT

TABLE OF CONTENTS

Bereishis.....	2
Noach.....	7
Lech Lecha.....	13
Vayeira.....	18
Chayei Sarah.....	24
Toldos.....	28
Vayeitzei.....	32
Vayishlach.....	38
Vayeishev.....	43
Mikeitz.....	48
Vayigash.....	54
Vayechi.....	58

1:1 בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ:
 2 וְהָאָרֶץ הִיְתָה תֵהוֹ וְכָהוּ וְחָשֶׁךְ עַל-פְּנֵי תְהוֹם וְרוּחַ
 אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל-פְּנֵי הַמַּיִם: 3 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי
 אֹר וַיְהִי-אֹר: 4 וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת-הָאֹר כִּי טוֹב
 וַיַּבְדֵּל אֱלֹהִים בֵּין הָאֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ וַיִּקְרָא
 אֱלֹהִים לְאֹר יוֹם וּלְחָשֶׁךְ לַיְלָה וַיְהִי-עֶרֶב
 וַיְהִי-בֹקֶר יוֹם אֶחָד:
 6 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי רִקִיעַ בְּתוֹךְ הַמַּיִם וַיְהִי מַבְדִּיל
 בֵּין מַיִם לַמַּיִם: 7 וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת-הַרְקִיעַ וַיַּבְדֵּל
 בֵּין הַמַּיִם אֲשֶׁר מִתּוֹכָהּ לְרִקִיעַ וּבֵין הַמַּיִם אֲשֶׁר
 מִעַל לְרִקִיעַ וַיְהִי כֵן וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לְרִקִיעַ שָׁמַיִם
 וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם שֵׁנִי
 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִקּוּ הַמַּיִם מִתּוֹכָהּ הַשָּׁמַיִם אֶל
 מְקוֹם אֶזְרָא וְתִרְאֶה הַיַּבְשָׁה וַיְהִי כֵן וַיִּקְרָא אֱלֹהִים
 לַיַּבְשָׁה אָרֶץ וּלְמַקְוֵה הַמַּיִם קָרָא יַמִּים וַיֵּרָא
 אֱלֹהִים כִּי טוֹב וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תִּדְשָׂא הָאָרֶץ
 דָּשָׂא עֵשֶׂב מִזֵּרִיעַ זֶרַע עֵץ פְּרִי עֵשֶׂה פְּרִי לְמִינֵו
 אֲשֶׁר זֶרְעוּ בּוֹ עַל הָאָרֶץ וַיְהִי כֵן וַתּוֹצֵא הָאָרֶץ
 דָּשָׂא עֵשֶׂב מִזֵּרִיעַ זֶרַע לְמִינֵהוּ וְעֵץ עֵשֶׂה פְּרִי
 אֲשֶׁר זֶרְעוּ בּוֹ לְמִינֵהוּ וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב וַיְהִי
 עֶרֶב וַיְהִי-בֹקֶר יוֹם שְׁלִישִׁי:
 14 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מְאֹרֶת בְּרִקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהַבְדִּיל
 בֵּין הַיּוֹם וּבֵין הַלַּיְלָה וְהָיוּ לְאֹתוֹת וּלְמוֹעֲדִים וּלְיָמִים
 וּשְׁנָיִם: 15 וְהָיוּ לְמְאֹרֶת בְּרִקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהָאִיר עַל
 הָאָרֶץ וַיְהִי-כֵן: 16 וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת-שְׁנֵי הַמְּאֹרֶת
 הַגְּדֹלִים אֶת-הַמְּאֹר הַגָּדֹל לְמַמְשֶׁלֶת הַיּוֹם וְאֶת
 הַמְּאֹר הַקָּטָן לְמַמְשֶׁלֶת הַלַּיְלָה וְאֶת הַכּוֹכָבִים:
 17 וַיִּתֵּן אֹתָם אֱלֹהִים בְּרִקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהָאִיר עַל
 הָאָרֶץ: 18 וּלְמִשְׁלַל בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה וּלְהַבְדִּיל בֵּין הָאֹר
 וּבֵין הַחֹשֶׁךְ וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב: 19 וַיְהִי-עֶרֶב וַיְהִי
 בֹקֶר יוֹם רְבִיעִי:
 20 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרְצוּ הַמַּיִם שָׂרָץ גֹּפֶשׁ חַיָּה
 וְעוֹף יְעוֹפֵף עַל-הָאָרֶץ עַל-פְּנֵי רִקִיעַ הַשָּׁמַיִם:
 21 וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת-הַתַּנִּינִים הַגְּדֹלִים וְאֶת כָּל-גֹּפֶשׁ
 הַחַיָּה הַרְמֵשֶׁת אֲשֶׁר שָׂרְצוּ הַמַּיִם לְמִינֵהֶם וְאֶת
 כָּל-עוֹף כְּנָף לְמִינֵהוּ וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב וַיַּבְרַךְ
 אֹתָם אֱלֹהִים לֵאמֹר פְּרוּ וּרְבוּ וּמִלְאוּ אֶת-הַמַּיִם
 בַּיַּמִּים וְהַעוֹף יִרֶב בָּאָרֶץ וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר
 יוֹם חַמִּישִׁי:
 24 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תּוֹצֵא הָאָרֶץ גֹּפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ
 כְּהֵמָּה וְרִמָּשׁ וְחַי-תוֹ-אָרֶץ לְמִינָהּ וַיְהִי-כֵן: 25 וַיַּעַשׂ
 אֱלֹהִים אֶת-חַיַּת הָאָרֶץ לְמִינָהּ וְאֶת-הַבְּהֵמָה לְמִינָהּ

בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ
 וְהָאָרֶץ הִיְתָה תֵהוֹ וְכָהוּ וְחָשֶׁךְ עַל פְּנֵי תְהוֹם וְרוּחַ
 אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמַּיִם וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי
 אֹר וַיְהִי אֹר וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר כִּי טוֹב
 וַיַּבְדֵּל אֱלֹהִים בֵּין הָאֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ וַיִּקְרָא
 אֱלֹהִים לְאֹר יוֹם וּלְחָשֶׁךְ לַיְלָה וַיְהִי עֶרֶב
 וַיְהִי בֹקֶר יוֹם אֶחָד
 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי רִקִיעַ בְּתוֹךְ הַמַּיִם וַיְהִי מַבְדִּיל
 בֵּין מַיִם לַמַּיִם וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת הַרְקִיעַ וַיַּבְדֵּל
 בֵּין הַמַּיִם אֲשֶׁר מִתּוֹכָהּ לְרִקִיעַ וּבֵין הַמַּיִם אֲשֶׁר
 מִעַל לְרִקִיעַ וַיְהִי כֵן וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לְרִקִיעַ שָׁמַיִם
 וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם שֵׁנִי
 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִקּוּ הַמַּיִם מִתּוֹכָהּ הַשָּׁמַיִם אֶל
 מְקוֹם אֶזְרָא וְתִרְאֶה הַיַּבְשָׁה וַיְהִי כֵן וַיִּקְרָא אֱלֹהִים
 לַיַּבְשָׁה אָרֶץ וּלְמַקְוֵה הַמַּיִם קָרָא יַמִּים וַיֵּרָא
 אֱלֹהִים כִּי טוֹב וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תִּדְשָׂא הָאָרֶץ
 דָּשָׂא עֵשֶׂב מִזֵּרִיעַ זֶרַע עֵץ פְּרִי עֵשֶׂה פְּרִי לְמִינֵו
 אֲשֶׁר זֶרְעוּ בּוֹ עַל הָאָרֶץ וַיְהִי כֵן וַתּוֹצֵא הָאָרֶץ
 דָּשָׂא עֵשֶׂב מִזֵּרִיעַ זֶרַע לְמִינֵהוּ וְעֵץ עֵשֶׂה פְּרִי
 אֲשֶׁר זֶרְעוּ בּוֹ לְמִינֵהוּ וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב וַיְהִי
 עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם שְׁלִישִׁי
 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מְאֹרֶת בְּרִקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהַבְדִּיל
 בֵּין הַיּוֹם וּבֵין הַלַּיְלָה וְהָיוּ לְאֹתוֹת וּלְמוֹעֲדִים וּלְיָמִים
 וּשְׁנָיִם וְהָיוּ לְמְאֹרֶת בְּרִקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהָאִיר עַל
 הָאָרֶץ וַיְהִי כֵן וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת שְׁנֵי הַמְּאֹרֶת
 הַגְּדֹלִים אֶת הַמְּאֹר הַגָּדֹל לְמַמְשֶׁלֶת הַיּוֹם וְאֶת
 הַמְּאֹר הַקָּטָן לְמַמְשֶׁלֶת הַלַּיְלָה וְאֶת הַכּוֹכָבִים
 וַיִּתֵּן אֹתָם אֱלֹהִים בְּרִקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהָאִיר עַל
 הָאָרֶץ וּלְמִשְׁלַל בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה וּלְהַבְדִּיל בֵּין הָאֹר
 וּבֵין הַחֹשֶׁךְ וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי
 בֹקֶר יוֹם רְבִיעִי
 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרְצוּ הַמַּיִם שָׂרָץ גֹּפֶשׁ חַיָּה
 וְעוֹף יְעוֹפֵף עַל הָאָרֶץ עַל פְּנֵי רִקִיעַ הַשָּׁמַיִם
 וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הַתַּנִּינִים הַגְּדֹלִים וְאֶת כָּל גֹּפֶשׁ
 הַחַיָּה הַרְמֵשֶׁת אֲשֶׁר שָׂרְצוּ הַמַּיִם לְמִינֵהֶם וְאֶת
 כָּל עוֹף כְּנָף לְמִינֵהוּ וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב וַיַּבְרַךְ
 אֹתָם אֱלֹהִים לֵאמֹר פְּרוּ וּרְבוּ וּמִלְאוּ אֶת הַמַּיִם
 בַּיַּמִּים וְהַעוֹף יִרֶב בָּאָרֶץ וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר
 יוֹם חַמִּישִׁי
 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תּוֹצֵא הָאָרֶץ גֹּפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ
 כְּהֵמָּה וְרִמָּשׁ וְחַי-תוֹ-אָרֶץ לְמִינָהּ וַיְהִי כֵן וַיַּעַשׂ
 אֱלֹהִים אֶת חַיַּת הָאָרֶץ לְמִינָהּ וְאֶת הַבְּהֵמָה לְמִינָהּ

ואת כל רמש האדמה למינהו וירא אלהים כי טוב
 26 ויאמר אלהים נעשה אדם בצלמנו כדמותנו וירדו
 בדגת הים ובעוף השמים ובבהמה ובכל הארץ
 ובכל הרמש הרמש על הארץ ויברא אלהים את
 האדם בצלמו בצלם אלהים ברא אתו זכר ונקבה
 ברא אתם: 28 ויברך אתם אלהים ויאמר להם אלהים
 פרו ורבו ומלאו את הארץ וכבשה ורדו בדגת
 הים ובעוף השמים ובכל חיה הרמשת על הארץ:
 29 ויאמר אלהים הנה נתתי לכם את כל עשב זרע
 זרע אשר על פני כל הארץ ואת כל העץ אשר
 בו פרי עץ זרע זרע לכם יהיה לאכלה וכלל זית
 הארץ וכלל עוף השמים וכלל רמש על הארץ
 אשר בו צפוש זית את כל ירק עשב לאכלה ויהי
 כן: 31 וירא אלהים את כל אשר עשה 2:1 והנה טוב
 מאד ויהי ערב ויהי בקר יום הששי:
 ויכלו השמים והארץ וכל צבאם: 2 ויכל אלהים ביום
 השביעי מלאכתו אשר עשה וישבת ביום השביעי
 מפל מלאכתו אשר עשה: 3 ויברך אלהים את יום
 השביעי וימזג אתו כי בו שבת מכל מלאכתו
 אשר ברא אלהים לעשות:
 4 אלה תולדות השמים והארץ בהבראם ביום
 עשות יהנה אלהים ארץ ושמים: 5 וכלו שית השדה
 טרם יהנה בארץ וכל עשב השדה טרם יצמח
 כי לא המטר יהנה אלהים על הארץ ואדם אין
 לעבד את האדמה: 6 ואד יעלה מן הארץ והשקה
 את כל פני האדמה: 7 וייצר יהנה אלהים את האדם
 עפר מן האדמה ויפח באפיו נשמת חיים ויהי
 האדם לגנש חיה: 8 ויטע יהנה אלהים גן בעדן
 מגדם וישם שם את האדם אשר יצר: 9 ויצמח
 יהנה אלהים מן האדמה פלעץ נחמד למראה
 וטוב למאכל ועץ החיים בתוך הגן ועץ הדעת
 טוב ורע: 10 ונהר יצא מעדן להשקות את הגן ומשם
 יפרד והנה לארבעה ראשים שם האזוד פישון
 הוא הסבב את כל ארץ הזוילה אשר שם הזהב
 וזהב הארץ הוא טוב שם הבדלח ואבן השתם
 ושם הזהר השני גיזון הוא הסובב את כל ארץ
 כוש ושם הזהר השלישי זודקל הוא ההכר
 קדמות אשור והנהר הרביעי הוא פרד ויקחו
 יהנה אלהים את האדם ויניחו בגן עדן לעבדה
 וכשמרה ויצו יהנה אלהים על האדם לאמר
 כיכל עץ הגן אכל תאכל ומיעץ הדעת טוב ורע
 לא תאכל ממנו כי ביום אכרך ממנו מות תמות:

ואת כל רמש האדמה למינהו וירא אלהים כי טוב
 ויאמר אלהים נעשה אדם בצלמנו כדמותנו וירדו
 בדגת הים ובעוף השמים ובבהמה ובכל הארץ
 ובכל הרמש הרמש על הארץ ויברא אלהים את
 האדם בצלמו בצלם אלהים ברא אתו זכר ונקבה
 ברא אתם ויברך אתם אלהים ויאמר להם אלהים
 פרו ורבו ומלאו את הארץ וכבשה ורדו בדגת
 הים ובעוף השמים ובכל חיה הרמשת על הארץ:
 ויאמר אלהים הנה נתתי לכם את כל עשב זרע
 זרע אשר על פני כל הארץ ואת כל העץ אשר
 בו פרי עץ זרע זרע לכם יהיה לאכלה וכלל זית
 הארץ וכלל עוף השמים וכלל רמש על הארץ
 אשר בו צפוש זית את כל ירק עשב לאכלה ויהי
 כן וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד
 ויהי ערב ויהי בקר יום הששי
 ויכלו השמים והארץ וכל צבאם ויכל אלהים ביום
 השביעי מלאכתו אשר עשה וישבת ביום השביעי
 מכל מלאכתו אשר עשה ויברך אלהים את יום
 השביעי ויקדש אתו כי בו שבת מכל מלאכתו
 אשר ברא אלהים לעשות
 אלה תולדות השמים והארץ בהבראם ביום
 עשות יהנה אלהים ארץ ושמים ויכלו שית השדה
 טרם יהנה בארץ וכל עשב השדה טרם יצמח
 כי לא המטר יהנה אלהים על הארץ ואדם אין
 לעבד את האדמה ואד יעלה מן הארץ והשקה
 את כל פני האדמה וייצר יהנה אלהים את האדם
 עפר מן האדמה ויפח באפיו נשמת חיים ויהי
 האדם כנפש חיה ויטע יהנה אלהים גן בעדן
 מגדם וישם שם את האדם אשר יצר ויצמח
 יהנה אלהים מן האדמה פלעץ נחמד למראה
 וטוב למאכל ועץ החיים בתוך הגן ועץ הדעת
 טוב ורע ונהר יצא מעדן להשקות את הגן ומשם
 יפרד והנה לארבעה ראשים שם האזוד פישון
 הוא הסבב את כל ארץ הזוילה אשר שם הזהב
 וזהב הארץ הוא טוב שם הבדלח ואבן השתם
 ושם הזהר השני גיזון הוא הסובב את כל ארץ
 כוש ושם הזהר השלישי זודקל הוא ההכר
 קדמות אשור והנהר הרביעי הוא פרד ויקחו
 יהנה אלהים את האדם ויניחו בגן עדן לעבדה
 וכשמרה ויצו יהנה אלהים על האדם לאמר
 כיכל עץ הגן אכל תאכל ומיעץ הדעת טוב ורע
 לא תאכל ממנו כי ביום אכרך ממנו מות תמות

18 ויאמר יהוה אלהים לא טוב היות האדם לבדו
אעשה־לו עזר כנגדו: 19 ויצר יהוה אלהים מן־האדמה
כל־חית השדה ואת כל־עוף השמים ויבא אל
האדם לראות מה־יקרא־לו וכל אשר יקרא־לו
האדם נפש תיה הוא שמו: 20 ויקרא האדם שמות
לכל־הבהמה ולעוף השמים ולכל חית השדה
ולאדם לא־מצא עזר כנגדו: 21 ויפל יהוה אלהים
תרדמה על־האדם וישן ויקח אחת מצלעותיו ויסגר
בשר תחתנה: 22 ויבן יהוה אלהים את־הצלע אשר
לקח מן־האדם לאשה ויבאה אל־האדם: 23 ויאמר
האדם זאת הפעם עצם מעצמי ובשר מבשרי
לזאת יקרא אשה כי מאיש לקחה־זאת: 24 על־פני יעזב
איש את־אביו ואת־אמו ודבק באשתו והיו לבשר
אחד: 25 ויהיו שניהם ערומים האדם ואשתו ולא
יתבששו: 3:1 והנחש הנה ערום מכל חית השדה אשר
עשה יהוה אלהים ויאמר אל־האשה אף כִּי־אמר
אלהים לא תאכלו מפל עץ הגן: 2 ותאמר האשה אל
הנחש מפרי עץ־הגן נאכל: 3 ומפרי העץ אשר בתוך
הגן אִמר אלהים לא תאכלו ממנו ולא תגעו בו פן
תמתו: 4 ויאמר הנחש אל־האשה לא־מות תמתו: 5 כי
ידע אלהים כי ביום אכלכם ממנו ונפקחו עיניכם
והייתם כאלהים ידעי טוב ורע: 6 ותרא האשה כי
טוב העץ למאכל וכי תאוה־הוא לעינים ונחמד
העץ להשפיל ותקח מפריו ותאכל ותתן גם
לאישה עמה ויאכל: 7 ותפקחנה עיני שניהם וידעו
כי עירומם הם ויתפרו עלה תאנה ויעשו להם חגרת: 8
וישמעו את־קול יהוה אלהים מתהלך בגן לרוח
היום ויתחבא האדם ואשתו מפני יהוה אלהים
בתוך עץ הגן: 9 ויקרא יהוה אלהים אל־האדם
ויאמר לו איכה ויקרא את־קולך שמעתי בגן ואירא
כי עירם אנכי ואחבא ויאמר מי הגיד כך כי עירם
אתה הנחש העץ אשר צויתך לבלתי אכל ממנו
אכלת ויאמר האדם האשה אשר נתת עמדי הוא
נתנה כי מן העץ ואכל ויאמר יהוה אלהים לאשה
מה זאת עשית ותאמר האשה הנחש השיאני
ואכל: 14 ויאמר יהוה אלהים אל־הנחש כִּי עשית זאת
ארור אתה מכל הבהמה ומכל חית השדה על
גזונך תלך ועפר תאכל כל ימי חייך ואיכה אשית
ביך ובין האשה ובין זרעו ובין זרעה הוא ישופך
ראש ואתה תשופנו עקב: 16 אל
האשה אִמר הרבה ארבה עציבוך ודורוך
בעצב תלדי בנים ואל־אישך תשוקתך

ויאמר יהוה אלהים לא טוב היה האדם לבדו
אעשה־לו עזר כנגדו ויצר יהוה אלהים מן האדמה
כח חית השדה ואת כל עוף השמים ויבא אל
האדם לראות מה יקרא לו וכל אשר יקרא לו
האדם נפש חיה הוא שמו ויקרא האדם שמות
לכל הבהמה ולעוף השמים ולכל חית השדה
ולאדם לא מצא עזר כנגדו ויפל יהוה אלהים
תרדמה על האדם וישן ויקח אחת מצלעותיו ויסגר
בשר תחתנה ויבן יהוה אלהים את השלע אשר
לקח מן האדם לאשה ויבאה אל האדם ויאמר
האדם זאת הפעם עצם מעצמי ובשר מבשרי
לזאת יקרא אשה כי מאיש לקחה זאת על כן יעזב
איש את אביו ואת אמו ודבק באשתו והיו לבשר
אחד והיו שניהם ערומים האדם ואשתו ולא
יתבששו והנחש היה ערום מכל חית השדה אשר
עשה יהוה אלהים ויאמר אל האשה אף כי אמר
אלהים לא תאכלו מכל עץ הגן ותאמר האשה אל
הנחש מפרי עץ הגן נאכל ומפרי העץ אשר בתוך
הגן אִמר אלהים לא תאכלו ממנו ולא תגעו בו פן
תמתו ויאמר הנחש אל האשה לא מות תמתו כי
ידע אלהים כי ביום אכלכם ממנו ותפקחו עיניכם
והייתם כאלהים ידעי טוב ורע ותרא האשה כי
טוב העץ כמאכל וכי תאוה הוא לעינים ונחמד
העץ להשפיל ותקח מפריו ותאכל ותתן גם
לאישה עמה ויאכל ותפקחנה עיני שניהם וידעו
כי עירומם הם ויתפרו עלה תאנה ויעשו להם חגרת
וישמעו את קול יהוה אלהים מתהלך בגן לרוח
היום ויתחבא האדם ואשתו מפני יהוה אלהים
בתוך עץ הגן ויקרא יהוה אלהים אל האדם
ויאמר לו איכה ויאמר את קולך שמעתי בגן ואירא
כי עירם אנכי ואחבא ויאמר מי הגיד כך כי עירם
אתה הנחש העץ אשר צויתך לבלתי אכל ממנו
אכלת ויאמר האדם האשה אשר נתת עמדי הוא
נתנה כי מן העץ ואכל ויאמר יהוה אלהים לאשה
מה זאת עשית ותאמר האשה הנחש השיאני
ואכל ויאמר יהוה אלהים אל הנחש כִּי עשית זאת
ארור אתה מכל הבהמה ומכל חית השדה על
גזונך תלך ועפר תאכל כל ימי חייך ואיכה אשית
ביך ובין האשה ובין זרעו ובין זרעה הוא ישופך
ראש ואתה תשופנו עקב
האשה אִמר הרבה ארבה עציבוך ודורוך
בעצב תלדי בנים ואל אישך תשוקתך

והוא ימשל בך
 ויאמר לא תאכל מן העץ אשר צויתך
 בעצבון תאכלנה כל ימי חייך וקוץ ודרדר תצמיח
 לך ואכלת את עשב השדה בזעת אפך תאכל
 לחם עד שובך אל האדמה כי ממנה לקחת כי עפר
 אתה ואל עפר תשׁוב: 20 ויקרא האדם שם אשתו חווה
 כי הוא היתה אם כל חי ויעש יהוה אלהים לאדם
 ולאשתו פתנות עור וילבשים
 ויאמר יהוה אלהים הן האדם היה כאחד ממנו
 לדעת טוב ורע ועתה פן ישלח ידו ולקח גם מעץ
 החיים ואכל וחי לעלם וישלחו יהוה אלהים מגן
 עדן לעבד את האדמה אשר לקח משם ויצרש
 את האדם וישכן מקדם לגן עדן את הכרבים
 ואת להט החרב המות הפכת לשמור את דרך עץ
 החיים והאדם ידע את חווה
 אשתו ותהר ותלד את קין ותאמר קניתי איש את
 יהוה ותספ ללדת את אחיו את הבל והיה הבל
 רעה צאן וקין היה עבד אדמה ויהי מקץ ימים
 ויצא קין מפרי האדמה מנחה ליהוה והבל הביא
 גם הוא מבכרות צאנו ומזלבהן וישע יהוה אל
 הבל ואל מנחתו ואל מנחתו לא שעה
 ויחר ללנו מאד ויפלו פניו ויאמר יהוה אל קין
 למה חרה לך וכמה נפלו פניך הלוא אם תטיב
 שאת ואם לא תטיב לפתח חטאת רביץ ואכריך
 תשוקתו ואתה תמשל בו ויאמר קין אל הבל
 אחיו ויהי בהיותם בשדה ויקם קין אל הבל אחיו
 ויהרגהו ויאמר יהוה אל קין אי הבל אחיך ויאמר
 לא ידעתי השמר אחי אנכי ויאמר בזה עשית קול
 דמי אחיך צעקים אלי מן האדמה: 11 ועתה ארור
 אתה מן האדמה אשר פצתה את פיה לקחת את
 דמי אחיך מידך: 12 כי תעבד את האדמה לא תספ
 תתפקח לך גע וגד תהנה בארץ: 13 ויאמר קין אל
 יהוה גדול עוני משוא: 14 הן גרשת אתי היום מעל פני
 האדמה ומפני אסתר והייתי גע וגד בארץ והנה
 כלי מצאי יהרגני ויאמר לו יהוה לכו פל־הרג קין
 שבעתיים יקם וישם יהוה לקין אות לבלתי הכות
 אתו כל מצאו ויצא קין מלפני יהוה וישב בארץ
 נוד קדמות עדן וידע קין את אשתו ותהר ותלד את
 חנוך ויהי בנה עיר ויקרא שם העיר כשם בנו
 חנוך ויולד לחנוך את עירד ועירד ילד את מחויאל
 ומחויאל ילד את מתושאל ומתושאל ילד את למך

והוא ימשל בך: 17 וילאדם אמר כי
 שמעתי לקול אשתך ותאכל מן העץ אשר צויתך
 לאמר לא תאכל ממנו ארורה האדמה בעבורך
 בעצבון תאכלנה כל ימי חייך וקוץ ודרדר תצמיח
 לך ואכלת את עשב השדה: 19 בזעת אפיה תאכל
 לחם עד שובך אל האדמה כי ממנה לקחת כי עפר
 אתה ואל עפר תשׁוב: 20 ויקרא האדם שם אשתו חווה
 כי הוא היתה אם כל חי ויעש יהוה אלהים לאדם
 ולאשתו פתנות עור וילבשים:
 22 ויאמרו יהוה אלהים הן האדם הנה כאחד ממנו
 לדעת טוב ורע ועתה פן ישלח ידו ולקח גם מעץ
 החיים ואכל ותחי לעלם: 23 וישלחו יהוה אלהים מגן
 עדן לעבד את האדמה אשר לקח משם: 24 ויצרש
 את האדם וישכן מקדם לגן עדן את הכרבים
 ואת להט החרב המות הפכת לשמור את דרך עץ
 החיים: 4:1 והאדם ידע את חווה
 אשתו ותהר ותלד את קין ותאמר קניתי איש את
 יהוה: 2 ותספ ללדת את אחיו את הבל ויהי הבל
 רעה צאן וקין היה עבד אדמה: 3 ויהי מקץ ימים
 ויצא קין מפרי האדמה מנחה ליהוה: 4 והבל הביא
 גם הוא מבכרות צאנו ומזלבהן וישע יהוה אל
 הבל ואל מנחתו: 5 ואל קינו ואל מנחתו לא שעה
 ויחר לקינו מאד ויפלו פניו: 6 ויאמר יהוה אל קין
 למה חרה לך ולמה נפלו פניך: 7 הלוא אם תטיב
 שאת ואם לא תטיב לפתח חטאת רביץ ואכריך
 תשוקתו ואתה תמשל בו: 8 ויאמר קין אל הבל
 אחיו ויהי בהיותם בשדה ויקם קין אל הבל אחיו
 ויהרגהו: 9 ויאמר יהוה אל קין אי הבל אחיך ויאמר
 לא ידעתי השמר אחי אנכי: 10 ויאמר מה עשית קול
 דמי אחיך צעקים אלי מן האדמה: 11 ועתה ארור
 אתה מן האדמה אשר פצתה את פיה לקחת את
 דמי אחיך מידך: 12 כי תעבד את האדמה לא תספ
 תתפקח לך גע וגד תהנה בארץ: 13 ויאמר קין אל
 יהוה גדול עוני משוא: 14 הן גרשת אתי היום מעל פני
 האדמה ומפני אסתר והייתי גע וגד בארץ והנה
 כלי מצאי יהרגני: 15 ויאמר לו יהוה לכו פל־הרג קין
 שבעתיים יקם וישם יהוה לקין אות לבלתי הכות
 אתו כל מצאו: 16 ויצא קין מלפני יהוה וישב בארץ
 נוד קדמות עדן: 17 וידע קין את אשתו ותהר ותלד את
 חנוך ויהי בנה עיר ויקרא שם העיר כשם בנו
 חנוך ויולד לחנוך את עירד ועירד ילד את מחויאל
 ומחויאל ילד את מתושאל ומתושאל ילד את למך

19 ויקחו לו למך שתי נשים שם האחת עדה ושם השנית צלה: 20 ותלד עדה את יבל הוא ה'ה אבי יעב אהל ומקנה: 21 ושם אחיו יובל הוא ה'ה אבי כל תפש כנור ועוגב וצלה גם היא ילדה את תובל קין לטש כל־תורש נחשת וברגל ואחות תובל־קין געמה: 23 ויאמר למך לנשיו עדה וצלה שמעו קולי נשי למך האזנה אמרתי כי איש הרגתי לפעמי וילד לחברתי כי שבעתים יקם קין ולמך שבעים ושבעה וידע אדם עוד את אשתו ותלד בן והקרא את שמו שית כי שית לי אלהים זרע אחר תולדת הבל כי הרגו קין: 26 ולשית גם־הוא ילד בן ויקרא את־שמו אנוש אז הוהל לקרא בשם יתה: 5:1 זה ספר תולדת אדם ביום ברא אלהים אדם בדמות אלהים עשה אתו: 2 זכר ונקבה בראם ויברך אתם ויקרא את־שמם אדם ביום הבראם: 3 ויחיי אדם שלשים ומאת שנה וילד בדמותו כצלמו ויקרא את־שמו שית: 4 ויהיו ימי־אדם אחריו הולידו את־שית שמנה מאת שנה וילד בנים ובנות: 5 ויהיו כל־ימי אדם אשר־חיי תשע מאות שנה ושלושים שנה וימת: 6 ויחיי שית חמש שנים ומאת שנה וילד את־אנוש: 7 ויחיי־שית אחריו הולידו את־אנוש שבע שנים ושמונה מאות שנה וילד בנים ובנות: 8 ויהיו כל ימי־שית שתים עשרה שנה ותשע מאות שנה וימת: 9 ויחיי אנוש תשעים שנה וילד את־קינן: 10 ויחיי אנוש אחריו הולידו את־קינן חמש עשרה שנה ושמונה מאות שנה וילד בנים ובנות: 11 ויהיו כל־ימי אנוש חמש שנים ותשע מאות שנה וימת: 12 ויחיי קינן שבעים שנה וילד את־מהללאל: 13 ויחיי קינן אחריו הולידו את־מהללאל ארבעים שנה ושמונה מאות שנה וילד בנים ובנות: 14 ויהיו כל־ימי קינן עשר שנים ותשע מאות שנה וימת: 15 ויחיי מהללאל חמש שנים וששים שנה וילד את־ירד: 16 ויחיי מהללאל אחריו הולידו את־ירד שלשים שנה ושמונה מאות שנה וילד בנים ובנות: 17 ויהיו כל ימי מהללאל חמש ותשעים שנה ושמונה מאות שנה וימת: 18 ויחיי־ירד שתים וששים שנה ומאת שנה וילד את־חנוך: 19 ויחיי־ירד אחריו הולידו את־חנוך שמנה מאות שנה וילד בנים ובנות ויהיו כל ימי ירד שתים וששים שנה ותשע מאות שנה וימת: 20 ויהיו כל־ימי־ירד שתים וששים שנה וחמש מאות שנה וימת: 21 ויחיי חנוך חמש וששים שנה

ויקחו לו למך שתי נשים שם האחת עדה ושם השנית צלה ותלד עדה את יבל הוא היה אבי יעב אהל ומקנה ושם אחיו יובל הוא היה אבי כל תפש כנור ועוגב וצלה גם היא ילדה את תובל קין לטש כל חרש נחשת וברזל ואחודת תובל קין געמה ויאמר למך לנשיו עדה וצלה שמעו קולי נשי למך האזנה אמרתי כי איש הרגתי לפעמי וילד לחברתי כי שבעתים יקם קין ולמך שבעים ושבעה וידע אדם עוד את אשתו ותלד בן והקרא את שמו שית כי שית לי אלהים זרע אחר תולדת הבל כי הרגו קין ולשית גם הוא ילד בן ויקרא את שמו אנוש אז הוהל לקרא בשם יהוה זה ספר תולדת אדם ביום ברא אלהים אדם בדמות אלהים עשה אתו זכר ונקבה בראם ויברך אתם ויקרא את שמם אדם ביום הבראם ויחיי אדם שלשים ומאת שנה וילד בדמותו כצלמו ויקרא את שמו שית ויהיו ימי אדם אחריו הולידו את שית שמנה מאת שנה וילד בנים ובנות ויהיו כל ימי אדם אשר חיי תשע מאות שנה ושלושים שנה וימת שית חמש שנים ומאת שנה וילד את אנוש ויחיי שית אחריו הולידו את אנוש שבע שנים ושמונה מאות שנה וילד בנים ובנות ויהיו כל ימי אנוש חמש שנים ותשע מאות שנה וימת ויחיי אנוש תשעים שנה וילד את קינן ויחיי אנוש אחריו הולידו את קינן חמש עשרה שנה ושמונה מאות שנה וילד בנים ובנות ויהיו כל ימי אנוש חמש שנים ותשע מאות שנה וימת ויחיי קינן שבעים שנה וילד את מהללאל ויחיי קינן אחריו הולידו את מהללאל ארבעים שנה ושמונה מאות שנה וילד בנים ובנות ויהיו כל ימי קינן עשר שנים ותשע מאות שנה וימת ויחיי מהללאל חמש שנים וששים שנה וילד את ירד ויחיי מהללאל אחריו הולידו את ירד שלשים שנה ושמונה מאות שנה וילד בנים ובנות ויהיו כל ימי מהללאל חמש ותשעים שנה ושמונה מאות שנה וימת ויחיי ירד שתים וששים שנה ומאת שנה וילד את חנוך ויחיי ירד אחריו הולידו את חנוך שמנה מאות שנה וילד בנים ובנות ויהיו כל ימי ירד שתים וששים שנה ותשע מאות שנה וימת ויחיי חנוך חמש וששים שנה וימת

ויולד את־מתושלח: 22 ויתהלך חנוך את־האלהים אחר־י
 הולידו את־מתושלח שלש מאות שנה ויולד בנים
 ובנות: 23 ויהי כלי־ימי חנוך חמש וששים שנה ושלוש
 מאות שנה: 24 ויתהלך חנוך את־האלהים ואי־ננו כי
 לקח אתו אלהים: 25 ויהי מתושלח
 שבע ושמונים שנה ומאת שנה ויולד את־למך: 26 ויהי
 מתושלח אחר־י הולידו את־למך שתים ושמונים
 שנה ושבע מאות שנה ויולד בנים ובנות: 27 ויהיו כל
 ימי מתושלח תשע וששים שנה ותשע מאות שנה
 וימת: 28 ויהי־למך שתים ושמונים
 שנה ומאת שנה ויולד בן: 29 ויקרא את־שמו נח לאמר
 זה־נחמנו ממצע־שנו ומעצ־בון ילינו מן־האדמה אשר
 אברהם יקרה: 30 ויהי־למך אחר־י הולידו את־נח חמש
 ותשעים שנה וחמש מאת שנה ויולד בנים ובנות:
 31 ויהי כלי־ימי־למך שבע ושבעים שנה ושבע מאות
 שנה וימת: 32 ויהי־נח בן
 חמש מאות שנה ויולד נח את־שם את־חם ואת־יפת:
 6:1 ויהי כִּי־החל האדם לרֹב על־פני האדמה ובנות ילדו
 להם: 2 ויראו בני־האלהים את־בנות האדם כי טבת
 הגה ויקחו להם נשים מכל אשר בחרו: 3 ויאמר
 יהוה לא־יִלְדוּן רוחי באדם לעלם בשגם הוא בשר
 וקניו ימיו מאה ועשרים שנה: 4 הנפלים הניו בארץ
 בימיים ההם וגם אחר־יִכּוֹן אשר יבאו בני האלהים
 אל־בנות האדם וילדו להם הגה הגברים אשר
 מעולם אנשי השם:
 5 וירא יהוה כי רבה רעת האדם בארץ וכִּל־יִצֹר
 מחשבת לבו רק רע כִּל־היום: 6 ויגחם יהוה כִּי־עָשָׂה
 את־האדם בארץ ויתעצב אל־לבו: 7 ויאמר יהוה אמתה
 את־האדם אשר־בָּרֵאתִי מעל פני האדמה מאדם
 עד־בהמה עד־רמש ועד־עוף השמים כי נחמתי כי
 עשיתם ונח מצא חן בעיני יהוה
 אלה תולדת נח נח איש צדיק תמים הגה בדרתיו
 את־האלהים הִתְהַלֵּךְ־נח: 10 ויולד נח שלשה בנים
 את־שם את־חם ואת־יפת: 11 ותשחת הארץ לפני
 האלהים ותמלא הארץ חמס: 12 וירא אלהים את
 הארץ והנה נשחיתה כִּי־השחית כל־בשר את־דרכו
 על־הארץ: 13 ויאמר אלהים
 לנח קח כל־בשר בא לפני כִּי־מלאה הארץ חמס
 מפניהם והנגי משחיתם את־הארץ: 14 עשה לך תבת
 עצי־גפר קנים תעשה את־התבה וכפרת אתה מבית
 ומחוץ בגפר: 15 וזה אשר תעשה אתה שלש מאות
 אמה ארך התבה חמשים אמה רחבה

ויולד את מתושלח ויתהלך חנוך את האלהים אחרי
 הולידו את מתושלח שלש מאות שנה ויולד בנים
 ובנות ויהי כל ימי חנוך חמש וששים שנה ושלוש
 מאות שנה ויתהלך חנוך את האלהים ואיננו כי
 לקח אתו אלהים ויהי מתושלח
 שבע ושמונים שנה ומאת שנה ויולד את למך ויהי
 מתושלח אחרי הולידו את למך שתים ושמונים
 שנה ושבע מאות שנה ויולד בנים ובנות ויהיו כל
 ימי מתושלח תשע וששים שנה ותשע מאות שנה
 וימת ויהי למך שתים ושמונים
 שנה ומאת שנה ויולד בן ויקרא את שמו נח לאמר
 זה נחמנו ממצעשנו ומעצבון ידינו מן האדמה אשר
 אברהם יהוה ויהי למך אחרי הולידו את נח חמש
 ותשעים שנה וחמש מאת שנה ויולד בנים ובנות
 ויהי כל ימי למך שבע ושבעים שנה ושבע מאות
 שנה וימת ויהי נח בן
 חמש מאות שנה ויולד נח את שם את חם ואת יפת
 ויהי כִּי החל האדם לרֹב על פני האדמה ובנות ילדו
 להם ויראו בני האלהים את בנות האדם כי טבת
 הגה ויקחו להם נשים מכל אשר בחרו ויאמר
 יהוה לא יִלְדוּן רוחי באדם לעלם בשגם הוא בשר
 והיו ימיו מאה ועשרים שנה הנפלים היו בארץ
 בימיים ההם וגם אחרי כן אשר יבאו בני האלהים
 אל בנות האדם וילדו להם הגה הגברים אשר
 מעולם אנשי השם
 וירא יהוה כי רבה רעת האדם בארץ וכל יצור
 מוזשבת לבו רק רע כל היום ויגחם יהוה כי עשה
 את האדם בארץ ויתעצב אל לבו ויאמר יהוה אמתה
 את האדם אשר בראתי מעל פני האדמה מאדם
 עד בהמה עד רמש ועד עוף השמים כי נחמתי כי
 עשיתם ונח מצא חן בעיני יהוה
 אלה תולדת נח נח איש צדיק תמים היה בדרתיו
 את האלהים הִתְהַלֵּךְ נח ויולד נח שלשה בנים
 את שם את חם ואת יפת ותשחת הארץ לפני
 האלהים ותמלא הארץ חמס וירא אלהים את
 הארץ והנה נשחיתה כִּי השחית כל בשר את דרכו
 על הארץ ויאמר אלהים
 לנח קח כל בשר בא לפני כִּי מלאה הארץ חמס
 מפניהם והנגי משחיתם את הארץ עשה לך תבת
 עצי־גפר קנים תעשה את התבה וכפרת אתה מבית
 ומחוץ בגפר וזה אשר תעשה אתה שלש מאות
 אמה ארך התבה חמשים אמה רחבה

וישלשים אמה קומתה: 16 צהרו תעשה לתבה ואל-אמה
 תכלנה מלמעלה ופתח התבה בצדה משים תחתים
 שנים ושלשים תעשה: 17 ואני הנני מביא את המבול
 מים על הארץ לשחת כל-בשר אשר-בו רוח חיים
 מתחת השמים כל אשר-בארץ יגוע: 18 והקמתי את-
 בריתי אתך ובאת אל התבה אתה ובניך ואשתך
 ובני-בניך אתך: 19 ומכל-החיי מכל-בשר שנים מכל
 תביא אל-התבה להחית אתך זכר ונקבה יהיו
 מהעוף למינהו ומן הבהמה למינה מכל רמש
 האדמה למינהו שנים מכל יבאו אליך להחיות:
 21 ואתה קח-לך מכל-מאכל אשר יאכל ואספת אליך
 והיה לך ולהם לאכלה ויעש נח ככל אשר צנה
 אתו אלהים כן עשה: 7:1 ויאמר יהוה לנח בא-אתה
 וכל-ביתך אל-התבה כיי-אתך ראיתי צדיק לפני
 בדור הזה: 2 מכלו הבהמה הטהורה תקח-לך שבעה
 שבעה איש ואשתו ומן-הבהמה אשר לא טהרה
 הוא שנים איש ואשתו: 3 גם מעוף השמים שבעה
 שבעה זכר ונקבה לחיות זרע על-פני כל-הארץ:
 4 כי לימים עוד שבעה אנכי ממטיר על-הארץ
 ארבעים יום וארבעים לילה ומחיתי את-כל-היקום
 אשר עשיתי מעל פני האדמה ויעש נח ככל אשר
 צוהו יהוה: 6 ונח בן-שש מאות שנה והמבול הלה
 מים על-הארץ: 7 ויבא נח ובניו ואשתו ובני-בניו אתו אל-
 התבה מפני מי המבול: 8 מן-הבהמה הטהורה ומן-
 הבהמה אשר איננה טהרה ומן-העוף וכל אשר
 רמש על-האדמה: 9 שנים שנים באו אל-נח אל-התבה
 זכר ונקבה באשר צנה אלהים את-נח: 10 והיה לשבעת
 הימים ומי המבול הגו על-הארץ: 11 בשנת שש-מאות
 שנה לחיי-נח בחדש השני בשבעה-עשר יום לחדש
 ביום הזה צבקעו כל מעינות תהום רבה וארבת
 השמים נפתחו והי הגשם על הארץ ארבעים יום
 וארבעים לילה בעצם היום הזה בא נח ושם וחס
 ויפת בני נח ואשת נח ושלשת נשי בניו אתם אל
 התבה המה וכל החיה למינה וכל הבהמה למינה
 וכל הרמש הרמש על הארץ כמינהו וכל העוף
 למינהו כל צפור כל כנף יבאו אל נח אל התבה
 שנים שנים מכל הבשר אשר בו רוח חיים והבאים
 זכר ונקבה מכל בשר באו כאשר צוה אתו אלהים
 ויסגר יהוה בעדו והי המבול ארבעים יום על-הארץ
 וירבו המים וישאו את התבה ותרם מעל
 הארץ ויגברו המים וירבו מאד על הארץ ותלך
 התבה על פני המים והמים גברו מאד מאד על הארץ

וישלשים אמה קומתה צהר תעשה לתבה ואל אמה
 תכלנה מלמעלה ופתח התבה בצדה תשים תחתים
 שנים ושלשים תעשה ואני הנני מביא את המבול
 מים על הארץ לשחת כל בשר אשר בו רוח חיים
 מתחת השמים כל אשר בארץ יגוע והקמתי את
 בריתי אתך ובאת אל התבה אתה ובניך ואשתך
 ובני בניך אתך ומכל החי החי מכל בשר שנים מכל
 תביא אל התבה להחית אתך זכר ונקבה יהיו
 מהעוף למינהו ומן הבהמה למינה מכל רמש
 האדמה למינהו שנים מכל יבאו אליך להחיות
 ואתה קח לך מכל מאכל אשר יאכל ואספת אליך
 והיה לך ולהם לאכלה ויעש נח ככל אשר צוה
 אתו אלהים כן עשה ויאמר יהוה לנח בא אתה
 וכל ביתך אל התבה כי אתך ראיתי צדיק לפני
 בדור הזה מכל הבהמה הטהורה תקח לך שבעה
 שבעה איש ואשתו ומן הבהמה אשר לא טהרה
 הוא שנים איש ואשתו גם מעוף השמים שבעה
 שבעה זכר ונקבה לחיות זרע על פני כל הארץ
 כי לימים עוד שבעה אנכי ממטיר על הארץ
 ארבעים יום וארבעים לילה ומחיתי את כל היקום
 אשר עשיתי מעל פני האדמה ויעש נח ככל אשר
 צוהו יהוה ונח בן שש מאות שנה והמבול היה
 מים על הארץ ויבא נח ובניו ואשתו ובני בניו אל
 התבה מפני מי המבול מן הבהמה הטהורה ומן
 הבהמה אשר איננה טהרה ומן העוף וכל אשר
 רמש על האדמה שנים שנים באו אל הנח אל התבה
 זכר ונקבה כאשר צוה אלהים את נח והיה לשבעת
 הימים וכי המבול היו על הארץ בשנת שש מאות
 שנה לחיי נח בחדש השני בשבעה עשר יום לחדש
 ביום הזה צבקעו כל מעינות תהום רבה וארבת
 השמים נפתחו והי הגשם על הארץ ארבעים יום
 וארבעים לילה בעצם היום הזה בא נח ושם וחס
 ויפת בני נח ואשת נח ושלשת נשי בניו אתם אל
 התבה המה וכל החיה למינה וכל הבהמה למינה
 וכל הרמש הרמש על הארץ כמינהו וכל העוף
 למינהו כל צפור כל כנף יבאו אל נח אל התבה
 שנים שנים מכל הבשר אשר בו רוח חיים והבאים
 זכר ונקבה מכל בשר באו כאשר צוה אתו אלהים
 ויסגר יהוה בעדו והי המבול ארבעים יום על הארץ
 וירבו המים וישאו את התבה ותרם מעל
 הארץ ויגברו המים וירבו מאד על הארץ ותלך
 התבה על פני המים והמים גברו מאד מאד על הארץ

ויכסו כל ההרים הגבהים אשר תחת כל השמים:
 20 חמש עשרה אמה מלמעלה גברו המים ויכסו
 ההרים: 21 ויגוע כל־בשרו הרמש על־הארץ בעוף
 ובבהמה ובחיה ובכל־השרץ השרץ על־הארץ
 וכל האדם: 22 לֹא אָשֵׁר נְשַׁמַּת־רוּחַ חַיִּים בְּאִפּוֹ מִכָּל
 אֲשֶׁר בָּחַרְבָה מִתּוֹ: 23 וַיִּמַח אֶת־כָּל־הַיְקוּם אֲשֶׁרוֹ עַל
 פְּנֵי הָאֲדָמָה מֵאָדָם עַד־בְּהֵמָה עַד־רֶמֶשׂ וְעַד־עוֹף
 הַשָּׁמַיִם וַיִּמָּחוּ מִן־הָאָרֶץ וַיִּשְׁאֲרֵ אֶדְנָם וְאֲשֶׁר אִתּוֹ
 בַּתְּבָה: 24 וַיִּגְבְּרוּ הַמַּיִם עַל־הָאָרֶץ חֲמֵשִׁים וּמֵאֵת יוֹם:
 1:8 וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת־נֹחַ וְאֵת כָּל־הַחַיָּה וְאֵת־כָּל־הַבְּהֵמָה
 אֲשֶׁר אִתּוֹ בַּתְּבָה וַיַּעֲבֵר אֱלֹהִים רוּחַ עַל־הָאָרֶץ
 וַיִּשְׁכּוּ הַמַּיִם: 2 וַיִּסְכְּרוּ מִעֲנַנַּת תְּהוֹם וְאַרְבַּת הַשָּׁמַיִם
 וַיִּפְלֹא הַגֶּשֶׁם מִן־הַשָּׁמַיִם: 3 וַיִּשְׁכּוּ הַמַּיִם מֵעַל הָאָרֶץ
 הַלּוֹף וַיָּשׁוּב וַיִּחְסְרוּ הַמַּיִם מִקְצֵה חֲמוֹשִׁים וּמֵאֵת יוֹם:
 4 וַתִּנַּח הַתְּבָה בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בַּשְּׁבַע־עָשָׂר יוֹם
 לַחֹדֶשׁ עַל הַרֵי אָרְרָט: 5 וְהַמַּיִם הָיוּ הַלּוֹף וְחֹסֵר עַד
 הַחֹדֶשׁ הָעֲשִׂירִי בַּעֲשִׂירֵי בָּאָתָד לַחֹדֶשׁ נִרְאוּ רֵאשִׁי
 הַהָרִים: 6 וַיְהִי מִקֵּץ אַרְבָּעִים יוֹם וַיִּפְתַּח נֹחַ אֶת
 חֲלוֹן הַתְּבָה אֲשֶׁר עָשָׂה: 7 וַיִּשְׁלַח אֶת־הָעֶרֶב וַיֵּצֵא
 יְצוֹא וַיָּשׁוּב עַד־יִבְשַׁת הַמַּיִם מֵעַל הָאָרֶץ: 8 וַיִּשְׁלַח אֶת
 הַיּוֹנָה מֵאִתּוֹ לִרְאוֹת הַקְּלוֹ הַמַּיִם מֵעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה:
 9 וְלֹא־מָצְאָהּ הַיּוֹנָה מְנוּחַ לְכַף־רַגְלָהּ וַתָּשָׁב אֵלָיו אֶל
 הַתְּבָה כִּי־מַיִם עַל פְּנֵי כָל־הָאָרֶץ וַיִּשְׁלַח יָדוֹ וַיַּקְוֶה
 וַיָּבֵא אֵתָה אֵלָיו אֶל הַתְּבָה וַיִּזְחַל עוֹד שְׁבַעַת יָמִים
 אַחֲרָיִם וַיִּסַּף שִׁכּוֹחַ אֶת הַיּוֹנָה מִן הַתְּבָה וַתָּבֵא אֵלָיו
 הַיּוֹנָה כְּעֵת עָרֵב וְהִנֵּה עֹלָה זֵית טָרֵף בִּפִּיהָ וַיֵּדַע נֹחַ
 כִּי־קָמוּ הַמַּיִם מֵעַל הָאָרֶץ וַיִּזְחַל עוֹד שְׁבַעַת יָמִים
 אַחֲרָיִם וַיִּשְׁכּוֹחַ אֶת הַיּוֹנָה וְלֹא־יִסְפָּה שׁוּב אֵלָיו עוֹד
 וַיְהִי בְּאַחַת וּשְׁשׁ מֵאוֹת שָׁנָה בְּרֵאשׁוֹן בְּאַחַד כְּחוֹדֶשׁ
 חֲרָבוֹ הַמַּיִם מֵעַל הָאָרֶץ וַיִּסַּר נֹחַ אֶת־מִכְסֵה
 הַתְּבָה וַיִּרְא וְהִנֵּה חֲרָבוֹ פְּנֵי הָאֲדָמָה וּבְחוֹדֶשׁ
 הַשְּׁנַיִ בַּשְּׁבַע־וָעֶשְׂרִים יוֹם כְּחוֹדֶשׁ יִבְשַׁת־
 הָאָרֶץ: וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים
 אֶל־נֹחַ לֵאמֹר צֵא מִן־הַתְּבָה אַתָּה וְאִשְׁתְּךָ וּבְנֵי־
 וּבָנֹתֶיךָ אִתְּךָ: 17 כָּל־הַחַיָּה אֲשֶׁר־אִתְּךָ מִכָּל־בֶּשֶׂר
 בְּעוֹף וּבַבְּהֵמָה וּבְכָל־הַרְמֵשׂ הַרְמֵשׂ עַל־הָאָרֶץ
 הוֹצֵא [הַיְצֵא] אִתְּךָ וְשָׂרְצוּ בְּאָרֶץ וּפְרוּ וּרְבוּ עַל־הָאָרֶץ:
 18 וַיֵּצֵא־נֹחַ וּבָנָיו וְאִשְׁתּוֹ וּבָנֵי־בָנָיו אִתּוֹ: 19 כָּל־הַחַיָּה
 כָּל־הַרְמֵשׂ וְכָל־הָעוֹף כָּל רוֹמֵשׂ עַל־הָאָרֶץ
 לְמִשְׁפַּחְתֵּיהֶם יֵצְאוּ מִן־הַתְּבָה: 20 וַיְבִן נֹחַ מִזְבֵּחַ לַיהוָה
 וַיִּלְחַח מִכָּל הַבְּהֵמָה הַטְהוֹרָה וּמִכָּל הָעוֹף הַטְהוֹר
 וַיַּעַל עֹלֹת בְּמִזְבְּחֵ: 21 וַיִּרְחַח יְהוָה אֶת־רִיחַ הַנְּחִיחֹת

ויכסו כל ההרים הגבהים אשר תחת כל השמים
 חמש עשרה אמה מלמעלה גברו המים ויכסו
 ההרים ויגוע כל בשר הרמש על הארץ בעוף
 ובבהמה ובחיה ובכל השרץ השרץ על הארץ
 וכל האדם כל אשר נשמות רוח חיים באפיו מכל
 אשר בחרבה מתו ויכוח את כל היקום אשר על
 פני האדמה מאדם עד בהמה עד רמש ועד עוף
 השמים ויכוחו מן הארץ וישאר אך נח ואשר איתו
 בתבה ויגברו המים על הארץ חמשים ומאת יום
 ויזכר אלהים את נח ואת כל החיה ואת כל הבהמה
 אשר איתו בתבה ויעבר אלהים רוח על הארץ
 וישכו המים ויסכרו מעינת תהום וארבת השמים
 ויפלא הגשם מן השמים וישבו המים מעל הארץ
 הלוף וישבו ויחסרו המים מקצה חמשים ומאת יום
 ותנח התבה בחדש השביעי בשבעה עשר יום
 לחדש על הרי אררט והמים היו הלוף וחסור עד
 החדש העשירי בעשירי באחד לחדש נראו ראשי
 ההרים ויהי מקץ ארבעים יום ויפתח נח את
 חזון התבה אשר עשה וישלח את הערב ויצא
 יצוא וישב עד יבשת המים מעל הארץ וישלח את
 היונה מאתו לראות הקלו המים מעל פני האדמה
 ולא מצאה היונה מנוח לכף רגלה ותשב אליו אל
 התבה כימים על פני כל הארץ וישלח ידו ויקחה
 ויבא אתה אליו אל התבה ויזחל עוד שבעת ימים
 אחרים ויסף שלח את היונה מן התבה ותבא אליו
 היונה כעת ערב והנה עלה זית טרף בפיה וידע נח
 כי קמו המים מעל הארץ ויזחל עוד שבעת ימים
 אחרים וישלח את היונה ולא יספה שוב אליו עוד
 ויהי באחת ושיש מאות שנה בראשון באחד כחדש
 חרבו המים מעל הארץ ויסר נח את מכסה
 התבה וירא והנה חרבו פני האדמה ובחדש
 השני בשבעה ועשרים יום כחדש יבשתי
 הארץ וידבר אלהים
 אל נח לאמר צא מן התבה אתה ואשתך ובניך
 ונשי בניך אתך כל החיה אשר אתך מכל בשר
 בעוף ובבהמה ובכל הרמש הרמש על הארץ
 הוצא אתך וערצו בארץ ופרו ורבו על הארץ
 ויצא נח ובניו ואשתו ונשי בניו איתו כל החיה
 כל הרמש וכל העוף כל רומש על הארץ
 כמשפחתיהם יצאו מן התבה ויבן נח מזבח ליהוה
 ויקח מכל הבהמה הטהרה ובכל העוף הטהור
 ויעל עולת במזבח וירח יהוה את ריח הניחוח

ויאמר יהוה אל־לבו לא אסף לקלל עוד את־האדמה
 בעבור האדם כי יצר לב האדם רע מנעריו ולא
 אסף עוד להכות את־כל־חיי באשר עשיתי עד כל
 ימי הארץ זרע וקציר וקר ויזם וקיץ וחרף ויזם
 וכילה לא ישבתו ויברך אלהים את נח ואת בניו
 ויאמר להם פרו ורבו ומלאו את הארץ ומוזרעכם
 וזרעכם יהיה על כל חזית הארץ ועל כל עוף השמים
 בכל אשר תרמש האדמה ובכל דגי הים בידכם
 נתנו ככל רמש אשר הוא זחי לכם יהיה לאכלה
 כירק עשב נתתי לכם את כל אך בשר בנפש
 דמו לא תאכלו ואך את דמכם לנפשתיכם אדרש
 מיד כל חיה אדרשנו ומיד האדם מיד איש אחיו
 אדרש את־נפש האדם: 6 שפך דם האדם באדם דמו
 ישפך פי בצלם אלהים עשה את־האדם: 7 ואתם פרו
 ורבו שרצו בארץ ורבו בה: 8 ויאמר
 אלהים אל־נח ואל־בניו אתו לאמר: 9 ואני הנני מקים
 את־בריתי אתכם ואת־זרעכם אחר־יכם: 10 ואת כל
 גפש החיה אשר אתכם בעוף בבהמה ובכל־חית
 הארץ אתכם מכל יצאי התבה לכל חית הארץ:
 11 והקמתי את־בריתי אתכם ולא־יפרת כל־בשר עוד
 ממי המבול ולא־יהיה עוד מבול לשחת הארץ:
 12 ויאמר אלהים זאת אות־הברית אשר־אני נותן ביני
 וביניכם ובין כל־גפש תיה אשר אתכם לדורת עולם:
 13 את־קשתי נחתי בענן והיתה לאות ברית ביני
 ובין הארץ: 14 והיה בענני ענן על הארץ ונראתה
 הקשת בענן וזכרת את בריתי אשר ביני וביניכם
 ובין כל נפש חיה בנכ בשר ובא יהיה עוד הכוים
 למבול לשחת כל בשר והיתה הקשת בענן וראיתה
 לזכר ברית עולם בין אלהים ובין כל נפש חיה
 בכל־בשר אשר על הארץ ויאמר אלהים אל
 נח זאת אות־הברית אשר הקמתי ביני ובין כל
 בשר אשר על־הארץ:
 18 ויהיו בני־נח היצאים מן־התבה שם וחס וחס וחס
 הוא אבי כנען: 19 שלשה אלה בני־נח ומאנה נפצה כל־
 הארץ: 20 ויחל נח איש האדמה ויטע כרם וישת מוֹד־
 היין וישכר ויתגל בתוך אהלה וירא חם אבי כנען
 את ערות אביו ויגד כעני אחיו בזוץ ויקח שם
 ויפת את השמחה וישכחו על שכמם שניהם ויכחו
 אחורנית ויכסו את ערות אביהם ופניהם אחרנית
 וערות אביהם לא ראו וייקץ נח מיינו וידע את
 אשר עשה לו בנו הקטן ויאמר ארור כנען עבד
 עבדים יהיה לאחיו ויאמר ברוך יהוה אלהי שם

ויאמר יהוה אל־לבו לא אסף לקלל עוד את האדמה
 בעבור האדם כי יצר לב האדם רע מנעריו ולא
 אסף עוד להכות את כל חיי באשר עשיתי עד כל
 ימי הארץ זרע וקציר וקר ויזם וקיץ וחרף ויזם
 וכילה לא ישבתו ויברך אלהים את נח ואת בניו
 ויאמר להם פרו ורבו ומלאו את הארץ ומוזרעכם
 וזרעכם יהיה על כל חזית הארץ ועל כל עוף השמים
 בכל אשר תרמש האדמה ובכל דגי הים בידכם
 נתנו ככל רמש אשר הוא זחי לכם יהיה לאכלה
 כירק עשב נתתי לכם את כל אך בשר בנפש
 דמו לא תאכלו ואך את דמכם לנפשתיכם אדרש
 מיד כל חיה אדרשנו ומיד האדם מיד איש אחיו
 אדרש את־נפש האדם: 6 שפך דם האדם באדם דמו
 ישפך פי בצלם אלהים עשה את־האדם: 7 ואתם פרו
 ורבו שרצו בארץ ורבו בה: 8 ויאמר
 אלהים אל נח ואל בניו אתו לאמר: 9 ואני הנני מקים
 את בריתי אתכם ואת זרעכם אחר־יכם ואת כל
 גפש החיה אשר אתכם בעוף בבהמה ובכל חית
 הארץ אתכם מכל יצאי התבה לכל חית הארץ:
 והקמתי את בריתי אתכם ולא יפרת כל בשר עוד
 ממי המבול ובא יהיה עוד מבול לשחת הארץ:
 ויאמר אלהים זאת אות הברית אשר אני נותן ביני
 וביניכם ובין כל נפש חיה אשר אתכם לדורת עולם
 את קשתי נחתי בענן והיתה לאות ברית ביני
 ובין הארץ והיה בענני ענן על הארץ ונראתה
 הקשת בענן וזכרת את בריתי אשר ביני וביניכם
 ובין כל נפש חיה בנכ בשר ובא יהיה עוד הכוים
 למבול לשחת כל בשר והיתה הקשת בענן וראיתה
 לזכר ברית עולם בין אלהים ובין כל נפש חיה
 בכל בשר אשר על הארץ ויאמר אלהים אל
 נח זאת אות הברית אשר הקמתי ביני ובין כל
 בשר אשר על הארץ:
 ויהיו בני היצאים מן התבה שם וחס וחס וחס
 הוא אבי כנען שלשה אלה בני נח ומאנה נפצה כל
 הארץ ויחל נח איש האדמה ויטע כרם וישת מוֹד־
 היין וישכר ויתגל בתוך אהלה וירא חם אבי כנען
 את ערות אביו ויגד כעני אחיו בזוץ ויקח שם
 ויפת את השמחה וישכחו על שכמם שניהם ויכחו
 אחורנית ויכסו את ערות אביהם ופניהם אחרנית
 וערות אביהם לא ראו וייקץ נח מיינו וידע את
 אשר עשה לו בנו הקטן ויאמר ארור כנען עבד
 עבדים יהיה לאחיו ויאמר ברוך יהוה אלהי שם

ויהי כנען עבד למו: 27 יפת אלהים ליפת וישכן באהלי
שם ויהי כנען עבד למו ויחי נח אחר המבול שלש
מאות שנה וחמשים שנה: 29 ויהי פלג-ימי-נח תשע
מאות שנה וחמשים שנה וימת:
10:1 ואלה תולדות בני-נח שם חם ויולדו להם בנים
אתר המבול: 2 בני יפת גמר ומגוג ומדי וינו ותבל
ומשך ותירס ובני גמר אשכנז וריפת ותגרמה:
4 ובני נח אלישך ותראיש פתים ודדנים מאכה
נפרדו איי הגוים בארצותם איש כלשנו למשפחותם
בגויהם ובני חם כוש וכנענים ופוט וכנען
ובני כוש סבא וחזיילה וסבתה ורעמה וסבתא
ובני רעמה שבא ודדן וכוש יכד את נמרד
הוא החל להיות גבר בארץ הוא היה גבר
עיד לפני יהוה על כן יאמר כנמרד גבור עיד
לפני יהוה ותהי ראשית ממלכתו בכל ארץ
ואכד וכלנה בארץ שנער מן הארץ ההוא יצא
אשור ויבן את נינוה ואת רחבת עיר ואת ככוז ואת
רסן בין נינוה ובין ככוז הוא העיר הגדלה ובוצרים
יכד את כודים ואת ענמים ואת להבים ואת נפתוזים
ואת פתרסים ואת כסכוזים אשר יצאו משם פלשתים
ואת כפתרים וכנען יכד את
צידן בכרו ואת זוז ואת היבוס ואת האמורי ואת
הגרגשי ואת הזוזי ואת הערקי ואת הסיני ואת
הארודי ואת הצמרי ואת הזמרת ואת נפצו
משפחות הכנעני ויהי גבול הכנעני מצידן באכה
גרה עד עזה באכה סדמה ועמורה וארמה ויבנים
עד לשע אכה בני חם למשפחותם כלשונותם
בארצותם בגויהם וכשם יכד גם
הוא אבי כל בני עבר אחי יפת הגדול בני שם
עילם ואשור וארפכשד וכוד וארם ובני ארם
עוז וזוב וגתר וכוש וארפכשד יכד את שכז
ושכז יכד את עבר וכעבר יכד שני בנים שם
האחד פלג כי בימיו נפלגה הארץ ושם אחיו יקטן
ויקטן יכד את אכמווד ואת שיקה ואת הצרמות
ואת ירוז ואת הדורם ואת אוזל ואת דקבה ואת
עובל ואת אבימואל ואת שבא ואת אופר ואת
חזילה ואת יובב כל אלה בני יקטן ויהי מושבם
במושׁא באכה ספרה הר הקדם אכה בני שם
למשפחותם כלשונותם בארצותם בגויהם אכה
במשפחות בני נח לתולדותם בגויהם ומאכה נפרדו
הגוים בארץ אחר המבול
ויהי כל הארץ שפה אחת ודברים אחדים

ויהי כנען עבד למו: 27 יפת אלהים ליפת וישכן באהלי
שם ויהי כנען עבד למו ויחי נח אחר המבול שלש
מאות שנה וחמשים שנה: 29 ויהי פלג-ימי-נח תשע
מאות שנה וחמשים שנה וימת:
10:1 ואלה תולדות בני-נח שם חם ויולדו להם בנים
אתר המבול: 2 בני יפת גמר ומגוג ומדי וינו ותבל
ומשך ותירס ובני גמר אשכנז וריפת ותגרמה:
4 ובני נח אלישך ותראיש פתים ודדנים מאכה
נפרדו איי הגוים בארצותם איש כלשנו למשפחותם
בגויהם ובני חם כוש וכנענים ופוט וכנען
ובני כוש סבא וחזיילה וסבתה ורעמה וסבתא
ובני רעמה שבא ודדן וכוש יכד את נמרד
הוא החל להיות גבר בארץ הוא היה גבר
עיד לפני יהוה על כן יאמר כנמרד גבור עיד
לפני יהוה ותהי ראשית ממלכתו בכל ארץ
ואכד וכלנה בארץ שנער מן הארץ ההוא יצא
אשור ויבן את נינוה ואת רחבת עיר ואת ככוז ואת
רסן בין נינוה ובין ככוז הוא העיר הגדלה ובוצרים
יכד את כודים ואת ענמים ואת להבים ואת נפתוזים
ואת פתרסים ואת כסכוזים אשר יצאו משם פלשתים
ואת כפתרים וכנען יכד את
צידן בכרו ואת זוז ואת היבוס ואת האמורי ואת
הגרגשי ואת הזוזי ואת הערקי ואת הסיני ואת
הארודי ואת הצמרי ואת הזמרת ואת נפצו
משפחות הכנעני ויהי גבול הכנעני מצידן באכה
גרה עד עזה באכה סדמה ועמורה וארמה ויבנים
עד לשע אכה בני חם למשפחותם כלשונותם
בארצותם בגויהם וכשם יכד גם
הוא אבי כל בני עבר אחי יפת הגדול בני שם
עילם ואשור וארפכשד וכוד וארם ובני ארם
עוז וזוב וגתר וכוש וארפכשד יכד את שכז
ושכז יכד את עבר וכעבר יכד שני בנים שם
האחד פלג כי בימיו נפלגה הארץ ושם אחיו יקטן
ויקטן יכד את אכמווד ואת שיקה ואת הצרמות
ואת ירוז ואת הדורם ואת אוזל ואת דקבה ואת
עובל ואת אבימואל ואת שבא ואת אופר ואת
חזילה ואת יובב כל אלה בני יקטן ויהי מושבם
במושׁא באכה ספרה הר הקדם אכה בני שם
למשפחותם כלשונותם בארצותם בגויהם אכה
במשפחות בני נח לתולדותם בגויהם ומאכה נפרדו
הגוים בארץ אחר המבול
ויהי כל הארץ שפה אחת ודברים אחדים

2 ויהי בנסעם מקדם וימצאו בקעה בארץ שניער
 וישבו שם: 3 ויאמרו איש אל-רעהו הבה נלבנה
 לבנים ונשרפה לשרפה ותהי להם הלבנה לאבן
 ונתחמר הנה להם לחמר: 4 ויאמרו הבה נבנה-לנו עיר
 ומגדל וראשו בשמים ונעשה-לנו שם פן-נפויץ על
 פני כל-הארץ: 5 וירד יהוה לראת את-העיר ואת
 המגדל אשר בנו בני האדם ויאמר יהוה הן
 עם אחד ושפה אחת לכלם וזה החלם לעשות
 ועתה לא-יבצר מהם כל אשר יזמו לעשות: 7 הבה
 נרדה ונבלה שם שפתם אשר לא ישמעו איש
 שפת רעהו ויפץ יהוה אתם מושם על פני כל
 הארץ ויחזקו לבנות העיר על כן קרא שמיה
 בבבל כי שם בכל יהוה שפת כל הארץ ומושם
 הפיצם יהוה על פני כל הארץ
 10 אלה תולדות שם שם בן-מאת שנה ויולד את
 ארפכשד שנתים אתר המבול: 11 ויחיי-שם אחריו
 הולידו את-ארפכשד חמש מאות שנה ויולד
 בנים ובנות: 12 וארפכשד חיי חמש
 ושלשים שנה ויולד את-שלח: 13 ויחיי-שלח אחריו
 הולידו את-שלח שלש שנים וארבע מאות שנה
 ויולד בנים ובנות: 14 ושלח
 חיי שלשים שנה ויולד את-עבר: 15 ויחיי-שלח אחריו
 הולידו את-עבר שלש שנים וארבע מאות שנה
 ויולד בנים ובנות: 16 ויחיי-עבר
 ארבע ושלשים שנה ויולד את-פלג: 17 ויחיי-עבר
 אחריו הולידו את-פלג שלשים שנה וארבע מאות
 שנה ויולד בנים ובנות: 18 ויחיי
 פלג שלשים שנה ויולד את-רעו: 19 ויחיי-פלג אחריו
 הולידו את-רעו תשע שנים ומאתים שנה ויולד בנים
 ובנות: 20 ויחיי רעו
 שתים ושלשים שנה ויולד את-שרוג: 21 ויחיי רעו
 אחריו הולידו את-שרוג שבע שנים ומאתים שנה
 ויולד בנים ובנות: 22 ויחיי
 שרוג שלשים שנה ויולד את-נחור ויחיי שרוג
 אחריו הולידו את-נחור מאתים שנה ויולד בנים
 ובנות: 24 ויחיי נחור תשע
 ועשרים שנה ויולד את-תרח ויחיי נחור אחריו
 הולידו את-תרח תשע-עשרה שנה ומאת שנה
 ויולד בנים ובנות: 26 ויחיי
 תרח שבעים שנה ויולד את-אברם את-נחור
 ואת-הרן ואכה תולדת תרוח תרוח הוליד ארת
 אברם את-נחור ואת-הרן והרן הוליד את-לוט

ויהי בנסעם מקדם וימצאו בקעה בארץ שניער
 וישבו שם ויאמרו איש אל רעהו הבה נלבנה
 לבנים ונשרפה לשרפה ותהי להם הלבנה לאבן
 והחמר היה להם לחומר ויאמרו הבה נבנה לנו עיר
 ומגדל וראשו בשמים ונעשה לנו שם פן נפויץ על
 פני כל הארץ וירד יהוה לראת את העיר ואת
 המגדל אשר בנו בני האדם ויאמר יהוה הן
 עם אחד ושפה אחת לכלם וזה החלם לעשות
 ועתה לא יבצר מהם כל אשר יזמו לעשות הבה
 נרדה ונבלה שם שפתם אשר לא ישמעו איש
 שפת רעהו ויפץ יהוה אתם מושם על פני כל
 הארץ ויחזקו לבנות העיר על כן קרא שמיה
 בבבל כי שם בכל יהוה שפת כל הארץ ומושם
 הפיצם יהוה על פני כל הארץ
 אלה תולדת שם שם בן מאת שנה ויולד את
 ארפכשד שנתים אתר המבול ויחיי שם אחריו
 הולידו את ארפכשד חמש מאות שנה ויולד
 בנים ובנות וארפכשד חיי חמש
 ושלשים שנה ויולד את שלח ויחיי שלח אחריו
 הולידו את שלח שלש שנים וארבע מאות שנה
 ויולד בנים ובנות ושלח
 חיי שלשים שנה ויולד את עבר ויחיי שלח אחריו
 הולידו את עבר שלש שנים וארבע מאות שנה
 ויולד בנים ובנות ויחיי עבר
 ארבע ושלשים שנה ויולד את פלג ויחיי עבר
 אחריו הולידו את פלג שלשים שנה וארבע מאות
 שנה ויולד בנים ובנות ויחיי
 פלג שלשים שנה ויולד את רעו ויחיי פלג אחריו
 הולידו את רעו תשע שנים ומאתים שנה ויולד בנים
 ובנות ויחיי רעו
 שתים ושלשים שנה ויולד את שרוג ויחיי רעו
 אחריו הולידו את שרוג שבע שנים ומאתים שנה
 ויולד בנים ובנות ויחיי
 שרוג שלשים שנה ויולד את נחור ויחיי שרוג
 אחריו הולידו את נחור מאתים שנה ויולד בנים
 ובנות ויחיי נחור תשע
 ועשרים שנה ויולד את תרח ויחיי נחור אחריו
 הולידו את תרח תשע עשרה שנה ומאת שנה
 ויולד בנים ובנות ויחיי
 תרח שבעים שנה ויולד את אברם את נחור
 ואת הרן ואכה תולדת תרוח תרוח הוליד ארת
 אברם את נחור ואת הרן והרן הוליד את לוט

28 וַיִּמַּת הָרוּחַ עַל־פְּנֵי תְּרַח אָבִיו בְּאֶרֶץ מוֹלְדוֹתָיו בְּאוּר
כַּשְׂדִּים: 29 וַיִּקַּח אַבְרָם וַנְּחֹר לְהֵם נָשִׁים שֵׁם אִשְׁתּוֹ
אַבְרָם שָׂרִי וְשֵׁם אִשְׁת־נְּחֹר מְלִכָה בַת־הָרוּחַ אָבִי
מְלִכָה וְאָבִי יִסְכָּה: 30 וַתְּהִי שָׂרִי עֲקָרָה אֵין לָהּ וָלֵד:
31 וַיִּקַּח תְּרַח אֶת־אַבְרָם בְּנוֹ וְאֶת־לוֹט בֶּן־הָרוּחַ בֶּן־בְּנוֹ
וְאֵת שָׂרִי כַלְתּוֹ אִשְׁתּוֹ אַבְרָם בְּנוֹ וַיֵּצְאוּ אִתָּם מֵאוּר
כַּשְׂדִּים לְלַכְתַּת אֶרְצָה כְּנָעַן וַיָּבֹאוּ עַד־תְּרַח וַיֵּשְׁבוּ
שָׁם: 32 וַיְהִי וַיִּמֵּי־תְּרַח חֲמֵשׁ שָׁנִים וּמֵאֵתַיִם שָׁנָה
וַיִּמַּת תְּרַח בְּתְּרַח:

12:1 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־אַבְרָם לֵךְ־לְךָ מֵאֶרְצְךָ וּמִמּוֹלְדוֹתֶיךָ
וּמִבֵּית אָבִיךָ אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֹרְאָךָ: 2 וְאָעֲשֶׂה לְגֹוִי
גָדוֹל וְאַבְרָכְךָ וְאַגְדִּלְךָ שְׂמֶיךָ וְהָיָה בְּרָכָה: 3 וְאַבְרָכָה
מִבְּרָכֶיךָ וּמִמְלַלְתֶּיךָ אֲזָאֵר וּנְבָרְכֶוּ כָּךְ כָּל מִשְׁפּוֹחַת
הָאָדָמָה: 4 וַיִּלְךָ אַבְרָם כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר אֵלָיו יְהוָה וַיִּלְךָ
אִתּוֹ לוֹט וְאַבְרָם בְּרוּחַ־חַמֶּשׁ שָׁנִים וְשִׁבְעִים שָׁנָה
בְּצֵאתוֹ מִתְּרַח: 5 וַיִּקַּח אַבְרָם אֶת־שָׂרִי אִשְׁתּוֹ וְאֵת
לוֹט בֶּן־אָחִיו וְאֶת־כָּל־רְכוּשָׁם אֲשֶׁר רָכְשׁוּ וְאֵת
הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר־עָשׂוּ בְּתְּרַח וַיֵּצְאוּ לְלַכְתַּת אֶרְצָה כְּנָעַן
וַיָּבֹאוּ אֶרְצָה כְּנָעַן: 6 וַיַּעֲבֹר אַבְרָם בְּאֶרֶץ עַד מְקוֹם
שְׂכָם עַד אֵלוֹן מוֹרָה וְהַכְּנַעֲנִי אָז בְּאֶרֶץ: 7 וַיֵּרָא יְהוָה
אֶל־אַבְרָם וַיֹּאמֶר לְזָרְעֶךָ אֲתָם אֶת־הָאָרֶץ הַזֹּאת וַיָּבֹאוּ
שָׁם מִזְבֵּחַ לַיהוָה הַנֶּרְצָה אֵלָיו: 8 וַיַּעֲתֶק מִשָּׁם הַהֵרָה
מִקְדָּם לְבֵית־אֵל וַיֵּט אֶהְלֵה בֵּית־אֵל מִיָּם וְהָעֵי מִקְדָּם
וַיָּבֹאוּ־שָׁם מִזְבֵּחַ לַיהוָה וַיִּקְרָא בְּשֵׁם יְהוָה: 9 וַיִּסַּע אַבְרָם
הַלֹּדֶה וַנְּסוּעַ הַנְּגָבָה:

10 וַיְהִי רָעַב בְּאֶרֶץ וַיֵּרֶד אַבְרָם מִצְרַיִמָה לְגֹור שָׁם
כִּי־כָבֵד הָרָעַב בְּאֶרֶץ: 11 וַיְהִי כַּאֲשֶׁר הִקְרִיב לְבֹאֵר
מִצְרַיִמָה וַיֹּאמֶר אֶל־שָׂרִי אִשְׁתּוֹ הִנֵּה־נָא זָרְעֹתַי כִּי
אִשָּׁה יִפְתַּח־מֶרְצָה אֶת: 12 וְהָיָה כִּי־יִרְאוּ אֹתָהּ הַמִּצְרַיִם
וְאָמְרוּ אִשְׁתּוֹ זֹאת וְהָרְגוּ אֹתִי וְאֹתָהּ יִחִיו: 13 אָמַר־נָא
אֲתָתִי אֶת לְמַעַן לֹא־יָטִיב בְּעַבְדֶּיךָ וְחַיְתָה נַפְשִׁי בְּגִלְתְּךָ:
14 וַיְהִי כַּבּוֹא אַבְרָם מִצְרַיִמָה וַיִּרְאוּ הַמִּצְרַיִם אֵת
הָאִשָּׁה כִּי־יָפָה הוּא מְאֹד: 15 וַיִּרְאוּ אֹתָהּ שָׂרִי פְרַעֲהַ
וַיְהַלְלוּ אֹתָהּ אֶל־פְּרַעֲהַ וַתִּקַּח הָאִשָּׁה בֵּית פְּרַעֲהַ:
16 וּלְאַבְרָם הִיטִיב בְּעַבְדֶּיךָ וַיְהִי־לוֹ צֹאן־וּבָקָר
וְחֲמֹרִים וְעַבְדִּים וְשִׁפְחֹת וְאֲחֻנָּת וּגְמָלִים:
17 וַיִּנְגַע יְהוָה אֶת־פְּרַעֲהַ נְגָעִים גְּדֹלִים וְאֶת־בֵּיתוֹ עַל
דִּבְרֵי שָׂרִי אִשְׁתּוֹ אַבְרָם: 18 וַיִּקְרָא פְּרַעֲהַ לְאַבְרָם
וַיֹּאמֶר מַה־זֹּאת עָשִׂיתָ לִּי לָמָּה לֹא־הִגַּדְתָּ לִּי כִּי
אִשְׁתְּךָ הוּא: 19 לָמָּה אָמַרְתָּ אֲחֻתִי הוּא וְאָקַח אֹתָהּ לִּי
לְאִשָּׁה וְעַתָּה הִנֵּה אִשְׁתְּךָ קָח וְכָךְ וַיֵּצֵאוּ עִלְיוֹ פְּרַעֲהַ
אֲנָשִׁים וַיִּשְׁלְחוּ אֹתוֹ וְאֶת־אִשְׁתּוֹ וְאֶת־כָּל־אֲשֶׁר־לוֹ:

וַיָּבֹאוּ אֶרֶץ כְּנָעַן וַיִּבְנוּ אֶת־בְּנוֹתָיו בְּאֶרֶץ כְּנָעַן
כַּשְׂדִּים וַיִּקַּח אַבְרָם וַנְּחֹר לְהֵם נָשִׁים שֵׁם אִשְׁתּוֹ
אַבְרָם שָׂרִי וְשֵׁם אִשְׁת־נְּחֹר מְלִכָה בַת־הָרוּחַ אָבִי
מְלִכָה וְאָבִי יִסְכָּה וַתְּהִי שָׂרִי עֲקָרָה אֵין לָהּ וָלֵד
וַיִּקַּח תְּרַח אֶת־אַבְרָם בְּנוֹ וְאֶת־לוֹט בֶּן־הָרוּחַ בֶּן־בְּנוֹ
וְאֵת שָׂרִי כַלְתּוֹ אִשְׁתּוֹ אַבְרָם בְּנוֹ וַיֵּצְאוּ אִתָּם מֵאוּר
כַּשְׂדִּים לְלַכְתַּת אֶרְצָה כְּנָעַן וַיָּבֹאוּ עַד־תְּרַח וַיֵּשְׁבוּ
שָׁם וַיְהִי וַיִּמֵּי־תְּרַח חֲמֵשׁ שָׁנִים וּמֵאֵתַיִם שָׁנָה
וַיִּמַּת תְּרַח בְּתְּרַח:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־אַבְרָם לֵךְ־לְךָ מֵאֶרְצְךָ וּמִמּוֹלְדוֹתֶיךָ
וּמִבֵּית אָבִיךָ אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֹרְאָךָ וְאֶעֱשֶׂה לְגֹוִי
גָדוֹל וְאַבְרָכְךָ וְאַגְדִּלְךָ שְׂמֹךְ וְהָיָה בְּרָכָה וְאַבְרָכָה
מִבְּרָכֶיךָ וּמִמְלַלְתֶּיךָ אֲזָאֵר וּנְבָרְכֶוּ בְּךָ כָּל מִשְׁפּוֹחַת
הָאָדָמָה וַיִּלְךָ אַבְרָם כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר אֵלָיו יְהוָה וַיִּלְךָ
אִתּוֹ לוֹט וְאַבְרָם בְּרוּחַ־חַמֶּשׁ שָׁנִים וְשִׁבְעִים שָׁנָה
בְּצֵאתוֹ מִתְּרַח וַיִּקַּח אַבְרָם אֶת־שָׂרִי אִשְׁתּוֹ וְאֵת
לוֹט בֶּן־אָחִיו וְאֶת־כָּל־רְכוּשָׁם אֲשֶׁר רָכְשׁוּ וְאֵת
הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר עָשׂוּ בְּתְּרַח וַיֵּצְאוּ לְלַכְתַּת אֶרְצָה כְּנָעַן
וַיָּבֹאוּ אֶרְצָה כְּנָעַן וַיַּעֲבֹר אַבְרָם בְּאֶרֶץ עַד מְקוֹם
שְׂכָם עַד אֵלוֹן מוֹרָה וְהַכְּנַעֲנִי אֵז בְּאֶרֶץ וַיֵּרָא יְהוָה
אֶל־אַבְרָם וַיֹּאמֶר לְזָרְעֶךָ אֲתָם אֶת־הָאָרֶץ הַזֹּאת וַיָּבֹאוּ
שָׁם מִזְבֵּחַ לַיהוָה הַנֶּרְצָה אֵלָיו וַיַּעֲתֶק מִשָּׁם הַהֵרָה
מִקְדָּם לְבֵית־אֵל וַיֵּט אֶהְלֵה בֵּית־אֵל מִיָּם וְהָעֵי מִקְדָּם
וַיָּבֹאוּ־שָׁם מִזְבֵּחַ לַיהוָה וַיִּקְרָא בְּשֵׁם יְהוָה וַיִּסַּע אַבְרָם
הַלֹּדֶה וַנְּסוּעַ הַנְּגָבָה:

וַיְהִי רָעַב בְּאֶרֶץ וַיֵּרֶד אַבְרָם מִצְרַיִמָה לְגֹור שָׁם
כִּי־כָבֵד הָרָעַב בְּאֶרֶץ וַיְהִי כַּאֲשֶׁר הִקְרִיב לְבֹאֵר
מִצְרַיִמָה וַיֹּאמֶר אֶל־שָׂרִי אִשְׁתּוֹ הִנֵּה־נָא יָדְעֹתִי כִּי
אִשָּׁה יִפְתַּח־מֶרְצָה אֶת וְהָיָה כִּי יִרְאוּ אֹתָהּ הַמִּצְרַיִם
וְאָמְרוּ אִשְׁתּוֹ זֹאת וְהָרְגוּ אֹתִי וְאֹתָהּ יִחִיו אָמַר־נָא
אֲחֻתִי אֶת לְמַעַן לֹא־יָטִיב בְּעַבְדֶּיךָ וְחַיְתָה נַפְשִׁי בְּגִלְתְּךָ
וַיְהִי כַּבּוֹא אַבְרָם מִצְרַיִמָה וַיִּרְאוּ הַמִּצְרַיִם אֵת
הָאִשָּׁה כִּי־יָפָה הוּא מְאֹד וַיִּרְאוּ אֹתָהּ שָׂרִי פְרַעֲהַ
וַיְהַלְלוּ אֹתָהּ אֶל־פְּרַעֲהַ וַתִּקַּח הָאִשָּׁה בֵּית פְּרַעֲהַ
וּלְאַבְרָם הִיטִיב בְּעַבְדֶּיךָ וַיְהִי־לוֹ צֹאן־וּבָקָר
וְחֲמֹרִים וְעַבְדִּים וְשִׁפְחֹת וְאֲחֻנָּת וּגְמָלִים וַיִּנְגַע
יְהוָה אֶת־פְּרַעֲהַ נְגָעִים גְּדֹלִים וְאֶת־בֵּיתוֹ עַל
דִּבְרֵי שָׂרִי אִשְׁתּוֹ אַבְרָם וַיִּקְרָא פְּרַעֲהַ לְאַבְרָם
וַיֹּאמֶר מַה־זֹּאת עָשִׂיתָ לִּי לָמָּה לֹא־הִגַּדְתָּ לִּי כִּי
אִשְׁתְּךָ הוּא לָמָּה אָמַרְתָּ אֲחֻתִי הוּא וְאָקַח אֹתָהּ לִּי
לְאִשָּׁה וְעַתָּה הִנֵּה אִשְׁתְּךָ קָח וְכָךְ וַיֵּצֵאוּ עִלְיוֹ פְּרַעֲהַ
אֲנָשִׁים וַיִּשְׁלְחוּ אֹתוֹ וְאֶת־אִשְׁתּוֹ וְאֶת־כָּל־אֲשֶׁר־לוֹ:

13:1 ויעל אברם ממצרים הוא ואשתו וכל־אשר־לו ולוט עמו הנגבה: 2 ואברם כבד מאד במקנה בכסף ובזהב: 3 וילך למסעיו מנגב ועד־בית־אל עד־המקום אשר־הנה שם אהלה [אהלו] בתחלה בין בית־אל ובין העי: 4 אל־מקום המזבח אשר־עשה שם בראשונה ויקרא שם אברם בשם יהוה: 5 וגם־ללוט ההלך את־אברם הנה צאן־ובקר ואהלים: 6 ולא־נשא אתם הארץ לשבת יחדו פִּי־הנה רכושם רב ולא יכלו לשבת יחדו: 7 ויהי־ריב בין רעי מקנה־אברם ובין רעי מקנה־לוט והקנעני והפרזי אז ישב בארץ ויאמר אברם אל־לוט אל־נא תהי מריבה ביני ובין רעי רעי ובין רעיך פִּי־אנשים אחים אנחנו: 9 הלא כל הארץ לפניך הפרד נא מעלי אם־השמאל ואימנה ואם־הימין ואשמאלה: 10 וישאל־לוט את־עיניו וירא את־כל־כפר הירדן כי כלה משקה לפני שחת יהוה את־סדם ואת־עמרה כגוֹי־הנה בארץ מצרים באקה צער: 11 ויבחר־לו לוט את כל־כפר הירדן ויסע לוט מקדם ויפרדו איש מעל אחיו: 12 אברם ישב בארץ־כנען ולוט ישב בערי הכפר ויאהל עד־סדם: 13 ואנשי סדם רעים וחטאים ליהוה מאד: 14 ויהוה אמר אל־אברם אתרִי הפרד־לוט מעמו שא נא עיניך וראה מוֹת־המקום אשר־אתה שם צפנה ונגבה וקדמה וימה: 15 כי את־כל־הארץ אשר־אתה ראה לך אתנגבה ולזרעה עד־עולם: 16 ושמתי את־זרעה כעפר הארץ אשרו אם־יוכל איש למנות את־עפר הארץ גם־זרעה ימנה: 17 קום התהלך בארץ לארפה ולרחבה כי לך אתנגבה: 18 ויאהל אברם ויבא וישב באלגזי ממרא אשר בחברון ויבד־שם מזבח ליהוה:

14:1 ויהי בימי אמרפל מלך־שנער אריוף מלך אלסר כדרלעמור מלך עינם ותדעל מלך גוים: 2 עשו מלחמה את־ברעל מלך סדם ואת־ברשע מלך עמרה שנאב מלך אדמה ושמאכר מלך צביים [צבויים] ומלך בלע היא־צער: 3 כל־אלה חברו אל־עמק השדים הוא ים המלח: 4 שתיים עשרה שנה עבדו את־כדרלעמור ושלש־עשרה שנה מרדו: 5 ובארבע עשרה שנה בא כדרלעמור והמוככים אשר אתו ויכו את רפאים בעשתרת קרנים ואת הזוזים בהם ואת האימים בשוה קריתים ואת הזרי בהררם ועיר עד איך פארן אשר על המדבר וישבו ויבאו אל עין מושפט הוא קדש ויכו את כל עדה העמוכה וגם את האמורי הישב בחנינן תכור

ועל אברם מוצרים הוא ואשתו וכל אשר לו ולוט עמו הנגבה ואברם כבד מאד במקנה בכסף וזהב ויך למסעיו מנגב ועד בית אל עד המקום אשר היה שם אהלה בתחלה בין בית אל ובין העי אך מקום המזבח אשר עשה שם בראשונה ויקרא שם אברם בשם יהוה וגם ללוט ההלך את אברם היה צאן ובקר ואהלים וכא נשא אתם הארץ לשבת יחדו כי היה רכושם רב ולא יכלו לשבת יחדו והי ריב בין רעי מקנה אברם ובין רעי מקנה לוט והקנעני והפרזי אז ישב בארץ ויאמר אברם אל לוט אל נא תהי מריבה ביני ובין רעי רעי ובין רעיך כי אנשים אחים אנחנו הלא כל הארץ לפניך הפרד נא מעלי אם השמאל ואימנה ואם הימין ואשמאלה וישאל לוט את עיניו וירא את כל כפר הירדן כי כלה משקה לפני שחת יהוה את סדם ואת עמרה כגוֹי־הנה בארץ מצרים באקה צער ויבחר לו לוט את כל כפר הירדן ויסע לוט מקדם ויפרדו איש מעל אחיו אברם ישב בארץ כנען ולוט ישב בערי הכפר ויאהל עד סדם ואנשי סדם רעים וחטאים ליהוה מאד ויהוה אמר אל אברם אחרי הפרד לוט מעמו שא נא עיניך וראה מוֹת־המקום אשר אתה שם צפנה ונגבה וקדמה וימה כי את כל הארץ אשר אתה ראה לך אתנגבה ולזרעה עד עולם ושמתי את זרעך כעפר הארץ אשר אם יוכל איש למנות את עפר הארץ גם זרעך ימנה קום התהלך בארץ לארפה ורחבה כי לך אתנגבה ויאהל אברם ויבא וישב באלגזי ממרא אשר בחברון ויבן שם מזבח ליהוה

ויהי בימי אמרפל מלך שנער אריוף מלך אלסר כדרלעמור מלך עינם ותדעל מלך גוים עשו מלחמה את ברעל מלך סדם ואת ברשע מלך עמרה שנאב מלך אדמה ושמאכר מלך צביים ומלך בלע היא צער כל אלף חברו אל עמק השדים הוא ים המלח שתיים עשרה שנה עבדו את כדרלעמור ושלש עשרה שנה מרדו ובארבע עשרה שנה בא כדרלעמור והמוככים אשר אתו ויכו את רפאים בעשתרת קרנים ואת הזוזים בהם ואת האימים בשוה קריתים ואת הזרי בהררם ועיר עד איך פארן אשר על המדבר וישבו ויבאו אל עין מושפט הוא קדש ויכו את כל עדה העמוכה וגם את האמורי הישב בחנינן תכור

8 וַיֵּצֵא מֶלֶךְ-סֹדֶם וּמֶלֶךְ עַמֹּרָה וּמֶלֶךְ אֲדָמָה וּמֶלֶךְ צַבִּיִּים [צָבֹוֹיִם] וּמֶלֶךְ בְּלַע הוּא צִעַר וַיַּעֲרְכוּ אֹתָם מִלְחָמָה בְּעֵמֶק הַשְּׂדִיִּים: 9 אֵת כְּדָרְלֵעָמֹר מֶלֶךְ עֵילָם וְתִדְעֵל מֶלֶךְ גּוֹיִם וְאַמְרָפֶל מֶלֶךְ שֹׁנֵעַר וְאַרְיוֹךְ מֶלֶךְ אֱלֹסַר אַרְבַּעַה מְלָכִים אֶת־הַחֲמוּשִׁיהַּ: 10 וַעֲמַק הַשְּׂדִיִּים בְּאֶרֶת בְּאֶרֶת חֲמֹר וַיִּנְסוּ מֶלֶךְ-סֹדֶם וַעֲמֹרָה וַיִּפְּלוּ שָׁמָּה וְהַנְּשִׂאִים הָרָה נָסוּ וַיִּקְחוּ אֶת כָּל רֶכֶשׁ סֹדֶם וְעַמֹּרָה וְאֵת כָּל אֲכָלָם וַיִּלְכוּ וַיִּקְחוּ אֶת לוֹט וְאֵת רֶכְשׁוֹ בֶן אֲחִיו אַבְרָם וַיִּלְכוּ וְהוּא יֹשֵׁב בְּסֹדֶם: 13 וַיָּבֹא הַפְּלִיט וַיִּגַּד לְאַבְרָם הָעֵבְרִי וְהוּא שָׁכַן בְּאֵלְנֵי מִמְרָא הָאֱמֹרִי אַחִי אֲשַׁכֵּל וְאֲחִי עֶנְר וְהֵם בְּעֵלֵי בְרִית־אַבְרָם: 14 וַיִּשְׁמַע אַבְרָם כִּי נִשְׁבָּה אֲחִיו וַיִּרַק אֶת־חַנְיָלָיו וַיִּלְדְּוּ בֵיתוֹ שְׁמֹנֶה עָשָׂר וּשְׁלֹשׁ מֵאוֹת וַיִּרְדֹּף עַד־דָּן וַיִּזְחַק עֲלֵיהֶם כִּי־כִּהָ הוּא וַעֲבָדָיו וַיִּכַּסּוּ וַיִּרְדָּפֶם עַד זֹבָבָה אֲשֶׁר מִשְׁמָאל כְּדַמוּשֶׁק וַיִּשָּׁב אֶת כָּל הָרֶכֶשׁ וְגַם אֶת לוֹט אֲחִיו וְרֶכְשׁוֹ הַשֵּׁיב וְגַם אֶת הַנְּשִׂיִם וְאֵת הָעַם וַיֵּצֵא מֶלֶךְ סֹדֶם כִּקְרָאתוֹ אֲחִרֵי שׁוּבוֹ מִהַכּוֹת אֶת כְּדָרְלֵעָמֹר וְאֵת הַמּוֹכְבִּים אֲשֶׁר אִתּוֹ אִם עָמֹק שׁוּה הוּא עָמֹק הַמּוֹכֵךְ וּמוֹכְבֵי צִדָּה מֶלֶךְ שָׁלֵם הוֹצִיא כַּחֵם וַיִּיז וְהוּא כְּהֵן כֹּאֵל עֲלִיּוֹן וַיְבָרְכֵהוּ וַיֹּאמֶר בְּרוּךְ אַבְרָם לֹאֵל עֲלִיּוֹן קִנְיָה שְׁמַיִם וְאָרֶץ וְבָרוּךְ אֵל עֲלִיּוֹן אֲשֶׁר מִגֵּן צִדִּיק בִּידֶךָ וַיִּתֵּן לוֹ מוֹעֵשֶׁר מִכָּל וַיֹּאמֶר מֶלֶךְ סֹדֶם אִם אַבְרָם תָּן כִּי הַנֶּפֶשׁ וְהָרֶכֶשׁ הַזֶּה כֹּךְ וַיֹּאמֶר אַבְרָם אִם מֶלֶךְ סֹדֶם הִרְמוֹתַי יָדַי אִם יְהוָה אֵל עֲלִיּוֹן קִנְיָה שְׁמַיִם וְאָרֶץ אִם מוֹדוּט וְעַד שְׂרוּךְ נֶלֶל וְאִם אֶהְיֶה מִכָּל אֲשֶׁר כֹּךְ וְלֹא־אֹמַר אֲנִי הַעֲשִׂיתִי אֶת אַבְרָם בְּנִדְוֵי רַק אֲשֶׁר אֲכָלוּ הַנְּעָרִים וְחִכְקָה הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר הִלְכוּ אִתִּי עֶנְר אֲשַׁכֵּל וְכוֹמְרָא הֵם יִקְחוּ חִכְקָם אַחֵר הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הִיָּה דְבַר יְהוָה אֵל אַבְרָם בַּמּוֹדוּטָה לֵאמֹר אֵל תִּירָא אַבְרָם אֲנִי מִגֵּן כֹּךְ שִׁכְרָךְ הִרְבֵּה מֵאֵד וַיֹּאמֶר אַבְרָם אֲדֹנָי יְהוִה מַה תֵּת לִי וְאֲנִי הוֹכֵךְ עֲרִירִי וּבֶן מוֹשֶׁק בֵּיתִי הוּא דְמוּשֶׁק אֲכִיעֹזֵר וַיֹּאמֶר אַבְרָם הֵן כִּי כֹא נִתְתָּה זֶרַע וְהִנֵּה בֶן בֵּיתִי יוֹרֵשׁ אֹתִי וְהִנֵּה דְבַר יְהוָה אֲכִיו לֵאמֹר כֹּא יִירָשְׁךָ זֶה כִּי אִם אֲשֶׁר יֵצֵא מִמּוֹעֶיךָ הוּא יִירָשְׁךָ וַיֵּצֵא אֹתוֹ הַחֲזוּצִיהַּ וַיֹּאמֶר הִבֵּט נָא הַשְּׁמַיִמוֹה וּסְפֹר הַכּוֹכָבִים אִם תּוֹכֵךְ כִּסְפֹר אֹתָם וַיֹּאמֶר לוֹ כֹּה יִהְיֶה זֶרַעֶךָ וְהָאֲבוֹן בִּיהוּדָה וַיִּחַשְׁבָה לוֹ צִדְקָה וַיֹּאמֶר אֲכִיו אֲנִי יְהוָה אֲשֶׁר הוֹצִיאֲתִיךָ מֵאוּר כַּשְׂדִּים כִּתַּת לָךְ אֶת הָאָרֶץ הַזֹּאת כִּרְשָׁתָה וַיֹּאמֶר אֲדֹנָי יְהוִה בְּמָה אֲדַע כִּי אִירָשְׁנָה

8 וַיֵּצֵא מֶלֶךְ סֹדֶם וּמוֹכֵךְ עַמֹּרָה וּמוֹכֵךְ אֲדָמָה וּמוֹכֵךְ צַבִּיִּים וּמוֹכֵךְ בְּלַע הוּא צִעַר וַיַּעֲרְכוּ אֹתָם מִלְחָמָה בְּעֵמֶק הַשְּׂדִיִּים אֵת כְּדָרְלֵעָמֹר מֶלֶךְ עֵילָם וְתִדְעֵל מֶלֶךְ גּוֹיִם וְאַמְרָפֶל מֶלֶךְ שֹׁנֵעַר וְאַרְיוֹךְ מֶלֶךְ אֱלֹסַר אַרְבַּעַה מִלְכִים אֶת־הַחֲמוּשִׁיהַּ וְעֵמֶק הַשְּׂדִיִּים בְּאֶרֶת חֲמֹר וַיִּנְסוּ מֶלֶךְ סֹדֶם וְעַמֹּרָה וַיִּפְּלוּ שָׁמָּה וְהַנְּשִׂאִים הָרָה נָסוּ וַיִּקְחוּ אֶת כָּל רֶכֶשׁ סֹדֶם וְעַמֹּרָה וְאֵת כָּל אֲכָלָם וַיִּלְכוּ וַיִּקְחוּ אֶת לוֹט וְאֵת רֶכְשׁוֹ בֶן אֲחִיו אַבְרָם וַיִּלְכוּ וְהוּא יֹשֵׁב בְּסֹדֶם וַיָּבֹא הַפְּלִיט וַיִּגַּד לְאַבְרָם הָעֵבְרִי וְהוּא שָׁכַן בְּאֵלְנֵי מִמְרָא הָאֱמֹרִי אַחִי אֲשַׁכֵּל וְאֲחִי עֶנְר וְהֵם בְּעֵלֵי בְרִית־אַבְרָם וַיִּשְׁמַע אַבְרָם כִּי נִשְׁבָּה אֲחִיו וַיִּרַק אֶת־חַנְיָלָיו וַיִּלְדְּוּ בֵיתוֹ שְׁמֹנֶה עָשָׂר וּשְׁלֹשׁ מֵאוֹת וַיִּרְדֹּף עַד־דָּן וַיִּזְחַק עֲלֵיהֶם כִּי־כִּהָ הוּא וַעֲבָדָיו וַיִּכַּסּוּ וַיִּרְדָּפֶם עַד זֹבָבָה אֲשֶׁר מִשְׁמָאל כְּדַמוּשֶׁק וַיִּשָּׁב אֶת כָּל הָרֶכֶשׁ וְגַם אֶת לוֹט אֲחִיו וְרֶכְשׁוֹ הַשֵּׁיב וְגַם אֶת הַנְּשִׂיִם וְאֵת הָעַם וַיֵּצֵא מֶלֶךְ סֹדֶם כִּקְרָאתוֹ אֲחִרֵי שׁוּבוֹ מִהַכּוֹת אֶת כְּדָרְלֵעָמֹר וְאֵת הַמּוֹכְבִּים אֲשֶׁר אִתּוֹ אִם עָמֹק שׁוּה הוּא עָמֹק הַמּוֹכֵךְ וּמוֹכְבֵי צִדָּה מֶלֶךְ שָׁלֵם הוֹצִיא כַּחֵם וַיִּיז וְהוּא כְּהֵן כֹּאֵל עֲלִיּוֹן וַיְבָרְכֵהוּ וַיֹּאמֶר בְּרוּךְ אַבְרָם לֹאֵל עֲלִיּוֹן קִנְיָה שְׁמַיִם וְאָרֶץ וְבָרוּךְ אֵל עֲלִיּוֹן אֲשֶׁר מִגֵּן צִדִּיק בִּידֶךָ וַיִּתֵּן לוֹ מוֹעֵשֶׁר מִכָּל וַיֹּאמֶר מֶלֶךְ סֹדֶם אִם אַבְרָם תָּן כִּי הַנֶּפֶשׁ וְהָרֶכֶשׁ הַזֶּה כֹּךְ וַיֹּאמֶר אַבְרָם אִם מֶלֶךְ סֹדֶם הִרְמוֹתַי יָדַי אִם יְהוָה אֵל עֲלִיּוֹן קִנְיָה שְׁמַיִם וְאָרֶץ אִם מוֹדוּט וְעַד שְׂרוּךְ נֶלֶל וְאִם אֶהְיֶה מִכָּל אֲשֶׁר כֹּךְ וְלֹא־אֹמַר אֲנִי הַעֲשִׂיתִי אֶת אַבְרָם בְּנִדְוֵי רַק אֲשֶׁר אֲכָלוּ הַנְּעָרִים וְחִכְקָה הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר הִלְכוּ אִתִּי עֶנְר אֲשַׁכֵּל וְכוֹמְרָא הֵם יִקְחוּ חִכְקָם אַחֵר הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הִיָּה דְבַר יְהוָה אֵל אַבְרָם בַּמּוֹדוּטָה לֵאמֹר אֵל תִּירָא אַבְרָם אֲנִי מִגֵּן כֹּךְ שִׁכְרָךְ הִרְבֵּה מֵאֵד וַיֹּאמֶר אַבְרָם אֲדֹנָי יְהוִה מַה תֵּת לִי וְאֲנִי הוֹכֵךְ עֲרִירִי וּבֶן מוֹשֶׁק בֵּיתִי הוּא דְמוּשֶׁק אֲכִיעֹזֵר וַיֹּאמֶר אַבְרָם הֵן כִּי כֹא נִתְתָּה זֶרַע וְהִנֵּה בֶן בֵּיתִי יוֹרֵשׁ אֹתִי וְהִנֵּה דְבַר יְהוָה אֲכִיו לֵאמֹר כֹּא יִירָשְׁךָ זֶה כִּי אִם אֲשֶׁר יֵצֵא מִמּוֹעֶיךָ הוּא יִירָשְׁךָ וַיֵּצֵא אֹתוֹ הַחֲזוּצִיהַּ וַיֹּאמֶר הִבֵּט נָא הַשְּׁמַיִמוֹה וּסְפֹר הַכּוֹכָבִים אִם תּוֹכֵךְ כִּסְפֹר אֹתָם וַיֹּאמֶר לוֹ כֹּה יִהְיֶה זֶרַעֶךָ וְהָאֲבוֹן בִּיהוּדָה וַיִּחַשְׁבָה לוֹ צִדְקָה וַיֹּאמֶר אֲכִיו אֲנִי יְהוָה אֲשֶׁר הוֹצִיאֲתִיךָ מֵאוּר כַּשְׂדִּים כִּתַּת לָךְ אֶת הָאָרֶץ הַזֹּאת כִּרְשָׁתָה וַיֹּאמֶר אֲדֹנָי יְהוִה בְּמָה אֲדַע כִּי אִירָשְׁנָה

9 ויאמר אליו קחנה לי עגלה משלשת ועז משלשת ואיל משלש ותר וגזל ויקח לו את כל אלה ויבחר אתם בתוך ויתן איש בתרו לקראת רעהו ואת הצפר לא בחר וירד העיט על הפגרים וישב אתם אברם ויהי השמש לבוא ותרדמה נפלה על אברם והנה אימה חשכה גדלה נפלה עליו ויאמר לאברם ידע מדע פירגו והנה זרעך בארץ לא להם ועבדים וענו אתם ארבע מאות שנה וגם את הגוי אשר יעבדו דן אנכי ואחרי כן יצאו ברכש גדול ואתה תבוא אל אבתך בשכום תקבר בשיבה טובה ודור רביעי ישובו הנה כי לא שלם עון האמורי עד הנה והיה השמש באה ועלטה היה והנה תנור עשן וכפיד אש אשר עבר בין הגזרים האלה ביום ההוא כרת יהוה את אברם ברית כאמור כזרעך נתתי את הארץ הזאת מנהר מצרים עד הנהר הגדל נהר פרת את הקניזי ואת הקדמני ואת החזתי ואת הפרזי ואת הרפאים ואת האמורי ואת הכנעני ואת הגרששי ואת היבوسی ושירי אשת אברם לא ילדה לו וכה שפחה מצרית ושמה הגר ותאמר שרי אל אברם הנה נא עצרני יהוה מלדת בא-נא אל שפחתי אולי אבנה ממנה וישמע אברם לקול שרי: 3 ותלך שרי אשת-אברם את-הגר המצרית שפחמה מקץ עשר שנים לשבת אברם בארץ כנען ותתן אתה לאברם אישה לו לאשה ויבא אל הגר ותהר ותרא כי הרתה ותקל גברתה בעיניה ותאמר שרי אל אברם חמסי עליך אנכי נדתני שפחתי בזיקך ותרא כי הרתה ואקל בעיניה ישפט יהוה ביני וביניך ויאמר אברם אל שרי הנדה שפוחתך בידך לעשי לך הטוב בעיניך ותענה שרי ותברח מפניה וימצאה מוכאך יהוה עבד לייך הכמים במדבר על העיץ בדרך שור ויאמר הגר שפחת שרי אי מזה באת ואנה תככי ותאמר מפני שרי גברתי אנכי ברוח ויאמר לה מוכאך יהוה שובי אל גברתך והתעני תזת ידיה ויאמר לה מוכאך יהוה הרבה ארבה את זרעך וכא יספר מרב ויאמר לה מוכאך יהוה הנך הרבה וילדת בן וקראת שמו ישמעאל כי שמע יהוה אל עניך והוא יהיה פרא אדם ידו בכך ויד נכבו ועל פני כל אחיו ישכן ותקרא שם יהוה הדבר אכילה אתה אל ראי כי אמרה הגם הלם ראיתי אחרי ראי על כן קרא לבאר באר לחי ראי הנה בין קדש

9 ויאמר אליו קחנה לי עגלה משלשת ועז משלשת ואיל משלש ותר וגזל: 10 ויקח לו את כל אלה ויבחר אתם בתוך ויתן איש בתרו לקראת רעהו ואת הצפר לא בחר: 11 וירד העיט על הפגרים וישב אתם אברם: 12 ויהי השמש לבוא ותרדמה נפלה על אברם והנה אימה חשכה גדלה נפלה עליו: 13 ויאמר לאברם ידע מדע פירגו והנה זרעך בארץ לא להם ועבדים וענו אתם ארבע מאות שנה: 14 וגם את הגוי אשר יעבדו דן אנכי ואחרי-כן יצאו ברכש גדול: 15 ואתה תבוא אל-אבתך בשלום תקבר בשיבה טובה: 16 ודור רביעי ישובו הנה כי לא-שלם עון האמרי עד-הנה: 17 ויהי השמש באה ועלטה הנה והנה תנור עשן ולפיד אש אשר עבר בין הגזרים האלה: 18 ביום ההוא כרת את-אברם ברית לאמר לזרעך נתתי את-הארץ הזאת מנהר מצרים עד-הנהר הגדל נהר-פרת: 19 את-הקניזי ואת-הקדמני ואת-החזתי ואת-הפרזי ואת-הרפאים: 20 ואת-האמרי ואת-הכנעני ואת-הגרששי ואת-היבוסים: 21 ואת-האמורי ואת-הכנעני ואת-הגרששי ואת-היבוסים: 16:1 ושרי אשת אברם לא ילדה לו וכה שפחה מצרית ושמה הגר: 2 ותאמר שרי אל-אברם הנה-נא עצרני יהוה מלדת בא-נא אל-שפחתי אולי אבנה ממנה וישמע אברם לקול שרי: 3 ותלך שרי אשת-אברם את-הגר המצרית שפחמה מקץ עשר שנים לשבת אברם בארץ כנען ותתן אתה לאברם אישה לו לאשה: 4 ויבא אל הגר ותהר ותרא כי הרתה ותקל גברתה בעיניה: 5 ותאמר שרי אל-אברם חמסי עליך אנכי נדתני שפחתי בזיקך ותרא כי הרתה ואקל בעיניה ישפט יהוה ביני וביניך: 6 ויאמר אברם אל-שרי הנדה שפחמתך בידך עשיל-לה הטוב בעיניך ותענה שרי ותברח מפניה: 7 וימצאה מלאך והנה על-עין המים במדבר על-העין כדרך שור: 8 ויאמר הגר שפחת שרי אי-מזה באת ואנה תלכי ותאמר מפני שרי גברתי אנכי ברחת: 9 ויאמר לה מלאך והנה שובי אל-גברתך והתעני תזת ידיה: 10 ויאמר לה מלאך והנה הרבה ארבה את-זרעך ולא יספר מרב: 11 ויאמר לה מלאך והנה הגד הגד וילדת בן וקראת שמו ישמעאל כי-שמע יהוה אל-עניך: 12 והוא יהיה פרא אדם ידו בכף ויד נכבו ועל-פני כל-אחיו ישכן: 13 ותקרא שם-יהוה הדבר אליה אתה אל ראי כי אמרה הגם הלם ראיתי אחרי ראי: 14 על כן קרא לבאר באר לחי ראי הנה בין קדש

ובין ברד ותלד הגר לאברהם בן ויקרא אברהם
 שם בנו אשר ילדה הגר ישמעאל ואברהם בן
 ישמעאל שנה ושש שנים בלדת הגר את ישמעאל
 לאברהם: 17:1 ויהי אברהם בן תשעים
 שנה ותשע שנים וירא יהוה אל-אברהם ויאמר
 אליו אני-אל שדי התהלך לפני והיה תמים: 2 ואתנה
 בריתי ביני ובינך וברכה אותך במאד מאד: 3 ויפל
 אברהם על-פניו וידבר אתו אלהים לאמר: 4 אני הגה
 בריתי אתך והלית לאב המון גוים: 5 ולא יקרא עוד
 את-שמיך אברהם והיה שמיך אברהם כי אב-המון
 גוים נתתיך והפרתיו אתך במאד מאד ונתתיך לגוים
 ומלכים ממוך יצאו והקמותי את בריתי ביני ובינך
 ובין זרעך אחריו לדרהם לברית עולם להיות כר
 לאלהים וכזרעך אחריו ונתתי לך וכזרעך אחריו
 את ארץ מגדן את כל ארץ כנען לאחוזת עולם
 והייתי להם לאלהים ויאמר אלהים אל אברהם
 ואתה את בריתי תשמר אתה וזרעך אחריו לדרתם
 זאת בריתי אשר תשמרו ביני וביניכם ובין זרעך
 אחריו המול לכם כל זכר ותמלתם את בשר-
 ערכתכם והיה לאות ברית ביני וביניכם ובין שמנדת
 ימים ימול לכם כל זכר לדרהכם יליד בית ומוקנת
 כסף מכל בן זכר אשר לא מזרעך הוא המול ימול
 יליד ביתך ומוקנת כסף והיתה בריתי בבשרכם
 לברית עולם ועל זכר אשר לא ימול את בשר-
 ערכתו ונכרתה הנפש ההוא מעמיה את בריתי
 הפר: 15 ויאמר אלהים אל-
 אברהם שרי אשתך לא תקרא את שמה שרי
 כי שרה שמה וברכתי אתה וגם נתתי ממונה כר
 בן וברכתיה והיתה לגוים מלכי עמים ממונה
 יהיו ויפל אברהם על פניו ויצחק ויאמר בכלב הכבן
 מאה שנה יולד ואם שרה הבת תשעים שנה תלד:
 ויאמר אברהם אל-האלהים לו ישמעאל יתנה
 לפניך: 19 ויאמר אלהים אבל שרה אשתך ילדת
 לה בן וקראת את-שמו יצחק ונקמתיו את
 בריתי אתו לברית עולם לזרעו אחריו: 20 ולישמעאל
 שמעתיך הנהו ברכתי אתו והפריתי אתו והרביתי
 אתו במאד מאד שנים-עשר נשיאם יוליד
 ונתתיו לגוי גדול: 21 ואת-בריתי אקים את-יצחק
 אשר תלד לה שרה למועד הנה בשנה האחרת:
 22 ויכל לדבר אתו ויעל אלהים מעל אברהם: 23 ויפקח
 אברהם את-ישמעאל בנו ואת פל-ילדי ביתו
 ואת פל-מקנת כספו פל-זכר באנשי בית אברהם

ובין ברד ותלד הגר לאברהם בן ויקרא אברהם
 שם בנו אשר ילדה הגר ישמעאל ואברהם בן
 ישמעאל שנה ושש שנים בלדת הגר את ישמעאל
 לאברהם
 והיה אברהם בן תשעים
 שנה ותשע שנים וירא יהוה אל אברהם ויאמר
 אליו אני אל שדי התהלך לפני והיה תמים ואתנה
 בריתי ביני ובינך וברכה אותך במאד מאד ויפל
 אברהם על פניו וידבר אתו אלהים לאמר אני הגה
 בריתי אתך והיית לאב המון גוים ולא יקרא עוד
 את שמוך אברהם והיה שמוך אברהם כי אב המון
 גוים נתתיך והפרתיו אתך במאד מאד ונתתיך לגוים
 ומלכים ממוך יצאו והקמותי את בריתי ביני ובינך
 ובין זרעך אחריו לדרהם לברית עולם להיות כר
 לאלהים וכזרעך אחריו ונתתי לך וכזרעך אחריו
 את ארץ מגדן את כל ארץ כנען לאחוזת עולם
 והייתי להם לאלהים ויאמר אלהים אל אברהם
 ואתה את בריתי תשמר אתה וזרעך אחריו לדרתם
 זאת בריתי אשר תשמרו ביני וביניכם ובין זרעך
 אחריו המול לכם כל זכר ותמלתם את בשר-
 ערכתכם והיה לאות ברית ביני וביניכם ובין שמנדת
 ימים ימול לכם כל זכר לדרהכם יליד בית ומוקנת
 כסף מכל בן זכר אשר לא מזרעך הוא המול ימול
 יליד ביתך ומוקנת כסף והיתה בריתי בבשרכם
 לברית עולם ועל זכר אשר לא ימול את בשר-
 ערכתו ונכרתה הנפש ההוא מעמיה את בריתי
 הפר ויאמר אלהים אל
 אברהם שרי אשתך לא תקרא את שמה שרי
 כי שרה שמה וברכתי אתה וגם נתתי ממונה כר
 בן וברכתיה והיתה לגוים מלכי עמים ממונה
 יהיו ויפל אברהם על פניו ויצחק ויאמר בכלב הכבן
 מאה שנה יולד ואם שרה הבת תשעים שנה תלד
 ויאמר אברהם אל האלהים לו ישמעאל יזידה
 לפניך ויאמר אלהים אבל שרה אשתך ילדת
 לה בן וקראת את שמו יצחק ונקמתיו את
 בריתי אתו לברית עולם לזרעו אחריו ולישמעאל
 שמעתיך הנהו ברכתי אתו והפריתי אתו והרביתי
 אתו במאד מאד שנים עשר נשיאם יוליד
 ונתתיו לגוי גדול ואת בריתי אקים את יצחק
 אשר תלד לה שרה למועד הנה בשנה האחרת
 ויכל לדבר אתו ויעל אלהים מעל אברהם ויקח
 אברהם את ישמעאל בנו ואת כל ילדי ביתו
 ואת כל מוקנת כספו כל זכר באנשי בית אברהם

וַיִּמַל אֶת־בְּשָׂר עַרְלָתָם בַּעֲצָם הַיּוֹם הַזֶּה כַּאֲשֶׁר־
דָּבַר אֲתוֹ אֱלֹהִים: 24 וְאֶבְרָהִם בְּוַתְּשָׁעִים וַתִּשַׁע שָׁגָה
בְּהַמְלוֹ בְּשָׂר עַרְלָתוֹ: 25 וַיִּשְׁמָעָל בְּנֹו בֶן־שָׁלֹשׁ
עָשָׂרָה שָׁנָה בְּהַמְלוֹ אֶת בְּשָׂר עַרְלָתוֹ: 26 בַּעֲצָם
הַיּוֹם הַזֶּה נִמּוֹל אֶבְרָהִם וַיִּשְׁמָעָל בְּנֹו: 27 וְכָל
אֲנָשִׁי בֵיתוֹ יָלִיד בְּיָת וּמְקַנְת־כֶּסֶף מֵאֵת בֶּן־נֶגֶר
נִמְלוּ אִתּוֹ:

18:1 וַיֵּרָא אֵלָיו יְהוָה בְּאַלְנֵי מִמְרָא וְהוּא יֹשֵׁב פֶּתַח
הָאֵקֶל פְּתַח הַיּוֹם: 2 וַיֵּשָׂא עֵינָיו וַיֵּרָא וְהִנֵּה שְׁלֹשָׁה
אֲנָשִׁים נֹצְבִים עָלָיו וַיֵּרָא וַיֵּרָץ לְקִרְאתָם מִפֶּתַח
הָאֵקֶל וַיִּשְׁתַּחוּ אַרְצָה: 3 וַיֹּאמֶר אֲדֹנָי אִם־נָא מִצְּאֵתִי
חוֹל בְּעֵינַיִךְ אֶל־נָא תַעֲבֹר מֵעַל עַבְדְּךָ: 4 יִקַּח־נָא מֵעַט
מֵיַם וְרַחֲצוּ רַגְלֵיכֶם וְהִשְׁעֲנוּ תַחַת הַעֵץ: 5 וְאָקְחָה
פַת־לֶחֶם וְסַעֲדוּ לְבָכֶם אַחַר תַּעֲבְרוּ כִי־עַל־כֵּן
עֲבַרְתֶּם עַל־עַבְדְּכֶם וַיֹּאמְרוּ כֵּן תַעֲשֶׂה כַּאֲשֶׁר
דָּבַרְתָּ: 6 וַיִּמְהַר אֶבְרָהִם הָאֵקֶל אֶל־שָׂרָה וַיֹּאמֶר
מִהְרֵי שָׁלֹשׁ סָאִים קָמַח סֹלֶת לֹוִשִׁי וְעֵשִׂי עֲגוֹת:
7 וְאֶל־הַבָּקָר רֹץ אֶבְרָהִם וַיִּקַּח בֶּן־בָּקָר רֶךָ וְטוֹב
וַיִּתֵּן אֶל־הַפֶּעַר וַיִּמְהַר לַעֲשׂוֹת אִתּוֹ: 8 וַיִּקַּח חֲמָאָה
וַחֲלֵב וּבֶן־הַבָּקָר אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּתֵּן לַפְּנִיָּהֶם וְהוּא
עֹמֵד עַלִּיהֶם תַּחַת הַעֵץ וַיֹּאבְלוּ: 9 וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו
אֵיךְ שָׂרָה אֲשַׁתְּךָ וַיֹּאמֶר הִנֵּה בְּאֵקֶל: 10 וַיֹּאמֶר שׁוּב
אֲשׁוּב אֵלֶיךָ כִּיעַת חַיָּה וְהִנֵּה־בֹו לְשָׂרָה אֲשַׁתְּךָ
וְשָׂרָה שִׁמְעַת פֶּתַח הָאֵקֶל וְהוּא אֲחֲרָיו: 11 וְאֶבְרָהִם
וְשָׂרָה זִקְנִים בָּאִים בְּיָמִים חֲדָל לְהַיּוֹת לְשָׂרָה אַרְח
כְּנָשִׁים: 12 וַתִּצְחַק שָׂרָה בְּקִרְבָּהּ לֵאמֹר אַתְּרִי כִלְתִּי
הֲיִמָּה־לִּי עֲדָנָה וְאֲדֹנִי זָקֵן: 13 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־אֶבְרָהִם
לְמָה זֶה צִחַקְךָ שָׂרָה לֵאמֹר הֲאֵפֶּה אֲמַנָּם אֵלֶד וְאֲנִי
זָקֵנָתִי: 14 הֲיִפְלֵא מִיְהוָה דָּבָר לְמוֹעֵד אֲשׁוּב אֵלֶיךָ
כִּיעַת חַיָּה וְלְשָׂרָה בֹו: 15 וַתַּכְחַשׁ שָׂרָה לֵאמֹר לֹא
צִחַקְתִּי כִּי־וַיֵּרָא וַיֹּאמְרוּ לֹא כִי צִחַקְתָּ: 16 וַיִּקְמוּ מִשָּׁם
הָאֲנָשִׁים וַיִּשְׁקְפוּ עַל־פְּנֵי סָדָם וְאֶבְרָהִם הֵלֵךְ עִמָּם
לְשַׁלְחָם: 17 וַיְהִינָה אִמֶּר הַמְּכַסֶּה אֲנִי מֵאֶבְרָהִם אֲשֶׁר
אָנִי עֹשֶׂה: 18 וְאֶבְרָהִם הָיוּ יְהִינָה לְגוֹי גָדוֹל וְעַצוֹם
וַיִּבְרָכוּ בֹו כָּל גּוֹיֵי הָאָרֶץ: 19 כִּי יַדְעֲתִיו לְמַעַן אֲשֶׁר
יַצִּיחַ אֶת־בְּנָיו וְאֶת־בֵּיתוֹ אַחֲרָיו וְשָׁמְרוּ דְרָךְ
יְהוָה לַעֲשׂוֹת צְדָקָה וּמִשְׁפָּט לְמַעַן תִּבְיֵא יְהוָה עַל
אֶבְרָהִם אֶת אֲשֶׁר־דָּבַר עָלָיו: 20 וַיֹּאמֶר יְהוָה זַעֲקַת
סָדָם וְעַמָּרָה כִּי־רַבָּה וְחַטָּאתָם כִּי כָבְדָה מְאֹד:
21 אֲרַדְהָ־נָא וְאֶרְאֶה הַכַּצְעָקָתָה הַבָּאָה אֵלַי עֲשׂוּן כָּלָה
וְאִם־לֹא אֲדַעַה: 22 וַיִּפְּנוּ מִשָּׁם הָאֲנָשִׁים וַיִּלְכוּ סְדָמָה
וְאֶבְרָהִם עֹדְנֹו עֹמֵד לַפְּנֵי יְהוָה: 23 וַיִּגַּשׁ אֶבְרָהִם

וַיִּמַל אֶת בְּשָׂר עַרְלָתָם בַּעֲצָם הַיּוֹם הַזֶּה כַּאֲשֶׁר־
דָּבַר אֲתוֹ אֱלֹהִים וְאֶבְרָהִם בֶּן־שָׁלֹשׁ עָשָׂר
בְּהַמְלוֹ בְּשָׂר עַרְלָתוֹ וַיִּשְׁמָעָל בְּנֹו בֶן־שָׁלֹשׁ
עָשָׂרָה שָׁנָה בְּהַמְלוֹ אֶת בְּשָׂר עַרְלָתוֹ בַּעֲצָם
הַיּוֹם הַזֶּה נִמּוֹל אֶבְרָהִם וַיִּשְׁמָעָל בְּנֹו וְכָל־
אֲנָשִׁי בֵיתוֹ יָכִיד בֵּית וּמוֹקֵנַת כֶּסֶף מֵאֵת בֶּן־נֶגֶר
נִמְכוּ אִתּוֹ

וַיֵּרָא אֵלָיו יְהוָה בְּאַלְנֵי מִמְרָא וְהוּא יֹשֵׁב פֶּתַח
הָאֵקֶל פְּתַח הַיּוֹם הַזֶּה וַיִּשָּׂא עֵינָיו וַיֵּרָא וְהִנֵּה שְׁלֹשָׁה
אֲנָשִׁים נֹצְבִים עָלָיו וַיֵּרָא וַיֵּרָץ לְקִרְאתָם מִפֶּתַח
הָאֵקֶל וַיִּשְׁתַּחוּ אֶרֶצָה וַיֹּאמֶר אֲדֹנָי אִם־נָא מִצְּאֵתִי
חוֹל בְּעֵינַיִךְ אֵל־נָא תַעֲבֹר מֵעַל עַבְדְּךָ יִקַּח־נָא מֵעַט
מֵיַם וְרַחֲצוּ רַגְלֵיכֶם וְהִשְׁעֲנוּ תַחַת הַעֵץ וְאָקְחָה
פַת־לֶחֶם וְסַעֲדוּ לְבָכֶם אַחַר תַּעֲבְרוּ כִי־עַל־כֵּן
עֲבַרְתֶּם עַל־עַבְדְּכֶם וַיֹּאמְרוּ כֵּן תַעֲשֶׂה כַּאֲשֶׁר
דָּבַרְתָּ וַיִּמְהַר אֶבְרָהִם הָאֵקֶל אֶל־שָׂרָה וַיֹּאמֶר
מִהְרֵי שָׁלֹשׁ סָאִים קָמַח סֹלֶת כוֹשִׁי וְעֵשִׂי עֲגוֹת
וְאֶל־הַבָּקָר רֹץ אֶבְרָהִם וַיִּקַּח בֶּן־בָּקָר רֶךָ וְטוֹב
וַיִּתֵּן אֶל־הַפֶּעַר וַיִּמְהַר לַעֲשׂוֹת אִתּוֹ וַיִּקַּח חֲמָאָה
וְחֲלֵב וּבֶן־הַבָּקָר אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּתֵּן לַפְּנִיָּהֶם וְהוּא
עֹמֵד עַלִּיהֶם תַּחַת הַעֵץ וַיֹּאבְלוּ וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו
אֵיךְ שָׂרָה אֲשַׁתְּךָ וַיֹּאמֶר הִנֵּה בְּאֵקֶל וַיֹּאמֶר שׁוּב
אֲשׁוּב אֵלֶיךָ כִּיעַת חַיָּה וְהִנֵּה־בֹו לְשָׂרָה אֲשַׁתְּךָ
וְשָׂרָה שִׁמְעַת פֶּתַח הָאֵקֶל וְהוּא אֲחֲרָיו וְאֶבְרָהִם
וְשָׂרָה זִקְנִים בָּאִים בְּיָמִים חֲדָל לְהַיּוֹת לְשָׂרָה אַרְח
כְּנָשִׁים וְהִצְחַק שָׂרָה בְּקִרְבָּהּ לֵאמֹר אַתְּרִי כִלְתִּי
הֲיִתָּה־לִּי עֲדָנָה וְאֲדֹנִי זָקֵן וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־אֶבְרָהִם
לְמָה זֶה צִחַקְךָ שָׂרָה לֵאמֹר הֲאֵפֶּה אֲמַנָּם אֵלֶד וְאֲנִי
זָקֵנָתִי הֲיִפְלֵא מִיְהוָה דָּבָר לְמוֹעֵד אֲשׁוּב אֵלֶיךָ
כִּיעַת חַיָּה וְלְשָׂרָה בֶּן־וְתַכְחַשׁ שָׂרָה לֵאמֹר לֹא
צִחַקְתִּי כִי־יִרְאָה וַיֹּאמֶר לֹא כִי צִחַקְתָּ וַיִּקְמוּ מִשָּׁם
הָאֲנָשִׁים וַיִּשְׁקְפוּ עַל־פְּנֵי סָדָם וְאֶבְרָהִם הֵלֵךְ עִמָּם
לְשַׁלְחָם וַיְהוּה אִמֶּר הַמְּכַסֶּה אֲנִי מֵאֶבְרָהִם אֲשֶׁר
אֲנִי עֹשֶׂה וְאֶבְרָהִם הָיוּ יְהִינָה לְגוֹי גָדוֹל וְעַצוֹם
וַיִּבְרָכוּ בֹו כָּל גּוֹיֵי הָאָרֶץ כִּי יַדְעֲתִיו כְּמוֹעֵן אֲשֶׁר
יַצִּיחַ אֶת־בְּנָיו וְאֶת־בֵּיתוֹ אַחֲרָיו וְשָׁמְרוּ דְרָךְ
יְהוָה לַעֲשׂוֹת צְדָקָה וּמִשְׁפָּט לְמוֹעֵן הַבֵּיא יְהוָה עַל־
אֶבְרָהִם אֶת אֲשֶׁר־דָּבַר עָלָיו וַיֹּאמֶר יְהוָה זַעֲקַת
סָדָם וְעַמָּרָה כִּי־רַבָּה וְחַטָּאתָם כִּי כָבְדָה מְאֹד
אֲרַדְהָ נָא וְאֶרְאֶה הַכַּצְעָקָתָה הַבָּאָה אֵלַי עֲשׂוּ כָלָה
וְאִם־לֹא אֲדַעַה וַיִּפְּנוּ מִשָּׁם הָאֲנָשִׁים וַיִּלְכוּ סְדָמָה
וְאֶבְרָהִם עֹדְנֹו עֹמֵד לַפְּנֵי יְהוָה וַיִּגַּשׁ אֶבְרָהִם

ויאמר האף תספה צדיק עם־רשע: 24 אולי יש חמשים צדיקים בתוך העיר האף תספה ולא תשא למקום למען חמשים הצדיקים אשר בקרבה: 25 חללה לך מעשיתו בדבר הזה להמית צדיק עם־רשע והנה כצדיק פרשע חללה לך השפט כל־הארץ לא יעשה משפט: 26 ויאמר יהוה אם־אמצא בסדם חמשים צדיקים בתוך העיר ונשאתי לכל־המקום בעבורם: 27 ויען אברהם ויאמר הנה־נא הואלתי לדבר אל־אדני ואנכי עפר ואפר: 28 אולי יחסרון חמשים הצדיקים חמשה המשחית בחמשה את־כל־העיר ויאמר לא אשחית אם־אמצא שם ארבעים וחמשה: 29 ויסף עוד לדבר אליו ויאמר אולי ימצאון שם ארבעים ויאמר לא אעשה בעבור הארבעים ויאמר אל־נא יחר לאדני ואדברה אולי ימצאון שם שלשים ויאמר לא אעשה אם־אמצא שם שלשים: 31 ויאמר הנה־נא הואלתי לדבר אל־אדני אולי ימצאון שם עשרים ויאמר לא אשחית בעבור העשרים: 32 ויאמר אל־נא יחר לאדני ואדברה אף־הפעם אולי ימצאון שם עשרה ויאמר לא אשחית בעבור העשרה: 33 וילך יהוה כאשר פלה לדבר אל־אברהם ואברהם ישב למקומו: 19:1 ויבאו שני המלאכים סדמה בערב ולוט ישב בשער־סדם וירא־לוט ויגם לקראתם וישתחו אפים ארצה: 2 ויאמר הנה נא־אדני סורו־נא אל־בית עבדכם ולינו ורחצו רגליכם והשפמם והלכתם לדרככם ויאמרו לא גי ברחוב נליו: 3 ויפצרו־בם מאד ויסרו אליו ויבאו אל־ביתו ויעשו להם משתה ומצות אפה ויאכלו טרם ישכבו ואנשי העיר אנשי סדם נסבו על־הבית מנער ועד זקן כל העם נוקעה ויקראו אל לוט ויאמרו לו איה האנשים אשר באו אצלך הכילה הוציאם אלינו ונדעה אתם וינא אלהם לוט הפתחה והדלת סגר אחוריו ויאמר אל־נא אחי תרעו הנה נא כי עתה בנות אשר לא ידעו איש הוציאה נא אתן אליכם ועשו להן כטוב בעיניכם רק לאנשים האל אלהי העשו דבר כי על כן באו בעל־קרתי ויאמרו־גש הלאה ויאמרו האחד בא כגור וישפט שפוט עתה זרע לך מזהם ויפצרו באיש בלוט מאד ויעשו לשבר הדלת וישכחו האנשים את ידם ויביאו את לוט אליהם הביתה ואת הדלת סגרו ואת האנשים אשר פתח הבית הכו בסגורים מוקטן ועד גדול וילאו כמו־נא הפתחו ויאמרו האנשים אל לוט עד מתי כן פה זאת ובניך ובנותיך

ויאמר האף תספה צדיק עם רשע אולי יש חמשים צדיקים בתוך העיר האף תספה ולא תשא למקום למען חמשים הצדיקים אשר בקרבה חללה לך מעשית כדבר הזה להמית צדיק עם רשע והיה כצדיק כרשע חללה לך השפט כל הארץ לא יעשה משפט ויאמר יהוה אם אמצא בסדם חמשים צדיקים בתוך העיר ונשאתי לכל המוקם בעבורם ויען אברהם ויאמר הנה נא הואלתי לדבר אלדני ואנכי עפר ואפר אולי יחסרון חמשים הצדיקים חמשה המשחית בחמשה את כל העיר ויאמר לא אשחית אם אמצא שם ארבעים וחמשה ויסף עוד לדבר אליו ויאמר אולי ימצאון שם ארבעים ויאמר לא אעשה בעבור הארבעים ויאמר אל נא יחר לאדני ואדברה אולי ימצאון שם שלשים ויאמר לא אעשה אם אמצא שם שלשים ויאמר הנה נא הואלתי לדבר אל דני אולי ימצאון שם עשרים ויאמר לא אשחית בעבור העשרים ויאמר אל נא יחר לאדני ואדברה אך הפעם אולי ימצאון שם עשרה ויאמר לא אשחית בעבור העשרה ויכך יהוה כאשר כלה לדבר אל אברהם ואברהם ישב למקומו ויבאו שני המלאכים סדמה בערב וכוט ישב בשער סדם וירא לוט ויגם לקראתם וישתחו אפים ארצה ויאמר הנה נא אדני סורו נא אל בית עבדכם ולינו ורחצו רגליכם והשפמם והלכתם לדרככם ויאמרו לא כי ברחוב נליו ויפצרו בם מאד ויסרו אליו ויבאו אל ביתו ויעשו להם משתה ומצות אפה ויאכלו טרם ישכבו ואנשי העיר אנשי סדם נסבו על הבית מנער ועד זקן כל העם נוקעה ויקראו אל לוט ויאמרו לו איה האנשים אשר באו אצלך הכילה הוציאם אלינו ונדעה אתם וינא אלהם לוט הפתחה והדלת סגר אחוריו ויאמר אל נא אחי תרעו הנה נא כי עתה בנות אשר לא ידעו איש הוציאה נא אתן אליכם ועשו להן כטוב בעיניכם רק לאנשים האל אלהי העשו דבר כי על כן באו בעל קרתי ויאמרו־גש הלאה ויאמרו האחד בא כגור וישפט שפוט עתה זרע לך מזהם ויפצרו באיש בלוט מאד ויעשו לשבר הדלת וישכחו האנשים את ידם ויביאו את לוט אליהם הביתה ואת הדלת סגרו ואת האנשים אשר פתח הבית הכו בסגורים מוקטן ועד גדול וילאו כמו־נא הפתחו ויאמרו האנשים אל לוט עד מתי כן פה זאת ובניך ובנותיך

וכל אשר לך בעיר הוצא מן המקום: 13 כִּי־מִשְׁחָתִים
 אֲנַחֲנו אֶת־הַמָּקוֹם הַזֶּה כִּי־גָדְלָה צַעֲקַתְּם אֶת־פְּנֵי יְהוָה
 וַיִּשְׁלַחַנּוּ יְהוָה לְשַׁחֲתָהּ: 14 וַיֵּצֵא לוֹט וַיְדַבְּרוּ אֶל־חַתְנָיו
 לֵקְרָתִי בְנֹתָיו וַיֹּאמְרוּ קוֹמוּ צֵאוּ מִן־הַמָּקוֹם הַזֶּה כִּי
 מִשְׁחָתִית יְהוָה אֶת־הָעִיר וַיְהִי כַמְצַחֵק בְּעֵינֵי חַתְנָיו:
 15 וְכַמוֹ הַשְּׁחָר עָלָה וַיֵּאֲצִיזוּ הַמְּלָאכִים בְּלוֹט לֵאמֹר
 קוּמוּ קַח אֶת־אִשְׁתֵּיךָ וְאֶת־שְׁתֵּי בְנֹתֶיךָ הַנְּמוּצָאֹת פֶּן
 תִּסְפָּה בְּעֵינֵי הָעִיר וַיִּתְמַהֲמַהוּ וַיִּחְזְקוּ הָאֲנָשִׁים בְּיָדוֹ
 וּבִיד אִשְׁתּוֹ וּבִיד שְׁתֵּי בְנֹתָיו בַּחֲבוּכֹת יְהוָה עֲלֵיו
 וַיֵּצֵאוּהוּ וַיִּנְחֲזוּ בַחוּץ לְעִיר וַיְהִי כַהוֹצִיאֵם אֹתָם
 הַחוּצָה וַיֹּאמְרוּ הַמְּלָט עַל נַפְשָׁךְ אֵל תְּבִיט אַחֲרֶיךָ
 וְאֵל־תַּעֲמֵד בְּכָל־הַכֶּפֶר הַהָרָה הַמְּלָט פֶּן־תִּסְפָּדֶה
 18 וַיֹּאמְרוּ לוֹט אֲלֵהֶם אֶל־נָא אֲדוּנֵי: 19 הַנְּהַיֵּנָא מִצָּא עֲבָדְךָ
 חַן בְּעֵינֶיךָ וּתְגַדֵּל חֶסֶדְךָ אֲשֶׁר עָשִׂיתָ עִמּוֹדֵי כַחֲחִית
 אֶת־נַפְשִׁי וְאֲנֹכִי לֹא אוֹכֵל לְהַמְלֵט הַהָרָה פֶּן־תִּדְבַקְנִי
 הָרָעָה וּמָתִי: 20 הַנְּהַיֵּנָא הָעִיר הַזֹּאת קָרְבָה לְנוֹס שָׁמָּה
 וְהוּא מִצְעָר אִמְלֻטָה נָא שָׁמָּה הֲלֹא מִצְעָר הוּא
 וַתְּחִי נַפְשִׁי: 21 וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו הַנְּהַ נְשֹׂאתֵי פְתִיחָה גַם לְדַבֵּר
 הַזֶּה לְבִלְתִּי הִפְכִּי אֶת־הָעִיר אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ: 22 מֵהָר
 הַמְּלָט שָׁמָּה כִּי לֹא אוֹכֵל לַעֲשׂוֹת דָּבָר עַד־בֹּאֵךְ
 שָׁמָּה עַל־כֵּן קָרָא שֵׁם־הָעִיר צוּעָר: 23 הַשְּׁמֵשׁ יָצָא עַל
 הָאָרֶץ וְלוֹט בָּא צָעֲרָה: 24 וַיְהִי הַמָּטִיר עַל־סָדֶם וְעַל
 עַמְרָה גִּפְרִית וְאֵשׁ מֵאֵת יְהוָה מִן־הַשָּׁמַיִם: 25 וַיַּהֲפֹךְ
 אֶת־הָעָרִים הָאֵל וְאֵת כָּל־הַכֶּפֶר וְאֵת כָּל־יִשְׁבֵי
 הָעָרִים וַצְּמַח הָאֲדָמָה: 26 וַתִּבְטַשׁ אִשְׁתּוֹ מֵאֲחֵרָיו וַתְּהִי
 נָצִיב מִלַּח: 27 וַיִּשְׁכַּם אַבְרָהָם בְּבָקָר אֶל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר
 עָמַד שָׁם אֶת־פְּנֵי יְהוָה: 28 וַיִּשְׁלַף עַל־פְּנֵי סָדֶם וְעַמְרָה
 וְעַל כָּל־פְּנֵי אֶרֶץ הַכְּנַעַן וַיֵּרָא וַהֲגָה עָלָה קִיטָר
 הָאֶרֶץ כְּקִיטָר הַכְּנַעַן וַיְהִי בְשַׁחַת אֱלֹהִים אֶת־עַרְי
 הַכְּנַעַן וַיִּזְכַּר אֱלֹהִים אֶת אַבְרָהָם וַיִּשְׁלַח אֶת לוֹט
 מִתּוֹךְ הַהִפְכָה בַּהֲפֹךְ אֶת הָעָרִים אֲשֶׁר יָשָׁב בְּהֵן
 לוֹט וַיַּעַל לוֹט מִצּוּעָר וַיִּשָּׁב בְּהָר וּשְׁתֵּי בְנֹתָיו עִמּוֹ
 כִּי־רָא לְשִׁבַת בְּצוּעָר וַיִּשָּׁב בַּמְעָרָה הוּא וּשְׁתֵּי
 בְנֹתָיו וַתֹּאמֶר הַבְּכִירָה אֵל הַצְעִירָה אַבִּינוּ זָקֵן וְאִישׁ
 אֵין בָּאֶרֶץ כְּבוֹא עֲלֵינוּ כְּדָרַךְ כָּל הָאֶרֶץ כִּכְדָה
 נִשְׁקָה אֶת אַבִּינוּ יֵין וְנִשְׁכַּבָה עִמּוֹ וְנִזְוִיָה מֵאַבִּינוּ
 זָרַע וְתִשְׁקֶינ אֶת אַבִּיהֶן יֵין בְּכִיכָה הוּא וְתִבָּא הַבְּכִירָה
 וְתִשְׁכַּב אֶת אַבִּיהָ וְכֹא יָדַע בְּשִׁכְבָהּ וּבִקְוֹמָה וַיְהִי
 מִמּוֹחֲרֵת וַתֹּאמֶר הַבְּכִירָה אֵל הַצְעִירָה הֵן עִשְׂבַתִּי
 אִמְשֵׁ אֶת אַבִּי נִשְׁקֶנוּ יֵין גַּם הַכִּיכָה וּבֹאֵי שְׁכְבֵי עִמּוֹ
 וְנִזְוִיָה מֵאַבִּינוּ זָרַע וְתִשְׁקֶינ גַּם בְּכִיכָה הוּא אֶת אַבִּיהֶן
 יֵין וְתִקַּם הַצְעִירָה וְתִשְׁכַּב עִמּוֹ וְכֹא יָדַע בְּשִׁכְבָה

וכל אשר לך בעיר הוצא מן המקום כי משחתים
 אנחנו את המקום הזה כי גדלה צעקתם את פני יהוה
 וישלחנו יהוה לשחתה ויצא לוט וידבר אל חתניו
 לקחי בנותי ויאמרו קומו צאו מן המקום הזה כי
 משחית יהוה את העיר ויהי כמוצחק בעיני חתניו
 וכמו השחר עלה ויאיצו הכולאים בלוט לאמר
 קום קח את אשתך ואת שתי בנותיך הנמוצאות פן
 תספה בעון העיר ויתמהמהו ויחזקו האנשים בידו
 וביד אשתו וביד שתי בנותיו בחובכות יהוה עליו
 ויצאוהו וינחזו בחוץ לעיר ויהי כהוציאם אתם
 החוצה ויאמרו המלט על נפשך אל תביט אחריך
 ואל תעמד בכל הכפר ההרה המלט פן תספדה
 ויאמרו לוט אלהם אל נא אדוני הנה נא מצא עבדך
 חן בעיניך ותגדל חסדך אשר עשית עמדי כחיות
 את נפשי ואנכי לא אוכל להמלט ההרה פן תדבקני
 הרעה ומתי הנה נא העיר הזאת קרבה לנוס שמה
 והוא מצער אמולטה נא שמה היא מצער הוא
 ותחי נפשי ויאמרו אליו הנה נשאתי פתחה גם לדבר
 הזה כבכתי הפכי את העיר אשר דברת בוהר
 המלט שמה כי לא אוכל לעשות דבר עד באך
 שמה על כן קרא שם העיר צוער השמש יצא על
 הארץ וכוט בא צערה ויהוה המטיר על סדם ועל
 עמרה גפריית ואש בואת יהוה מן השמים ויהפך
 את הערים האל ואת כל הכפר ואת כל ישבי
 הערים וצמוז האדמה ותבט אשתו מאחריו ותהי
 נציב מלח וישכם אברהם בבקר אל המקום אשר
 עמד שם את פני יהוה וישלף על פני סדם ועמרה
 ועל כל פני ארץ הכנען וירא והנה עלה קיטר
 הארץ כקיטר הכנען ויהי בשחת אלהים את ערי
 הכנען ויזכר אלהים את אברהם וישלח את לוט
 מתוך ההפכה בהפך את הערים אשר ישב בהן
 לוט ויעל לוט מצוער וישב בהר ושתי בנותיו עמו
 כי ראה לשיבת בצוער וישב במערה הוא ושתי
 בנותיו ותאמר הבכירה אל הצעירה אבינו זקן ואיש
 אין בארץ כבוא עלינו כדרך כל הארץ ככדה
 נשקה את אבינו יין ונשכבה עמו ונזויה מאבינו
 זרע ותשקינ את אביהן יין בכיכה הוא ותבא הבכירה
 ותשכב את אביה וכל ידע בשכבה ובקומה ויהי
 ממוחרת ותאמר הבכירה אל הצעירה הן עשבתתי
 אמש את אבי נשקנו יין גם הכיכה ובאי שכבי עמו
 ונזויה מאבינו זרע ותשקינ גם בכיכה הוא את אביהן
 יין ותקם הצעירה ותשכב עמו ולא ידע בשכבה

ובקמה ותהרין שתי בנות לוט כואביהן ודתלד
הבכירה בן ותקרא שמו מואב הוא אבי-מואב עד
היום והצעירה גם היא ילדה בן ותקרא שמו בן עמי
הוא אבי בני עמון עד היום ויסע
מעם אברהם ארצה הנגב וישב בין קדש ובין שור
וגר בגרר ויאמר אברהם אל שרה אשתו אחתי
הוא ושלח אבימלך מלך גרר ויקח את שרה
ויבא אלהים אל אבימלך בחלום הלילה ויאמר
כו הנך מות על האשה אשר כקחת והיא
בעלת בעל ואבימלך לא קרב אליה ויאמר אדני
הנני גם עדיק תהרנ הכא הוא אמר כי אחתי היא
והיא גם היא אמרה אחי הוא בתם לבבי ובנקין נפי
עשיתי זאת ויאמר אלו האלהים בחלום גם אנכי
ידעתי כי בתם לבבך עשית זאת ואחשך גם אנכי
אותך מוחטו כי על כן לא נתתיך כנגע אליה ועתה
השב אשה האיש כי נביא הוא ויתפלל בעדך וחייה
ואם אינך משיב דע כי מוות תמות אתה וכך
אשר כך וישנם אבימלך בבקר ויקרא לככר
עבדיו וידבר את כל הדברים האלה באזניהם
וייראו האנשים מאד ויקרא אבימלך לאברהם
ויאמר כו מה עשית לנו ומה חטאתי כך כי הבאת
עלי ועל מומכתי חטאה גדלה מעשים אשר לא
יעשו עשית עבדתי ויאמר אבימלך אל אברהם מה
ראית כי עשית את הדבר הזה ויאמר אברהם כי
אמרת רח אינן יראת אלהים במקום הזה והרגוני
על דבר אשה וגם אמנה אחתי בת אבי הוא אך
לא בת אבי ותהי כי כאשה ויהי כאשר הלעו אחי
אלהים מבית אבי ואמר לה זה חסדך אשר תעשי
עמדי אל כל המקום אשר נבוא שמה אמרי כי
אחי הוא ויקח אבימלך צאן ובקר ועבדים ושפוחות
ויתן לאברהם וישב בו את שרה אשתו ויאמר
אבימלך הנה ארצי כפניך בטוב בעיניך שב וכשרה
אמר הנה נתתי אכה כסף לאחוזך הנה הוא כך
כסות עינים ככס אשר אתך ואת כל ונכחדת
ויתפלל אברהם אל האלהים וירפא אלהים את
אבימלך ואת אשתו ואמהתיו וילדו כי עזר עזר
יהוה בעד כל רחם לבית אבימלך על דבר שרה
אשת אברהם ויהוה
פקד את שרה כאשר אמר ויעש יהוה כשרה
כאשר דבר ותהר ותלד שרה לאברהם בן כוזביו
למועד אשר דבר אתו אלהים ויקרא אברהם
את שם בנו הנוול לו אשר ילדה לו שרה יצחק

ובקמה: 36 ותהרין שתי בנות לוט מאביהן: 37 ותלד
הבכירה בן ותקרא שמו מואב הוא אבי-מואב עד
היום: 38 והצעירה גם היא ילדה בן ותקרא שמו בן-עמי
הוא אבי בני-עמון עד-היום: 20:1 ויסע
מעם אברהם ארצה הנגב וישב בין-קדש ובין שור
וגר בגרר: 2 ויאמר אברהם אל-שרה אשתו אחתי
הוא וישלח אבימלך מלך גרר ויקח את-שרה:
3 ויבא אלהים אל-אבימלך בחלום הלילה ויאמר
לו הנך מת על-האשה אשר-לקחת והוא
בעלת בעל: 4 ואבימלך לא קרב אליה ויאמר אדני
הנני גם-צדיק תהרג: 5 הלא הוא אמר-לי אחתי הוא
והיא גם-הוא אמרה אחי הוא בתם לבבי ונקנן נפי
עשיתי זאת: 6 ויאמר אלו האלהים בחלום גם אנכי
ידעתי כי בתם לבבך עשית זאת ואחשך גם-אנכי
אותך מחטו-לי על-כן לא-נתתיך לנגע אליה: 7 ועתה
השב אשת-האיש כי-נביא הוא ויתפלל בעדך ותיה
ואם-אינך משיב דע כיומות תמות אתה וכל
אשר-לך: 8 וישלם אבימלך בבקר ויקרא לכל
עבדיו וידבר את-כל הדברים האלה באזניהם
וייראו האנשים מאד: 9 ויקרא אבימלך לאברהם
ויאמר לו מה-עשית לנו ומה-חטאתי לך כיו-הבאת
עלי ועל-ממלכתי חטאה גדלה מעשים אשר לא
יעשו עשית עמדי: 10 ויאמר אבימלך אל-אברהם מה
ראית כי עשית את-הדבר הזה: 11 ויאמר אברהם כי
אמרת רח אי-יראת אלהים במקום הזה והרגוני
על-דבר אשתי: 12 וגם-אמנה אחתי בת-אבי הוא אך
לא בת-אמי ותהי-לי לאשה: 13 ויהי כאשר התעו אחי
אלהים מבית אבי ואמר לה זה חסדך אשר תעשי
עמדי אל כל-המקום אשר נבוא שמה אמרי-לי
אתי הוא: 14 ויקח אבימלך צאן ובקר ועבדים ושפוחות
ויתן לאברהם וישב לו את שרה אשתו: 15 ויאמר
אבימלך הנה ארצי לפניה בטוב בעיניך שב: 16 וישלח
אמר הנה נתתי אלה לך לפניה הנה הוא-לך
כסות עינים לכל אשר אתך ואת כל ונקחת:
17 ויתפלל אברהם אל-האלהים וירפא אלהים את-
אבימלך ואת-אשתו ואמהתיו וילדו: 18 כיו-עצר עצר
יהוה בעד פלגסם לבית אבימלך על-דבר שרה
אשת אברהם: 21:1 ויהנה
פקד את-שרה כאשר אמר ויעש יהוה לשרה
כאשר דבר: 2 ותהר ותלד שרה לאברהם בן לזוגי
למועד אשר-דבר אתו אלהים: 3 ויקרא אברהם
את-שם בנו הנוול-לו אשר-ילדה-לו שרה יצחק:

4 וימל אברהם את־יצחק בנו בן־שמונת ימים באשר
 צנה אתו אלהים: 5 ואברהם בן־מאת שנה בהולד לו
 את יצחק בנו: 6 ותאמר שרה צחק עשה לי אלהים
 כל־השמע יצחק־לי: 7 ותאמר מי מלל לאברהם
 היניקה בנים שרה כִּי־ילדתי בן לזקנתי: 8 ויגדל הילד
 ויגמל ויעש אברהם משתה גדול ביום הגמל את
 יצחק: 9 ותרא שרה את־בן־הגֵּר המצריית אשר־ילדה
 לאברהם מצחק: 10 ותאמר לאברהם גֵּרש האמה
 הזאת ואת־בנה כי לא יירש בן־האמה הזאת עם־בני
 עם־יצחק: 11 וירע הדבר מאד בעיני אברהם על אודת
 בנו: 12 ויאמר אלהים אל־אברהם אל־ירע בעיניך על
 הנער ועל־אמתו כל אשר תאמר אֵלַיך שרה
 שמע בקלה כי ביצחק יקרא כן זרע וגם את בן
 האמה לגוי אשימנו כי זרעך הוא וישכם אברהם
 בבקר ויקח כוזם וחמות מים ויתן אל הגר שם על
 שכימה ואת היכר וישכימה ותכר ותתע במדבר
 באר שבע ויכרו המים בן החמות ותשכך ארת
 היכר תחת אחר השיזם ותכר ותשב לה מונד
 הרחק כמטחוי קשת כי אמרה אל אראה במות
 היכר ותשב מונד ותשא את קלה ותבך וישמע
 אלהים את קול הנער ויקרא מכאן אלהים אֵל־
 הגר מן השמים ויאמר לה מה לך הגר אל תיראי
 כי שמע אלהים את קול הנער באשר הוא שם
 קומי שאי את הנער והחזיקי את ירך בו כי רגוי
 גדול אשימנו ויפקח אלהים את עיניה ותרא באר
 מים ותכר ותמוכ את החמות מים ותשק את הנער
 ויהי אלהים את הנער ויגדל וישב במדבר ויהי
 רבה קשת וישב במדבר פארן ותקח לו אמו
 אשה מארץ מצרים:
 22 ויהי בעת ההוא ויאמר אבימלך ופיכל שר־צבאו
 אל־אברהם לאמר אלהים עמך בכל אשר־אתה
 עשה: 23 ועתה השבעה לי באלהים הנה אם תשקר
 לי ולניני ולנכדי פתסד אשר־עשיתי עמך תעשה
 עמדי ועם־הארץ אשר־גרתה בה ויאמר אברהם
 אנכי אשבע והוכח אברהם את אבימלך על אדות
 באר המים אשר גזלו עבדי אבימלך ויאמר
 אבימלך לא ידעתי מי עשה את הדבר הזה וגם
 אתה לא הגדת לי וגם אנכי לא שמועתי בלתי היום
 ויקח אברהם צאן ובקר ויתן לאבימלך
 וכרתו שניהם ברית ויעב אברהם את שבע
 כבשת הצאן כבדהו ויאמר אבימלך אל אברהם
 מה הנה שבע כבשת האלה אשר הצבת לבדנה

4 וימל אברהם את־יצחק בנו בן־שמונת ימים באשר
 צנה אתו אלהים: 5 ואברהם בן־מאת שנה בהולד לו
 את יצחק בנו: 6 ותאמר שרה צחק עשה לי אלהים
 כל־השמע יצחק־לי: 7 ותאמר מי מלל לאברהם
 היניקה בנים שרה כִּי־ילדתי בן לזקנתי: 8 ויגדל הילד
 ויגמל ויעש אברהם משתה גדול ביום הגמל את
 יצחק: 9 ותרא שרה את־בן־הגֵּר המצריית אשר־ילדה
 לאברהם מצחק: 10 ותאמר לאברהם גֵּרש האמה
 הזאת ואת־בנה כי לא יירש בן־האמה הזאת עם־בני
 עם־יצחק: 11 וירע הדבר מאד בעיני אברהם על אודת
 בנו: 12 ויאמר אלהים אל־אברהם אל־ירע בעיניך על
 הנער ועל־אמתו כל אשר תאמר אֵלַיך שרה
 שמע בקלה כי ביצחק יקרא כן זרע וגם את בן
 האמה לגוי אשימנו כי זרעך הוא וישכם אברהם
 בבקר ויקח כוזם וחמות מים ויתן אל הגר שם על
 שכימה ואת היכר וישכימה ותכר ותתע במדבר
 באר שבע ויכרו המים בן החמות ותשכך ארת
 היכר תחת אחר השיזם ותכר ותשב לה מונד
 הרחק כמטחוי קשת כי אמרה אל אראה במות
 היכר ותשב מונד ותשא את קלה ותבך וישמע
 אלהים את קול הנער ויקרא מכאן אלהים אֵל־
 הגר מן השמים ויאמר לה מה לך הגר אל תיראי
 כי שמע אלהים את קול הנער באשר הוא שם
 קומי שאי את הנער והחזיקי את ירך בו כי רגוי
 גדול אשימנו ויפקח אלהים את עיניה ותרא באר
 מים ותכר ותמוכ את החמות מים ותשק את הנער
 ויהי אלהים את הנער ויגדל וישב במדבר ויהי
 רבה קשת וישב במדבר פארן ותקח לו אמו
 אשה מארץ מצרים:

22 ויהי בעת ההוא ויאמר אבימלך ופיכל שר־צבאו
 אל־אברהם לאמר אלהים עמך בכל אשר־אתה
 עשה: 23 ועתה השבעה לי באלהים הנה אם תשקר
 לי ולניני ולנכדי פתסד אשר־עשיתי עמך תעשה
 עמדי ועם־הארץ אשר־גרתה בה ויאמר אברהם
 אנכי אשבע והוכח אברהם את אבימלך על אדות
 באר המים אשר גזלו עבדי אבימלך ויאמר
 אבימלך לא ידעתי מי עשה את הדבר הזה וגם
 אתה לא הגדת לי וגם אנכי לא שמועתי בלתי היום
 ויקח אברהם צאן ובקר ויתן לאבימלך
 וכרתו שניהם ברית ויעב אברהם את שבע
 כבשת הצאן כבדהו ויאמר אבימלך אל אברהם
 מה הנה שבע כבשת האלה אשר הצבת לבדנה

30 ויאמר כי את־שבע כבשת תקח מידי בעבור תהיה לי לעלה כי חפרתי את־הבאר הזאת על־כן קרא למקום ההוא באר שבע כי שם נשבעו שניהם:

32 ויכרתו ברית בבאר שבע ויקם אבימלך ופיכל שר־צבאו וישבו אל־ארץ פלשתים: 33 ויטע אשל בבאר שבע ויקרא־שם בשם יהוה אל עולם: 34 ויגר אברהם בארץ פלשתים ימים רבים:

22:1 ויהי אחר הדברים האלה והאלהים נסה את־אברהם ויאמר אליו אברהם ויאמר הגני: 2 ויאמר קח־נא את בנך את־יחידך אשר־אהבת את־יצחק ולך־לך אל־ארץ המרגה והעלהו שם לעלה על אחד ההרים אשר אמר אליך: 3 וישלם אברהם בפקר ויחבל את־חמלו וילקח את־שני נעריו אתו ואת יצחק בנו ויבקע עצי עלה ויקם וילך אל־המקום אשר־אמר לו האלהים: 4 ביום השלישי וישא אברהם את־עיניו וירא את־המקום מרחק: 5 ויאמר אברהם אל־נעריו שבו־לכם פה עם־החמור ואני והנער נלכה עד־כא ונשתחוו ונשוכה אליכם: 6 וילקח אברהם את־עצי העלה וישם על־יצחק בנו ויקח בידו את־האש ואת־המאכלת וילכו שניהם יחדו: 7 ויאמר יצחק אל־אברהם אביו ויאמר אבִי ויאמר הגני בני ויאמר הגה האש והעצים ואני השא לעלה: 8 ויאמר אברהם אלהים יראה־לו השא לעלה בני וילכו שניהם יחדו: 9 ויבאו אל־המקום אשר אמר לו האלהים ויבן שם אברהם את־המזבח ויערף את־העצים ויעקד את־יצחק בנו וישם אתו על־המזבח ממעל לעצים:

10 וישלח אברהם את־ידו ויקח את־המאכלת לשחט את־בנו: 11 ויקרא אליו מלאך יהוה מן־השמים ויאמר אברהם אברהם ויאמר הגני: 12 ויאמר אל־תשליח ידך אל־הנער ואל־תעש לו מאומה כיו עתה ידעתי כי־ירא אלהים אתה ולא חשכת את־בנך את־יחידך ממני: 13 וישא אברהם את־עיניו וירא והנה איל אחר גאחו בסבך בקרניו וילך אברהם ויקח את־האיל ויעלהו לעלה תחת בנו ויקרא אברהם שם המקום ההוא יהוה יראה אשר יאמר היום בהר יהוה יראה ויקרא מלאך יהוה אל אברהם שנית מן־השמים ויאמר בי נשבעתי נאם יהוה כי יען אשר עשית את הדבר הזה ולא חשכת את בנך את יחידך כי ברך אביך והרבה ארבה אדת זרעך ככוכבי השמים וכחול אשר על שפת הים וירש זרעך את שער איביו והתברכו בזרעך כל גויי הארץ עקב אשר שמעת בקלי וישב אברהם אל נעריו

ויאמר כי את שבע כבשת תקח מידי בעבור תהיה לי לעלה כי חפרתי את הבאר הזאת על כן קרא למקום ההוא באר שבע כי שם נשבעו שניהם ויכרתו ברית בבאר שבע ויקם אבימלך ופיכל שר צבאו וישבו אל ארץ פלשתים ויטע אשל בבאר שבע ויקרא שם בשם יהוה אל עולם ויגר אברהם בארץ פלשתים ימים רבים ויהי אחר הדברים האלה והאלהים נסה את אברהם ויאמר אליו אברהם ויאמר הגני ויאמר קח נא את בנך את יחידך אשר אהבת את יצחק ויך לך אל ארץ המרגה והעלהו שם לעלה על אחד ההרים אשר אמר אליך וישכם אברהם בבקר ויחבש את חמורו ויקח את שני נעריו אתו ואת יצחק בנו ויבקע עצי עלה ויקם ויך אל המקום אשר אמר לו האלהים ביום השלישי וישא אברהם את עיניו וירא את המקום מרחק ויאמר אברהם אל נעריו שבו לכם פה עם החמור ואני והנער נלכה עד כא ונשתחוו ונשוכה אליכם ויקח אברהם את עצי העלה וישם על יצחק בנו ויקח בידו את האש ואת המאכלת וילכו שניהם יחדו ויאמר יצחק אל אברהם אביו ויאמר אבִי ויאמר הגני בני ויאמר הגה האש והעצים ואני השא לעלה ויאמר אברהם אלהים יראה לו השא לעלה בני וילכו שניהם יחדו ויבאו אל המקום אשר אמר לו האלהים ויבן שם אברהם את המזבח ויערף את העצים ויעקד את יצחק בנו וישם אתו על המזבח ממעל לעצים וישלח אברהם את ידו ויקח את המאכלת לשחט את בנו ויקרא אליו מלאך יהוה מן השמים ויאמר אברהם אברהם ויאמר הגני ויאמר אל תשליח ידך אל הנער ואל תעש לו מאומה כי עתה ידעתי כי ירא אלהים אתה ולא חשכת את בנך את יחידך ממני וישא אברהם את עיניו וירא והנה איל אחר גאחו בסבך בקרניו ויך אברהם ויקח את האיל ויעלהו לעלה תחת בנו ויקרא אברהם שם המקום ההוא יהוה יראה אשר יאמר היום בהר יהוה יראה ויקרא מלאך יהוה אל אברהם שנית מן השמים ויאמר בי נשבעתי נאם יהוה כי יען אשר עשית את הדבר הזה ולא חשכת את בנך את יחידך כי ברך אביך והרבה ארבה אדת זרעך ככוכבי השמים וכחול אשר על שפת הים וירש זרעך את שער איביו והתברכו בזרעך כל גויי הארץ עקב אשר שמעת בקלי וישב אברהם אל נעריו

ויקמו וילכו יחדו אל־באר שבע וישב אברהם
בבאר שבע:

20 ויהי אחרי הדברים האלה ויגד לאברהם לאמר
הנה ילדה מלכה גם־הוא בנים לנתור אָחִיךָ: 21 אַת־
עוץ בכרו ואת־בניו אָחִיו ואת־קמואל אָבִי אָרַם:
22 ואת־בְּשֹׁד ואת־חֹזוֹ ואת־פִּלְדֵשׁ ואת־דִּלְגָה ואת־
בתואל: 23 ובתואל ילד את־רבקה שְׁמֵנָה אֵלֶּה יְלֵדָה
מִלְכָּה לְנַחֵר אָחִי אַבְרָהָם: 24 ופִּילְגֵשׁוֹ וְשִׁמְהָ רְאוּמָה
וַתֵּלֶד גַּם־הִוא אֶת־טֶבַח וְאֶת־גָּחַם וְאֶת־תַּחֲשׁ וְאֶת־
מַעֲכָה:

1: 23 ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע
שנים שני חיי שרה: 2 ותמת שרה בקרית ארבע
הוא חברון בארץ כנען ויבא אברהם לספד לשרה
ולבנותיה: 3 ויקם אברהם מעל פניו מתו וידבר אל־בניו
חת לאמר: 4 גֵּר־וְתוֹשָׁב אֲנִי עִמָּכֶם תָּנוּ לִי אַחֲזֹת־
לְקֹר עִמָּכֶם וְאֶקְבְּרָה מְתִי מִלְּפָנַי: 5 ויענו בני־חת את־
אברהם לאמר לו: 6 שְׁמַעְנוּ אֲדֹנָי וְנָשִׂיא אֱלֹהִים אַתָּה
בְּתוֹכֵנוּ בְּמִבְחַר קִבְּרֵינוּ קִבֵּר אֶת־מֵתְךָ אִישׁ מִמֵּנוּ
אֶת־קִבְּרוֹ לֹא־כִלְהָ מִמָּה מִקְבֹּר מֵתְךָ: 7 ויקם אברהם
וישְׁתַּחֲוֶה לְעַם־הָאָרֶץ לְבְנֵי־חַת: 8 וידבר אתם לאמר
אִם־יֵשׁ אֶת־נַפְשְׁכֶם לְקַבֵּר אֶת־מֵתִי מִלְּפָנַי שְׁמַעְוֵנִי
וּפְגַעוּ־לִי בְּעַפְרוֹן בֶּן־עֵזֶר וַיִּתֵּן לִי אֵת מוֹעֵד־הַ
הַמִּכְפָּלָה אֲשֶׁר־לוֹ אֲשֶׁר בְּקֶצֶה שְׂדֵהוּ בְּכֶסֶף מִלֵּא
יִתְּנָה לִי בְּתוֹכְכֶם לְאַחֲזֹת־קִבְּרִי: 10 וּעַפְרוֹן יָשָׁב בְּתוֹךְ
בְּנֵי־חַת וַיַּעַן עַפְרוֹן הַחִתִּי אֵת אַבְרָהָם בְּאוֹזְנֵי בְנֵי־חַת
לְכָל בָּאֵי שַׁעַר־עִירוֹ לֵאמֹר: 11 לֹא־אֲדֹנָי שְׁמַעְנִי
הַשְּׂדֵה נְתַתִּי לָךְ וְהַמַּעֲרָה אֲשֶׁר־בּוֹ לָךְ נְתַתִּיהָ
לְעֵינֵי בְנֵי־עַמִּי נְתַתִּיהָ לָךְ קִבֵּר מֵתְךָ: 12 וַיִּשְׁתַּחֲוֶה
אַבְרָהָם לִפְנֵי עַם־הָאָרֶץ: 13 וַיִּדְבֹּר אֶל־עַפְרוֹן בְּאוֹזְנֵי
עַם־הָאָרֶץ לֵאמֹר אֵךְ אִם־אַתָּה לֹא שְׁמַעְנִי נְתַתִּי
בְּכֶסֶף הַשְּׂדֵה קַח מִמֶּנִּי וְאֶקְבְּרָה אֶת־מֵתִי שְׁמָה: 14 וַיַּעַן
עַפְרוֹן אֶת־אַבְרָהָם לֵאמֹר לוֹ: 15 אֲדֹנָי שְׁמַעְנִי אָרֶץ
אַרְבַּע מֵאֹת שְׁקֵל־כֶּסֶף בִּינִי וּבִינְךָ מִה־הִוא וְאֶת־
מֵתְךָ קִבֵּר: 16 וַיִּשְׁמַע אַבְרָהָם אֶל־עַפְרוֹן וַיִּשְׁקַל
אַבְרָהָם לְעַפְרוֹן אֶת־הַכֶּסֶף אֲשֶׁר דָּבַר בְּאוֹזְנֵי בְנֵי־
חַת אַרְבַּע מֵאוֹת שְׁקֵל כֶּסֶף עֹבֵר לְסַחֵר: 17 וַיִּקָּם
שְׂדֵה עַפְרוֹן אֲשֶׁר בְּמִכְפָּלָה אֲשֶׁר לִפְנֵי מִמְרָא
הַשְּׂדֵה וְהַמַּעֲרָה אֲשֶׁר־בּוֹ וְכָל־הָעֵץ אֲשֶׁר בַּשְּׂדֵה
אֲשֶׁר בְּכָל־גְּבֻלוֹ סָבִיב: 18 לְאַבְרָהָם לְמִקְנֵה לְעֵינֵי בְנֵי־
חַת בְּכָל בָּאֵי שַׁעַר־עִירוֹ: 19 וְאַחֲרֵי־כֵן קִבֵּר אַבְרָהָם
אֶת־שָׂרָה אִשְׁתּוֹ אֶל־מַעֲרַת שְׂדֵה הַמִּכְפָּלָה עַל־
פְּנֵי מִמְרָא הִוא חֲבֵרוֹן בְּאָרֶץ כְּנַעַן: 20 וַיָּקָם הַשְּׂדֵה

ויקמו וילכו יחדו אל באר שבע וישב אברהם
בבאר שבע

ויהי אחרי הדברים האלה ויגד לאברהם לאמר
הנה ילדה מלכה גם הוא בנים לנחור אחיך את
עוץ בכרו ואת בוז אחיו ואת קמואל אבי ארם
ואת כשד ואת חוזו ואת פלדש ואת דלגה ואת
בתואל וכתואל ילד את רבקה שמנה אלה ילדה
מלכה לנחור אחי אברהם ופילגשו ושמה ראומה
ותלד גם הוא את טבח ואת גחם ואת תחש ואת
מעכה

ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע
שנים שני חיי שרה ותמת שרה בקרית ארבע
הוא חברון בארץ כנען ויבא אברהם לספד לשרה
ולבנותיה ויקם אברהם מעל פניו מתו וידבר אל בני
חת לאמר גר ותושב אנכי עמכם תנו לי אחזות
קבר עמכם ואקברה מתי מלפני ויענו בני חת את
אברהם לאמר לו שמענו אדני נשיא אלהים אתה
בתוכנו במבחר קברינו קבר את מתך איש מוכנו
את קברו לא יכלה מוכר מקבר מתך ויקם אברהם
וישתחו לעם הארץ לבני חת וידבר אתם לאמר
אם יש את נפשכם לקבר את מתי מלפני שמועני
ופגעו לי בעפרון בן עזר ויתן לי את מועד
המכפלה אשר לו אשר בקצה שדהו בכסף מלא
יתנה לי בתוככם לאחזת קבר ועפרון ישב בתוך
בני חת ויען עפרון החיתי את אברהם באוזני בני חת
ככל באי שער עירו לאמר לא אדני שמועני
השדה נתתי לך והמערה אשר בו לך נתתיה
לעיני בני עמי נתתיה לך קבר מתך וישתחו
אברהם לפני עם הארץ וידבר אל עפרון באוזני
עם הארץ לאמר אך אם אתה לו שמועני נתתי
כסף השדה קח מוכני ואקברה את מתי שמה ויען
עפרון את אברהם לאמר לו אדני שמועני ארץ
ארבע מאת שקל כסף ביני וביןך מה הוא ואת
מתך קבר וישמע אברהם את עפרון וישקל
אברהם לעפרון את הכסף אשר דבר באוזני בני
חת ארבע מאת שקל כסף עבר לסחר ויקם
שדה עפרון אשר במכפלה אשר לפני מומרא
השדה והמערה אשר בו וכל העץ אשר בשדה
אשר בכל גבולו סביב לאברהם למקנה לעיני בני
חת בכל באי שער עירו ואחרי כן קבר אברהם
את שרה אשתו אל מערת שדה המכפלה על
פני מומרא הוא חברון בארץ כנען ויקם השדה

והמערה אשר בו לאברהם לאחוזת קבר מאת בני
 חת: 24:1 ואברהם זקן בא בימים
 ויהנה ברוך את-אברהם בכל: 2 ויאמר אברהם אל-
 עבדו זקן ביתו המשל בכל-אשר-לו שים-נא ידך
 תחת ירכי: 3 ואשביעך ביהנה אלהי השמים ואלהי
 הארץ אשר לא-תקח אשה לבני מבנות הפנעני
 אשר אנכי יושב בקרבן: 4 כי אל-ארצי ואל-מולדתי
 תלך ולקחת אשה לבני ליצחק: 5 ויאמר אליו העבד
 אולי לא-תאבה האשה ללכת אתרי אליהארץ
 הזאת והשב אשיב את-בנך אל-הארץ אשר יצאת
 משם: 6 ויאמר אליו אברהם השמר לה פן-תשיב
 את-בני שמה: 7 יהנהו אלהי השמים אשר לקחני
 מבית אבילי ומארץ מולדתי ואשר דבר-לי ואשר
 גשבע-לי לאמר לזרעך אתן את-הארץ הזאת הוא
 ישלח מלאכו לפניך ולקחת אשה לבני משם: 8 ואם-
 לא תאבה האשה ללכת אתרי ונקית משבעתי
 זאת רק את-בני לא תשב שמה: 9 וישם העבד את-
 ידו תחת ירך אברהם אדניו וישבע לו עליהדבר
 הנה: 10 ויקח העבד עשרה גמלים מגמלי אדניו וילך
 וכל-טוב אדניו ביגדו ויקם וילך אל-ארם נהרים אל-
 עיר נחור ויברך הגמלים מחוץ לעיר אל באר
 המים לעת ערב לעת צאת השאבת ויאמר יהוה
 אלהי אדני אברהם הקרה נא לפני היום ועשה
 חסד עם אדני אברהם הנה אנכי נצב עין עין המים
 ובנות אנשי העיר יצאת לשאב מים והיה הנער
 אשר אמר אליה הטי נא כדרך ואשיתה ואמרה
 שמה וגם גמולך אשקה אתה הכחת לעבדך
 כיצחק ובה אדע כי עשית חסד עם אדני ויהי הוא
 טרם כלה לדבר והנה רבקה יצאת אשר יכדה
 כבתואל בן מכנה אשת נחור אחי אברהם וכדה
 עב שכמה והנער טבת מראה מאד בתוכה ואיש
 לא ידעה ותרד העינה ותמלא כדה ותעל וירץ
 העבד כקראתה ויאמר הגמליאני נא מעטמים מדרך
 ותאמר שמה אדני ותמהר ותרד כדה על ידה
 ותשקה ותכל להשקותו ותאמר גם לגמולך
 אשאב עד אם-כלו לשות: 20 ותמהר ותער כדה אל-
 השקות ותרוץ עוד אל-הבאר לשאב ותשאב לכל-
 גמוליו והאיש משהתאה לה מוזריש כדעת ההנחיו
 יהוה דרכו אם לא יהי כאשר כלו הגמוליים
 כשתות ויקח האיש נזם זהב בקע משהכרו ושני
 צמידים על ידה עשרה זהב משהקם ויאמר בת
 מי את הגידי נא לי הניש בית-אביך מקום לנו לרין:

והמערה אשר בו לאברהם לאחוזת קבר מאת בני
 חת: 24:1 ואברהם זקן בא בימים
 ויהנה ברוך את-אברהם בכל: 2 ויאמר אברהם אל-
 עבדו זקן ביתו המשל בכל-אשר-לו שים-נא ידך
 תחת ירכי: 3 ואשביעך ביהנה אלהי השמים ואלהי
 הארץ אשר לא-תקח אשה לבני מבנות הפנעני
 אשר אנכי יושב בקרבן: 4 כי אל-ארצי ואל-מולדתי
 תלך ולקחת אשה לבני ליצחק: 5 ויאמר אליו העבד
 אולי לא-תאבה האשה ללכת אתרי אל-הארץ
 הזאת והשב אשיב את-בנך אל-הארץ אשר יצאת
 משם: 6 ויאמר אליו אברהם השמר לה פן-תשיב
 את-בני שמה: 7 יהנהו אלהי השמים אשר לקחני
 מבית אבילי ומארץ מולדתי ואשר דבר-לי ואשר
 גשבע-לי לאמר לזרעך אתן את-הארץ הזאת הוא
 ישלח מלאכו לפניך ולקחת אשה לבני משם: 8 ואם-
 לא תאבה האשה ללכת אתרי ונקית משבעתי
 זאת רק את-בני לא תשב שמה: 9 וישם העבד את-
 ידו תחת ירך אברהם אדניו וישבע לו על הדבר
 הנה: 10 ויקח העבד עשרה גמלים מגמלי אדניו וילך
 וכל-טוב אדניו ביגדו ויקם וילך אל-ארם נהרים אל-
 עיר נחור ויברך הגמלים מחוץ לעיר אל באר
 המים לעת ערב לעת צאת השאבת ויאמר יהוה
 אלהי אדני אברהם הקרה נא לפני היום ועשה
 חסד עם אדני אברהם הנה אנכי נצב עין עין המים
 ובנות אנשי העיר יצאת לשאב מים והיה הנער
 אשר אמר אליה הטי נא כדרך ואשיתה ואמרה
 שמה וגם גמולך אשקה אתה הכחת לעבדך
 כיצחק ובה אדע כי עשית חסד עם אדני ויהי הוא
 טרם כלה לדבר והנה רבקה יצאת אשר יכדה
 כבתואל בן מכנה אשת נחור אחי אברהם וכדה
 עב שכמה והנער טבת מראה מאד בתוכה ואיש
 לא ידעה ותרד העינה ותמלא כדה ותעל וירץ
 העבד כקראתה ויאמר הגמליאני נא מעטמים מדרך
 ותאמר שמה אדני ותמהר ותרד כדה על ידה
 ותשקה ותכל להשקותו ותאמר גם לגמולך
 אשאב עד אם-כלו לשותת ותמהר ותער כדה אל-
 השקות ותרוץ עוד אל-הבאר לשאב ותשאב לכל-
 גמוליו והאיש משהתאה לה מוזריש כדעת ההנחיו
 יהוה דרכו אם לא יהי כאשר כלו הגמוליים
 כשתות ויקח האיש נזם זהב בקע משהכרו ושני
 צמידים על ידה עשרה זהב משהקם ויאמר בת
 מי את הגידי נא לי הניש בית-אביך מקום לנו לרין:

וַתֹּאמֶר אֵלָיו בֵּת-בְּתוּאֵל אֲנֹכִי בֶן מוֹלֵכָה אֲשֶׁר יָלְדָה
לְנַחֲוֹר וַתֹּאמֶר אֵלָיו גַּם-תָּבֹן גַּם-מִסְפּוּא רַב עִמּוֹנוּ גַם-
מְקוֹם לְכוּן וַיִּקְדַּ הָאִישׁ וַיִּשְׁתַּחוּ לַיהוָה וַיֹּאמֶר בְּרוּךְ
יְהוָה אֱלֹהֵי אֲדֹנָי אַבְרָהָם אֲשֶׁר לֹא עָזַב חֲסֵדוֹ וְאֵמֶתוֹ
מוֹעֵם אֲדֹנָי אֲנֹכִי בַדֶּרֶךְ נִחְנִי יְהוָה בֵּית אַחִי אֲדֹנָי וַתִּרְץ
הַנְּעִר וַתֵּלֶךְ כְּבֵית אִמּוֹ כַּדְּבָרִים הָאֵלֶּה וּכְרַבְקָה אִזּוּ וּשְׂמוֹ
לְבָן וַיִּרְץ לְבָן אֶל הָאִישׁ הַחֹזֵעַ אֶל הָעֵיץ וַיְהִי כִּרְאֵת אֶת הַזֶּמֶם
וְאֶת הַצְּמוּדִים עַל יְדֵי אֲחִיתוֹ וּכְשָׁמְעוּן אֶת דְּבָרֵי רַבְקָה אֲחִיתוֹ
לֵאמֹר כֹּה דָבַר אֱלֹהֵי אִישׁ וַיָּבֵא אֶל הָאִישׁ וְהִנֵּה עֹמֵד עִלַּי
הַגְּמָלִים עַל הָעֵץ וַיֹּאמֶר בּוֹא בְרוּךְ יְהוָה כִּמּוֹה תֵּלְמוּד בְּחוּץ
וְאֲנֹכִי פְּנִיתִי הַבַּיִת וּמוֹקוֹם כְּגַמְלִים וַיָּבֵא הָאִישׁ הַבַּיִתָּה וַיִּפְתַּח
הַגְּמָלִים וַיִּתֵּן תָּבֹן וּמִסְפּוּא כְּגַמְלִים וּמִים לְרוּחַץ רַגְלָיו וְרַגְלֵי
הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר אִתּוֹ וַיִּשֶׁם לְפָנָיו לֵאמֹר לֹא אֲכַל עַד אִם
דִּבַּרְתִּי דְבָרֵי וַיֹּאמֶר דְּבַר וַיֹּאמֶר עַבְדְּ אַבְרָהָם אֲנִי וַיְהוֶה בְּרַךְ אֶת
אֲדֹנָי מְאֹד וַיִּגְדַּל וַיִּתֵּן לוֹ צֵאן וּבִקְרָ וּכְסָף וְזָהָב וְעַבְדִּים וּשְׁפֹחֹת
וְגַמְלִים וְחֹמְרִים וַתִּכַּד שָׂרָה אִשְׁתׁ אֲדֹנָי בֶּן לֵאֲדֹנָי אַחֲרֵי זִקְנָתָהּ
וַיִּתֵּן לוֹ אֶת כָּל אֲשֶׁר כָּו וַיִּשְׁבַּעַנִי אֲדֹנָי לֵאמֹר לֹא תִקַּח אִשָּׁה לְבָנִי
מִבְּנוֹת הַכְּנַעֲנִי אֲשֶׁר אֲנִי יֹשֵׁב בְּאֶרֶצוֹ אִם לֹא אֶל בֵּית אָבִי
תֵּכֵךְ וְאֶל מוֹשְׁפֹחֹתַי וּנְקֻחַת אִשָּׁה לְבָנִי וַאֲמַר אֶל אֲדֹנָי
אֱלֹהֵי לֹא תִכַּךְ הָאִשָּׁה אַחֲרַי וַיֹּאמֶר אֱלֹהֵי יְהוָה אֲשֶׁר
הִתְהַלַּכְתִּי לְפָנָיו יִשְׁלַח מַלְאָכּוֹ אִתּוֹ וְהִצְלִיחַ דַּרְכּוֹ
וְלִקְחַת אִשָּׁה לְבָנִי מִמִּשְׁפַּחְתִּי וּמִבֵּית אָבִי: 41 אַז תִּנְקַח
מֵאֵלְתִּי כִּי תָבוֹא אֶל-מִשְׁפַּחְתִּי וְאִם-לֹא יִתְּנוּ לָךְ
וְהָיִית גָּדִי מֵאֵלְתִּי: 42 וְאָבֵא הַיּוֹם אֶל-הָעֵץ וַאֲמַר יְהוָה
אֱלֹהֵי אֲדֹנָי אַבְרָהָם אִם-יִשְׁוּ-נָא מִצְּלִיחַ דַּרְכֵי אֲשֶׁר
אֲנֹכִי הֵלַךְ עֲלֶיךָ: 43 הִנֵּה אֲנֹכִי נֹצֵץ עַל-עֵינֵי הַמַּיִם וְהִנֵּה
הָעַלְמָה הַיְצֵאת לִשְׂאֵב וַאֲמַרְתִּי אֵלֶיהָ הִשְׁקִינִי-נָא
מֵעֵט-מַיִם מִכֶּדֶךָ: 44 וְאָמְרָה אֵלַי גַּם-אַתָּה שְׂתֵּה וְגַם
לְגַמְלֵיךָ אֲשָׂאָב הוּא הָאִשָּׁה אֲשֶׁר-הִכִּיתִּי יְהוָה לְבוֹן-
אֲדֹנָי: 45 אֲנִי טָרַם אֲכַלָּה לְדַבֵּר אֶל-לִבִּי וְהִנֵּה רַבְקָה
יֵצֵאת וְכַדָּה עַל-שִׁכְמוֹהָ וַתִּרְדַּד הָעֵינָה וַתִּשְׂאָב וַאֲמַר
אֵלֶיהָ הִשְׁקִינִי נָא: 46 וַתִּמְהַר וַתִּוְרַד כְּדָה מֵעֵבְרֵיהָ
וַתֹּאמֶר שִׂתָּה וְגַם גְּמֻלְךָ אֲשֶׁרָה וְאֲשֶׁרָה וְגַם-הַגְּמֻלִים
הַשְׁקַתָּה וְאֲשֶׁרָה אֶתָּה וַאֲמַר בֵּת מִי אַתָּה וַתֹּאמֶר בֵּת
בְּתוּאֵל בֶּן נַחֲוֹר אֲשֶׁר יָלְדָה לוֹ מוֹלֵכָה וְאִשִּׁים הַנּוֹזְבִים
עַל אִפְּהָ וְהַצְּמוּדִים עַל יְדֵיהָ וַאֲקַד וְאִשְׁתַּחֲוֶה לַיהוָה
וְאֲבָרַךְ אֶת-יְהוָה אֱלֹהֵי אֲדֹנָי אַבְרָהָם אֲשֶׁר הִנְחִילִי
כְּדַרְךָ אִמָּת לְקַחַת אֶת-בֵּת-אֲחֵי אֲדֹנָי לְבָנוֹ: 49 וְעַתָּה
אִם-יִשְׁכַּם עֲשִׂים חֶסֶד וְאִמָּת אֶת-אֲדֹנָי הַגִּידוּ לִי
וְאִם-לֹא הַגִּידוּ לִי וְאִפְּנָה עַל-יְמִינִי אוֹ עַל-שְׂמָאלִי:
50 וַיַּעַן לְבָן וּבְתוּאֵל וַיֹּאמְרוּ מִיְהוָה יֵצֵא הַדְּבָר לֹא
נוֹכַל דַּבֵּר אֵלֶיךָ רַע אוֹ-טוֹב: 51 הִנֵּה רַבְקָה לְפָנֶיךָ קַח

וַתֹּאמֶר אֵלָיו בֵּת-בְּתוּאֵל אֲנֹכִי בֵּן מוֹלֵכָה אֲשֶׁר יָלְדָה
לְנַחֲוֹר וַתֹּאמֶר אֵלָיו גַּם-תָּבֹן גַּם-מִסְפּוּא רַב עִמּוֹנוּ גַם-
מְקוֹם לְכוּן וַיִּקְדַּ הָאִישׁ וַיִּשְׁתַּחוּ לַיהוָה: 27 וַיֹּאמֶר בְּרוּךְ
יְהוָה אֱלֹהֵי אֲדֹנָי אַבְרָהָם אֲשֶׁר לֹא-עָזַב חֲסֵדוֹ וְאִמָּתוֹ
מוֹעֵם אֲדֹנָי אֲנֹכִי בַדֶּרֶךְ נִחְנִי יְהוָה בֵּית אֲחֵי אֲדֹנָי: 28 וַתִּרְץ
הַנְּעִר וַתֵּלֶךְ לְבֵית אִמָּהּ כְּדְבָרִים הָאֵלֶּה: 29 וְלַרַבְקָה אִזּוּ וּשְׂמוֹ
לְבָן וַיִּרְץ לְבָן אֶל-הָאִישׁ הַחֹזֵעַ אֶל-הָעֵץ: 30 וַיְהִי כִּרְאֵת אֶת הַזֶּמֶם
וְאֶת-הַצְּמוּדִים עַל-יְדֵי אֲחִיתוֹ וּכְשָׁמְעוּן אֶת-דְּבָרֵי רַבְקָה אֲחִיתוֹ
לֵאמֹר כֹּה דָבַר אֱלֹהֵי אִישׁ וַיָּבֵא אֶל-הָאִישׁ וְהִנֵּה עֹמֵד עַל-
הַגְּמָלִים עַל-הָעֵץ: 31 וַיֹּאמֶר בּוֹא בְרוּךְ יְהוָה לְמָה תֵּעַמְד בְּחוּץ
וְאֲנֹכִי פְּנִיתִי הַבַּיִת וּמוֹקוֹם לְגַמְלִים: 32 וַיָּבֵא הָאִישׁ הַבַּיִתָּה וַיִּפְתַּח
הַגְּמָלִים וַיִּתֵּן תָּבֹן וּמִסְפּוּא לְגַמְלִים וּמִים לְרוּחַץ רַגְלָיו וְרַגְלֵי
הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר אִתּוֹ: 33 וַיִּוְשֶׁם לְפָנָיו לְאָכַל וַיֹּאמֶר לֹא אֲכַל עַד אִם
דִּבַּרְתִּי וַיֹּאמֶר דְּבַר: 34 וַיֹּאמֶר עַבְדְּ אַבְרָהָם אֲנִי: 35 וַיְהִי כִּרְאֵת אֶת
אֲדֹנָי מְאֹד וַיִּגְדַּל וַיִּתֵּן-לוֹ צֵאן וּבִקְרָ וּכְסָף וְזָהָב וְעַבְדִּים וּשְׁפֹחֹת
וְגַמְלִים וְחֹמְרִים: 36 וַתֵּלֶךְ שָׂרָה אִשְׁתׁ אֲדֹנָי בֶּן לֵאֲדֹנָי אַחֲרֵי זִקְנָתָהּ
וַיִּתֵּן-לוֹ אֶת-כָּל-אֲשֶׁר-לוֹ: 37 וַיִּשְׁבַּעַנִי אֲדֹנָי לֵאמֹר לֹא-תִקַּח אִשָּׁה לְבָנִי
מִבְּנוֹת הַכְּנַעֲנִי אֲשֶׁר אֲנִי יֹשֵׁב בְּאֶרֶצוֹ: 38 אִם-לֹא אֶל-בֵּית-אָבִי
תֵּלַךְ וְאֶל-מִשְׁפַּחְתִּי וְלִקְחַת אִשָּׁה לְבָנִי: 39 וַאֲמַר אֶל-אֲדֹנָי
אֱלֹהֵי לֹא-תִכַּךְ הָאִשָּׁה אַחֲרַי: 40 וַיֹּאמֶר אֱלֹהֵי יְהוָה אֲשֶׁר-
הִתְהַלַּכְתִּי לְפָנָיו יִשְׁלַח מַלְאָכּוֹ אִתּוֹ וְהִצְלִיחַ דַּרְכּוֹ
וְלִקְחַת אִשָּׁה לְבָנִי מִמִּשְׁפַּחְתִּי וּמִבֵּית אָבִי: 41 אַז תִּנְקַח
מֵאֵלְתִּי כִּי תָבוֹא אֶל-מִשְׁפַּחְתִּי וְאִם-לֹא יִתְּנוּ לָךְ
וְהָיִית גָּדִי מֵאֵלְתִּי: 42 וְאָבֵא הַיּוֹם אֶל-הָעֵץ וַאֲמַר יְהוָה
אֱלֹהֵי אֲדֹנָי אַבְרָהָם אִם-יִשְׁוּ-נָא מִצְּלִיחַ דַּרְכֵי אֲשֶׁר
אֲנֹכִי הֵלַךְ עֲלֶיךָ: 43 הִנֵּה אֲנֹכִי נֹצֵץ עַל-עֵינֵי הַמַּיִם וְהִנֵּה
הָעַלְמָה הַיְצֵאת לִשְׂאֵב וַאֲמַרְתִּי אֵלֶיהָ הִשְׁקִינִי-נָא
מֵעֵט-מַיִם מִכֶּדֶךָ: 44 וְאָמְרָה אֵלַי גַּם-אַתָּה שְׂתֵּה וְגַם
לְגַמְלֵיךָ אֲשָׂאָב הוּא הָאִשָּׁה אֲשֶׁר-הִכִּיתִּי יְהוָה לְבוֹן-
אֲדֹנָי: 45 אֲנִי טָרַם אֲכַלָּה לְדַבֵּר אֶל-לִבִּי וְהִנֵּה רַבְקָה
יֵצֵאת וְכַדָּה עַל-שִׁכְמוֹהָ וַתִּרְדַּד הָעֵינָה וַתִּשְׂאָב וַאֲמַר
אֵלֶיהָ הִשְׁקִינִי נָא: 46 וַתִּמְהַר וַתִּוְרַד כְּדָה מֵעֵבְרֵיהָ
וַתֹּאמֶר שִׂתָּה וְגַם גְּמֻלְךָ אֲשֶׁרָה וְאֲשֶׁרָה וְגַם-הַגְּמֻלִים
הַשְׁקַתָּה: 47 וְאֲשָׂאֵל אֶתָּה וַאֲמַר בֵּת-מִי אַתָּה וַתֹּאמֶר בֵּת-
בְּתוּאֵל בֶּן נַחֲוֹר אֲשֶׁר יָלְדָה לוֹ מוֹלֵכָה וְאִשִּׁים הַנּוֹזְבִים
עַל-אִפְּהָ וְהַצְּמוּדִים עַל-יְדֵיהָ: 48 וַאֲקַד וְאִשְׁתַּחֲוֶה לַיהוָה
וְאֲבָרַךְ אֶת-יְהוָה אֱלֹהֵי אֲדֹנָי אַבְרָהָם אֲשֶׁר הִנְחִילִי
כְּדַרְךָ אִמָּת לְקַחַת אֶת-בֵּת-אֲחֵי אֲדֹנָי לְבָנוֹ: 49 וְעַתָּה
אִם-יִשְׁכַּם עֲשִׂים חֶסֶד וְאִמָּת אֶת-אֲדֹנָי הַגִּידוּ לִי
וְאִם-לֹא הַגִּידוּ לִי וְאִפְּנָה עַל-יְמִינִי אוֹ עַל-שְׂמָאלִי:
50 וַיַּעַן לְבָן וּבְתוּאֵל וַיֹּאמְרוּ מִיְהוָה יֵצֵא הַדְּבָר לֹא
נוֹכַל דַּבֵּר אֵלֶיךָ רַע אוֹ-טוֹב: 51 הִנֵּה רַבְקָה לְפָנֶיךָ קַח

ולך ותהי אשה לבן אדניך כאשר דבר יהוה ויהי

כאשר שמע עבד אברהם את דברייהם וישתחו

ארצה ליהוה: 53 ויצא העבד פלי-כסף וכלי זהב

ובגדים ויתן לרבקה ומגדנת נתן לאחיה ולאמה:

54 ויאכלו וישתו הוא והאנשים אשר עמו וילינו

ויקומו בבקר ויאמר שלחני לאדני: 55 ויאמר אחיה

ואמה תלשב הנער אתנו ימים או עשור אחר תלך:

56 ויאמר אליהם אל-תאחרו אתי ויהוה הצליח דרכי

שלחוני ואלכה לאדני: 57 ויאמרו נקרא לנער ונשאלה

את-פיה: 58 ויקראו לרבקה ויאמרו אליה התלכי

עם-האיש הגה ותאמר אלה: 59 וישלחו את-רבקה

אחיהם ואת-מנקתה ואת-עבד אברהם ואת-

אנשיו: 60 ויברכו את-רבקה ויאמרו לה אחתנו את

הני לאלפי רבבה ויירש זרעה את שער שנאי:

61 ותקם רבקה ונערתיה ותרכבנה על-הגמלים

ותלכנה אחרי האיש ויקח העבד את-רבקה

וילך: 62 ויצחק בא מבוא באר לחי ראי והוא

יושב בארץ הנגב: 63 ויצא יצחק לשוח בשדה

לפנות ערב וישא עיניו וירא והנה גמלים

באים: 64 ותשא רבקה את-עיניה ותרא את-

יצחק ותפל מעל הגמל: 65 ותאמר אלי-העבד

מיהאיש הלזה ההלך בשדה לקראתנו ויאמר

העבד הוא אדני ותקח הצעיר ותתקם: 66 ויספר

העבד ליצחק את פל-הדברים אשר עשה:

67 ויבאה יצחק האהלה שרה אמו ויקח את-רבקה

ותהיללו לאשה ויאהבה וינתם יצחק את-אחרי

אמו:

1:25 ויסף אברהם ויקח אשה ושמה קטורה: 2 ותלד

לו את-זמרו ואת-יקשו ואת-מזו ואת-מדג

ואת-ישבק ואת-שית: 3 ויקשו ילד את-שבא

ואת-דגו ובני דלו הני אשורם ולטושים ולאמים:

4 ובני מדו עיפה ועפר וחנף ואבידע ואלדעה

פל-אלה בני קטורה: 5 ויתן אברהם את-כל-

אשר-לו ליצחק: 6 ולבני הפילגשים אשר לאברהם

נתן אברהם מתנת וישלחם מעל יצחק בנו

בעונתו מי קדמה אל-ארץ קדם: 7 ואלה ימי שגיר-

תני אברהם אשר-חי מאת שנה ושבעים שנה

וחמש שנים: 8 ויגוע וימת אברהם בשיבה טובה וקו

ושבע ויאסף אל-עמיו: 9 ויקברו אתו יצחק וישמעאל

בניו אל-מערת המכפלה אל-שדה עפרו בן-צחר

החתי אשר על-פני מברא השדה אשר קנה אברהם

מאת בני-חזק שמה קבר אברהם ושרה אשתו:

ולך ותהי אשה לבן אדניך כאשר דבר יהוה ויהי

כאשר שמע עבד אברהם את דברייהם וישתחו

ארצה ליהוה ויצא העבד כלי כסף וכלי זהב

ובגדים ויתן לרבקה ומגדנת נתן לאחיה ולאמה

ויאכלו וישתו הוא והאנשים אשר עמו וילינו

ויקומו בבקר ויאמר שלחני לאדני ויאמר אחיה

ואמה תלשב הנער אתנו ימים או עשור אחר תלך

ויאמר אליהם אל-תאחרו אתי ויהוה הצליח דרכי

שלחוני ואלכה לאדני ויאמרו נקרא לנער ונשאלה

את-פיה ויקראו לרבקה ויאמרו אליה התלכי

עם-האיש הזה ותאמר אלה וישלחו את-רבקה

אחיהם ואת-מנקתה ואת-עבד אברהם ואת-

אנשיו ויברכו את-רבקה ויאמרו לה אחתנו את

הני לאלפי רבבה ויירש זרעה את שער שנאי

ותקם רבקה ונערתיה ותרכבנה על-הגמלים

ותלכנה אחרי האיש ויקח העבד את-רבקה

וילך ויצחק בא מבוא באר לחי ראי והוא

יושב בארץ הנגב ויצא יצחק לשוח בשדה

לפנות ערב וישא עיניו וירא והנה גמלים

באים ותשא רבקה את-עיניה ותרא את-

יצחק ותפל מעל הגמל ותאמר אל-העבד

מיהאיש הלזה ההלך בשדה לקראתנו ויאמר

העבד הוא אדני ותקח הצעיר ותתקם ויספר

העבד ליצחק את כל הדברים אשר עשה

ויבאה יצחק האהלה שרה אמו ויקח את-רבקה

ותהי לו לאשה ויאהבה וינתם יצחק את-אחרי

אמו

ויספ אברהם ויקח אשה ושמה קטורה ותלד

לו את-זמרו ואת-יקשו ואת-מדג ואת-ישבק

ואת-שית ואת-שבא ואת-דגו ובני דלו הני אשורם

ולטושים ולאמים ובני מדו עיפה ועפר וחנף

ואבידע ואלדעה כל אלה בני קטורה ויתן אברהם

את-כל-אשר-לו ליצחק וכבני הפילגשים אשר לאברהם

נתן אברהם מתנת וישלחם מעל יצחק בנו

בעונתו מי קדמה אל-ארץ קדם ואלה ימי שגיר-

תני אברהם אשר-חי מאת שנה ושבעים שנה

וחמש שנים ויגוע וימת אברהם בשיבה טובה

וקו ושבע ויאסף אל-עמיו ויקברו אתו יצחק וישמעאל

בניו אל-מערת המכפלה אל-שדה עפרו בן-צחר

החתי אשר על-פני מברא השדה אשר קנה אברהם

מאת בני-חזק שמה קבר אברהם ושרה אשתו

11 ויהי אחרי מות אברהם ויברך אלהים את יצחק בנו
 וישב יצחק עם-באר לחי ראי:
 12 ואלה תולדות ישמעאל בן-אברהם אשר ילדה
 הגר המצרית שפחת שרה לאברהם: 13 ואלה
 שמות בני ישמעאל בשמתם לתולדתם בכר
 ישמעאל נבלית וקנר ואדבאל ומבשם וכרמי
 ודומה ומושא חדר ותימא ישור נפיש וקדמה אנה
 הם בני ישמעאל ואלה שמותם בחצריהם
 ובטירתם שנים עשר נשיאם לאמתם ואנה שני
 חיי ישמעאל מאת שנה ושלושים שנה ושבע
 ענים ויגוע וימות ויאסף אל עמו וישכנו מחוילה
 עד שור אשר על פני מצרים באכה אשורה על
 פני כל אחיו נפל
 ואנה תולדות יצחק בן אברהם אברהם הוליד את
 יצחק ויהי יצחק בן ארבעים שנה בקדחתו את
 רבקה בת בתואל הארמי מפדן ארם אחות לבן
 הארמי לו לאשה: 21 ויעתר יצחק ליהוה לנכח אשתו
 כי עקרה הוא ויעתר לו יהוה ותהר רבקה אשתו:
 22 ויתרצצו הבנים בקרבה ותאמר אם-לו למה זה
 אנכי ותלך לדרש את-יהוה: 23 ויאמר יהוה לה שני
 גיים [גוים] בבטן ושני לאמים ממעיה יפרדו ולאם
 מלאם יאמץ ורב יעבד צעיר: 24 וימלאו ימיה ללדת
 והנה תומם בבטנה: 25 ויצא הראשון אדמוני כרו
 כאדרת שער ויקראו שמו עשו ואחרי כן יצא
 אחיו וידו אחזת בעקב עשו ויקרא שמו יעקב
 ויצחק בן ששים שנה בלדת אתם ויגדלו הנערים
 ויהי עשו איש ידע ציד איש שדה ויעקב איש תם
 ישב אהלים ויאהב יצחק את עשו כי ציד בפיו
 ורבקה אהבת את יעקב ויזד יעקב נזיד ויבא עשו
 מן השדה והוא עיף ויאמר עשו אל יעקב הלעיטני
 נא מן האדם האדם הזה כי עיף אנכי עכשיו וקרא
 שמו אדום ויאמר יעקב מכרה כיום את בכרתך
 כי ויאמר עשו הנה אנכי הוכר למוות וכמה זה
 לי בכרה ויאמר יעקב השבעה לי כיום וישבע
 לו וימכר את בכרתו ליעקב ויעקב נתן לעשו
 לחם ונזיד עדשים ויאכל וישת ויקם וילך ויבז
 עשו את הבכרה
 ויהי רעב בארץ מכבד הרעב הראשון אשר
 היה בימי אברהם ויכר יצחק אל אבימלך
 מלך פלשתים גררה: 2 וירא אליו יהוה ויאמר
 אל-תירד מצרימה שכן בארץ אשר אמר אביך:
 3 גור בארץ הזאת ואהיה עמך ואברכה פי-לך

ויהי אחרי מות אברהם ויברך אלהים את יצחק בנו
 וישב יצחק עם באר לחי ראי
 ואנה תולדות ישמעאל בן אברהם אשר ילדה
 הגר המצרית שפחת שרה לאברהם ואנה
 שמות בני ישמעאל בשמותם לתולדתם בכר
 ישמעאל נבלית וקנר ואדבאל ומבשם וכרמי
 ודומה ומושא חדר ותימא ישור נפיש וקדמה אנה
 הם בני ישמעאל ואלה שמותם בחצריהם
 ובטירתם שנים עשר נשיאם לאמתם ואנה שני
 חיי ישמעאל מאת שנה ושלושים שנה ושבע
 ענים ויגוע וימות ויאסף אל עמו וישכנו מחוילה
 עד שור אשר על פני מצרים באכה אשורה על
 פני כל אחיו נפל
 ואנה תולדות יצחק בן אברהם אברהם הוליד את
 יצחק ויהי יצחק בן ארבעים שנה בקדחתו את
 רבקה בת בתואל הארמי מפדן ארם אחות לבן
 הארמי לו לאשה ויעתר יצחק ליהוה לנכח אשתו
 כי עקרה הוא ויעתר לו יהוה ותהר רבקה אשתו
 ויתרצצו הבנים בקרבה ותאמר אם-לו למה זה
 אנכי ותלך לדרש את יהוה ויאמר יהוה לה שני
 גיים בבטן ושני לאמים ממעיה יפרדו ולאם
 מלאם יאמץ ורב יעבד צעיר וימלאו ימיה ללדת
 והנה תומם בבטנה ויצא הראשון אדמוני כרו
 כאדרת שער ויקראו שמו עשו ואחרי כן יצא
 אחיו וידו אחזת בעקב עשו ויקרא שמו יעקב
 ויצחק בן ששים שנה בלדת אתם ויגדלו הנערים
 ויהי עשו איש ידע ציד איש שדה ויעקב איש תם
 ישב אהלים ויאהב יצחק את עשו כי ציד בפיו
 ורבקה אהבת את יעקב ויזד יעקב נזיד ויבא עשו
 מן השדה והוא עיף ויאמר עשו אל יעקב הלעיטני
 נא מן האדם האדם הזה כי עיף אנכי עכשיו וקרא
 שמו אדום ויאמר יעקב מכרה כיום את בכרתך
 כי ויאמר עשו הנה אנכי הוכר למוות וכמה זה
 לי בכרה ויאמר יעקב השבעה לי כיום וישבע
 לו וימכר את בכרתו ליעקב ויעקב נתן לעשו
 לחם ונזיד עדשים ויאכל וישת ויקם וילך ויבז
 עשו את הבכרה
 ויהי רעב בארץ מכבד הרעב הראשון אשר
 היה בימי אברהם ויכר יצחק אל אבימלך
 מלך פלשתים גררה וירא אליו יהוה ויאמר
 אל-תירד מצרימה שכן בארץ אשר אמר אביך
 גור בארץ הזאת ואהיה עמך ואברכה פי-לך

וְלִזְרַעַךָ אֶת־כָּל־הָאָרֶץ הָאֵל וְהַקְּמֹתִי אֶת־
 הַשְּׂבֵעָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי לְאַבְרָהָם אָבִיךָ: 4 וְהַרְבִּיתִי
 אֶת־זְרַעַךָ כְּכֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם וְנָתַתִּי לְזְרַעַךָ אֶת־כָּל־
 הָאָרֶץ הָאֵל וְהַתְּבַרְכּוּ בְּזְרַעַךָ כָּל־גֹּיֵי הָאָרֶץ עִקְבֵי
 אֲשֶׁר־שָׁמַע אַבְרָהָם בְּקֹלִי וַיִּשְׁמַר מִשְׁמַרְתִּי מִצֹּדֹתַי
 חֲקוּתַי וְתוֹרֹתַי: 6 וַיֵּשֶׁב יִצְחָק בְּגֵרָר: 7 וַיִּשְׁאַלֵּנוּ אַנְשֵׁי
 הַמָּקוֹם לְאִשְׁתּוֹ וַיֹּאמֶר אֶחָתִי הִיא כִּי יָרָא לֵאמֹר
 אִשְׁתִּי פֹדֵי־הַרְגֵנִי אַנְשֵׁי הַמָּקוֹם עַל־רִבְקָה כִּי־טוֹבַת
 מִרְאָה הִיא: 8 וַיְהִי כִּי־אָרְכוּ־לוֹ שָׁם הַיָּמִים וַיִּשְׁקָף
 אַבְיִמֶלֶךְ מֶלֶךְ פְּלִשְׁתִּים בְּעַד הַחֲלוֹן וַיִּרְא וְהִנֵּה
 יִצְחָק מִצְחֹק אֶת־רִבְקָה אִשְׁתּוֹ וַיִּקְרָא אַבְיִמֶלֶךְ
 לְיִצְחָק וַיֹּאמֶר אַךְ הִנֵּה אִשְׁתְּךָ הִיא וְאֵיךְ אָמַרְתָּ
 אֶחָתִי הִיא וַיֹּאמֶר אֵלָיו יִצְחָק כִּי אָמַרְתִּי בֶן־אִמּוֹת
 עָלַיָּה: 10 וַיֹּאמֶר אַבְיִמֶלֶךְ מַה־זֹּאת עָשִׂיתָ לָּנוּ כִּמְעַט
 שָׂכַב אַחַד הָעַם אֶת־אִשְׁתְּךָ וְהִבַּאתָ עָלֵינוּ אֲשָׁם:
 11 וַיֵּצֵא אַבְיִמֶלֶךְ אֶת־כָּל־הָעַם לֵאמֹר הִנְגַע בְּאִישׁ הַנֶּה
 וּבְאִשְׁתּוֹ מוֹת יוֹמָת: 12 וַיִּזְרַע יִצְחָק בְּאֶרֶץ הַהָרִץ וַיִּמְצָא
 בְּשֵׂנֵה הַהָרִץ מֵאָה שְׁעָרִים וַיְבָרְכֵהוּ יְהוָה: 13 וַיִּגְדֵּל
 הָאִישׁ וַיִּלְךְ הַלּוֹף וַיְגַדֵּל עַד כִּי־גָדֵל מְאֹד: 14 וַיְהִי־לוֹ
 מִקְנֵה־צֹאן וּמִקְנֵה־בָקָר וַעֲבָדָה רַבָּה וַיִּקְנְאוּ אֹתוֹ
 פְּלִשְׁתִּים: 15 וְכָל־הַבְּאֵרֹת אֲשֶׁר חָפְרוּ עַבְדֵי אָבִיו
 בְּיַמֵּי אַבְרָהָם אָבִיו סָתְמוּם פְּלִשְׁתִּים וַיִּמְלְאוּם עָפָר:
 16 וַיֹּאמֶר אַבְיִמֶלֶךְ אֶל־יִצְחָק לֵךְ מֵעַמּוּנֹנוּ כִּי־עֲצַמְתָּ־מִמָּנֹנוּ
 מְאֹד: 17 וַיִּלְךְ מִשָּׁם יִצְחָק וַיִּחַן בְּגֵרָר וַיִּשְׁבֶּה שָׁם:
 18 וַיִּשְׁבֶּה יִצְחָק וַיַּחְפְּרוּ אֶת־בְּאֵרֹת הַיָּמִים אֲשֶׁר חָפְרוּ
 בְּיַמֵּי אַבְרָהָם אָבִיו וַיִּסְתְּמוּם פְּלִשְׁתִּים אֶחָדִי מוֹת
 אַבְרָהָם וַיִּקְרָא לָהֶן שְׂמוֹת כַּשְׂמוֹת אֲשֶׁר קָרָא לָהֶן
 אָבִיו וַיַּחְפְּרוּ עַבְדֵי יִצְחָק בְּנוֹחַל וַיִּמְצְאוּ שָׁם בְּאֵר
 מַיִם חַיִּים וַיִּרְיְבוּ־רַעִי גֵרָר עִם רַעִי יִצְחָק לֵאמֹר לָנוּ
 הַמַּיִם וַיִּקְרָא שֵׁם הַבְּאֵר עֵשֶׂק כִּי הִתְעַשְׁקוּ עִבְדֵי
 וַיַּחְפְּרוּ בְּאֵר אַחֲרַת וַיִּרְיְבוּ גַם עָלֶיהָ וַיִּקְרָא שְׂמֵהּ
 שְׂטֵנָה וַיַּעֲתֵק מִשָּׁם וַיַּחְפֹּר בְּאֵר אַחֲרַת וְלֹא רָבוּ
 עָלֶיהָ וַיִּקְרָא שְׂמֵהּ רַחֲבֹת וַיֹּאמֶר כִּי עֵתָה הִרְחוּבִים
 יְהוּה לָנוּ וּפְרִינוּ בְּאֶרֶץ וַיַּעַל מִשָּׁם בְּאֵר שִׁבְעָ
 וַיִּרְא אֵלָיו יְהוָה בְּלִילָה הַהִוא וַיֹּאמֶר אֲנֹכִי אֵלֶיךָ
 אַבְרָהָם אַבִּיךָ אֵל תִּירָא כִּי אֲתָךְ אֲנֹכִי וּבְרַכְתִּיךָ
 וְהַרְבִּיתִי אֶת־זְרַעַךָ בְּעַבְדֵי אַבְרָהָם עַבְדֵי וַיִּבֶן
 שָׁם מִזְבֵּחַ וַיִּקְרָא בְּשֵׁם יְהוָה וַיֵּשֶׁב שָׁם אֵלָיו וַיַּכְרוּ
 עִם עַבְדֵי יִצְחָק בְּאֵר וַאֲבִימֶלֶךְ הִלֵּךְ אֵלָיו מִגֵּרָר
 וְאֶחָזַת מִרְעֵהוּ וַפִּיכַל שָׂר עֲבָאוּ וַיֹּאמֶר אֵלֶיהֶם יִצְחָק
 מִדּוּעַ בָּאתֶם אֵלַי וְאַתֶּם שְׂנֵאתֶם אֹתִי וַתִּשְׁלַחְוּנִי
 מֵאֲתַכֶּם: 28 וַיֹּאמְרוּ רָאוּ רָאוּ אֵלֵינוּ כִּי הִיא יְהוּדָה עִמָּךְ

וְלִזְרַעַךָ אֶת־כָּל־הָאָרֶץ הָאֵל וְהַקְּמֹתִי אֶת־
 הַשְּׂבֵעָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי לְאַבְרָהָם אַבִּיךָ וְהַרְבִּיתִי
 אֶת־זְרַעַךָ כְּכֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם וְנָתַתִּי לְזְרַעַךָ אֶת־כָּל־
 הָאָרֶץ הָאֵל וְהַתְּבַרְכּוּ בְּזְרַעַךָ כָּל־גֹּיֵי הָאָרֶץ עִקְבֵי
 אֲשֶׁר־שָׁמַע אַבְרָהָם בְּקֹלִי וַיִּשְׁמַר מִשְׁמַרְתִּי מִצֹּדֹתַי
 חֲקוּתַי וְתוֹרֹתַי: 6 וַיֵּשֶׁב יִצְחָק בְּגֵרָר וַיִּשְׁאַלֵּנוּ אַנְשֵׁי
 הַמָּקוֹם לְאִשְׁתּוֹ וַיֹּאמֶר אֶחָתִי הִיא כִּי יָרָא לֵאמֹר
 אִשְׁתִּי פֹדֵי־הַרְגֵנִי אַנְשֵׁי הַמָּקוֹם עַל־רִבְקָה כִּי־טוֹבַת
 מִרְאָה הִיא הוּא וַיְהִי כִּי אָרְכוּ כֹ שָׁם הַיָּמִים וַיִּשְׁקָף
 אַבְיִמֶלֶךְ מֶלֶךְ פְּלִשְׁתִּים בְּעַד הַחֲלוֹן וַיִּרְא וְהִנֵּה
 יִצְחָק מִצְחֹק אֶת־רִבְקָה אִשְׁתּוֹ וַיִּקְרָא אַבְיִמֶלֶךְ
 לְיִצְחָק וַיֹּאמֶר אַךְ הִנֵּה אִשְׁתְּךָ הִיא וְאֵיךְ אָמַרְתָּ
 אֶחָתִי הִיא וַיֹּאמֶר אֵלָיו יִצְחָק כִּי אָמַרְתִּי בֶן־אִמּוֹת
 עָלַיָּה הוּא וַיֹּאמֶר אַבְיִמֶלֶךְ מַה־זֹּאת עָשִׂיתָ לָּנוּ כִּמְעַט
 שָׂכַב אַחַד הָעַם אֶת־אִשְׁתְּךָ וְהִבַּאתָ עָלֵינוּ אֲשָׁם
 וַיֵּצֵא אַבְיִמֶלֶךְ אֶת־כָּל־הָעַם לֵאמֹר הִנְגַע בְּאִישׁ הַזֶּה
 וּבְאִשְׁתּוֹ מוֹת יוֹמָת וַיִּזְרַע יִצְחָק בְּאֶרֶץ הַהָרִץ וַיִּמְצָא
 בְּשֵׂנֵה הַהָרִץ מֵאָה שְׁעָרִים וַיְבָרְכֵהוּ יְהוָה וַיִּגְדֵּל
 הָאִישׁ וַיִּלְךְ הַלּוֹךְ וַיְגַדֵּל עַד כִּי גָדֵל מְאֹד וַיְהִי לוֹ
 מִקְנֵה צֹאן וּמִקְנֵה בָקָר וַעֲבָדָה רַבָּה וַיִּקְנְאוּ אֹתוֹ
 פְּלִשְׁתִּים וְכָל הַבְּאֵרֹת אֲשֶׁר חָפְרוּ עַבְדֵי אָבִיו
 בְּיַמֵּי אַבְרָהָם אָבִיו סָתְמוּם פְּלִשְׁתִּים וַיִּמְלְאוּם עָפָר
 וַיֹּאמֶר אַבְיִמֶלֶךְ אֵל יִצְחָק כִּי מֵעַמּוּנֹנוּ כִּי עֲצַמְתָּ מִמָּנֹנוּ
 מְאֹד וַיִּלְךְ מִשָּׁם יִצְחָק וַיִּחַן בְּגֵרָר וַיִּשְׁבֶּה שָׁם
 וַיִּשְׁבֶּה יִצְחָק וַיַּחְפְּרוּ אֶת בְּאֵרֹת הַמַּיִם אֲשֶׁר חָפְרוּ
 בְּיַמֵּי אַבְרָהָם אָבִיו וַיִּסְתְּמוּם פְּלִשְׁתִּים אֶחָדִי מוֹת
 אַבְרָהָם וַיִּקְרָא לָהֶן שְׂמוֹת כַּשְׂמוֹת אֲשֶׁר קָרָא לָהֶן
 אָבִיו וַיַּחְפְּרוּ עַבְדֵי יִצְחָק בְּנוֹחַל וַיִּמְצְאוּ שָׁם בְּאֵר
 מַיִם חַיִּים וַיִּרְיְבוּ רַעִי גֵרָר עִם רַעִי יִצְחָק לֵאמֹר לָנוּ
 הַמַּיִם וַיִּקְרָא שֵׁם הַבְּאֵר עֵשֶׂק כִּי הִתְעַשְׁקוּ עִבְדֵי
 וַיַּחְפְּרוּ בְּאֵר אַחֲרַת וַיִּרְיְבוּ גַם עָלֶיהָ וַיִּקְרָא שְׂמֵהּ
 שְׂטֵנָה וַיַּעֲתֵק מִשָּׁם וַיַּחְפֹּר בְּאֵר אַחֲרַת וְלֹא רָבוּ
 עָלֶיהָ וַיִּקְרָא שְׂמֵהּ רַחֲבֹת וַיֹּאמֶר כִּי עֵתָה הִרְחוּבִים
 יְהוּה לָנוּ וּפְרִינוּ בְּאֶרֶץ וַיַּעַל מִשָּׁם בְּאֵר שִׁבְעָ
 וַיִּרְא אֵלָיו יְהוָה בְּלִילָה הַהִוא וַיֹּאמֶר אֲנֹכִי אֵלֶיךָ
 אַבְרָהָם אַבִּיךָ אֵל תִּירָא כִּי אֲתָךְ אֲנֹכִי וּבְרַכְתִּיךָ
 וְהַרְבִּיתִי אֶת־זְרַעַךָ בְּעַבְדֵי אַבְרָהָם עַבְדֵי וַיִּבֶן
 שָׁם מִזְבֵּחַ וַיִּקְרָא בְשֵׁם יְהוָה וַיֵּשֶׁב שָׁם אֵלָיו וַיַּכְרוּ
 עִם עַבְדֵי יִצְחָק בְּאֵר וַאֲבִימֶלֶךְ הִלֵּךְ אֵלָיו מִגֵּרָר
 וְאֶחָזַת מִרְעֵהוּ וַפִּיכַל שָׂר עֲבָאוּ וַיֹּאמֶר אֵלֶיהֶם יִצְחָק
 מִדּוּעַ בָּאתֶם אֵלַי וְאַתֶּם שְׂנֵאתֶם אֹתִי וַתִּשְׁלַחְוּנִי
 מֵאֲתַכֶּם וַיֹּאמְרוּ רָאוּ רָאוּ אֵלֵינוּ כִּי הִיא יְהוּדָה עִמָּךְ

וַיֹּאמֶר תְּהִי גַּם אֵלֶּה בֵּינוֹתֵינוּ בֵּינוֹנוּ וּבֵינָךְ וּנְכַרְתֶּה
 בְּרִית עִמָּךְ: 29 אִם-תַּעֲשֶׂה עִמָּנוּ רָעָה כַּאֲשֶׁר לֹא
 נִגְעַנְוָה וּכְאֲשֶׁר עָשִׂינוּ עִמָּךְ רַק-טוֹב וּנְשַׁלְחֶךָ
 בְּשָׁלוֹם אַתָּה עִתָּה בָּרוּךְ יְהוָה: 30 וַיַּעַשׂ לָהֶם מִשְׁתֵּה
 וַיֹּאכְלוּ וַיִּשְׂתּוּ: 31 וַיִּשְׁכְּמוּ בַבֶּקֶר וַיִּשְׁבְּעוּ אִישׁ
 לְאָחִיו וַיִּשְׁלַחֵם יִצְחָק וַיֵּלְכוּ מֵאֵתוֹ בְּשָׁלוֹם: 32 וַיְהִי
 בַיּוֹם הַהוּא וַיִּבְאֵרוּ עֲבָדֵי יִצְחָק וַיִּגְדּוּ לוֹ עַל-אֲדוֹת
 הַבָּאָר אֲשֶׁר חָפְרוּ וַיֹּאמְרוּ לוֹ מִצְאָנוּ מַיִם וַיִּקְרָא
 אֹתָהּ שְׁבַעָה עַל-כֵּן שֵׁם הָעֵיַר בָּאָר שְׁבַע עַד הַיּוֹם
 הַזֶּה: 34 וַיְהִי עֵשָׂו בְּוָאֲרָבָעִים
 שָׁנָה וַיִּקַּח אִשָּׁה אֶת-יְהוּדִית בַּת-בְּאָרִי הַחֹתֵי וְאֵת
 בְּשֵׁמֹת בַּת אֵיכָן הַחֹתֵי וְתַהֲיִין מֵרֵת רוֹזוֹ לְיִצְחָק
 וּכְרַבְקָה וַיְהִי כִּי זָקֵן יִצְחָק וַתִּכְהַן
 עֵינָיו מֵרֵאת וַיִּקְרָא אֶת-עֵשָׂו בְּנוֹ הַגָּדֹל וַיֹּאמֶר אֵלָיו
 בְּנִי וַיֹּאמֶר אֵלָיו הֲנִנִּי: 2 וַיֹּאמֶר הִנֵּה-גַּם זָקַנְתִּי לֹא יָדַעְתִּי
 יוֹם מוֹתִי: 3 וְעַתָּה שְׂאֵנָה כְּלִיף תְּלִיף וּקְשֹׁתֶךָ וְצֵא
 הַשָּׂדֶה וְצֹדֵה לִי צִידָה [צִיד]: 4 וְעֲשֵׂה-לִי מִטְעָמִים כַּאֲשֶׁר
 אֲהַבְתִּי וְהִבִּיאָה לִּי וְאֶכְלָה בְּעֶבֶר תְּבָרְכֶךָ נַפְשִׁי
 בְּטָרֶם אָמוּת: 5 וּרְבֵקָה שָׁמַעַת בְּדַבָּר יִצְחָק אֶל-עֵשָׂו
 בְּגוֹ וַיִּלְךָ עֵשָׂו הַשָּׂדֶה לְצֹד צִיד לְהִבְיֵא: 6 וּרְבֵקָה
 אָמְרָה אֶל-יַעֲקֹב בְּנֵה לֵאמֹר הִנֵּה שָׁמַעְתִּי אֶת-אָבִיךָ
 מְדַבֵּר אֶל-עֵשָׂו אֲחִיךָ לֵאמֹר: 7 הִבִּיאָה לִי צִיד וְעֲשֵׂה-
 לִי מִטְעָמִים וְאֶכְלָה וְאַבְרָכְכָה לִפְנֵי יְהוָה לִפְנֵי
 מוֹתִי: 8 וְעַתָּה בְנִי שָׁמַע בְּקֻלִּי לֵאמֹר אֲנִי מְצַנֵּה אֹתָךְ:
 9 לִדְ-גַּם אֶל-הַצֹּאן וְקַח-לִי מִשָּׁם שְׁנֵי גְדֵי עִזִּים טְבִים
 וְאֲעִשֶׂה אִתָּם מִטְעָמִים לְאָבִיךָ כַּאֲשֶׁר אָהַב: 10 וְהִבֵּאתְ
 לְאָבִיךָ וְאָכַל בְּעֶבֶר אֲשֶׁר יְבָרְכֶךָ לִפְנֵי מוֹתוֹ: 11 וַיֹּאמֶר
 יַעֲקֹב אֶל-רְבֵקָה אִמּוֹ הֲנֹ עֵשָׂו אָחִי אִישׁ שָׂעִיר
 וְאֲנִכִּי אִישׁ חֶלֶק: 12 אוּלַי יִמְשְׁלֵנִי אָבִי וְהִנִּיתִי בְּעֵינָיו
 כְּמַתְעַתֵּעַ וְהִבֵּאתִי עֲלַי קִלְלָה וְלֹא בְרָכָה: 13 וַתֹּאמֶר
 לוֹ אִמּוֹ עֲלֵי קִלְלָתֶךָ בְּנִי אֵךְ שָׁמַע בְּקֻלִּי וְלֹךְ קַח-לִי:
 14 וַיִּלְךָ וַיִּקַּח וַיָּבֵא לְאִמּוֹ וַתַּעַשׂ אִמּוֹ מִטְעָמִים כַּאֲשֶׁר
 אָהַב אָבִיו: 15 וַתִּקַּח רְבֵקָה אֶת-בְּגָדֵי עֵשָׂו בְּנֵה הַגָּדֹל
 הַחֲמֹדֹת אֲשֶׁר אִתָּה בַּבֵּית וַתַּלְבֵּשׂ אֶת-יַעֲקֹב בְּנֵה
 הַקָּטָן: 16 וְאֵת עֹרֹת גְּדֵי הָעִזִּים הִלְבִּישָׁה עַל-יָגְדָיו וְעַל
 חִלְקַת צֹנָאָרָיו: 17 וַתִּתֵּן אֶת-הַמִּטְעָמִים וְאֶת-הַלֶּחֶם אֲשֶׁר
 עָשָׂתָה בְיַד יַעֲקֹב בְּנֵה: 18 וַיָּבֵא אֶל-אָבִיו וַיֹּאמֶר אָבִי
 וַיֹּאמֶר הֲנִנִּי מִי אַתָּה בְּנִי: 19 וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל-אָבִיו אֲנִכִּי
 עֵשָׂו בְּכֹרֶה עָשִׂיתִי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ אֵלַי קוּם-גַּם שָׁכֵה
 וְאֶכְלָה מִצִּידִי בְּעֶבֶר תְּבָרְכֵנִי נַפְשֶׁךָ: 20 וַיֹּאמֶר יִצְחָק
 אֶל-בְּנוֹ מֵהַזֶּה מִתְרַם לְמִצְאָ בְּנִי וַיֹּאמֶר כִּי הִקְרָה
 יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לִפְנֵי: 21 וַיֹּאמֶר יִצְחָק אֶל-יַעֲקֹב גְּשֵׂה-גַּם

וַיֹּאמֶר תְּהִי גַּם אֵלֶּה בֵּינוֹתֵינוּ בֵּינוֹנוּ וּבֵינָךְ וּנְכַרְתֶּה
 בְּרִית עִמָּךְ אִם תַּעֲשֶׂה עִמָּנוּ רָעָה כַּאֲשֶׁר לֹא
 נִגְעַנְוָךְ וּכַאֲשֶׁר עָשִׂינוּ עִמָּךְ רַק טוֹב וְנִשְׁלַחֲךָ
 בְּשָׁלוֹם אַתָּה עִתָּה בָּרוּךְ יְהוָה וַיַּעַשׂ לָהֶם מִשְׁתֵּה
 וַיֹּאכְלוּ וַיִּשְׂתּוּ וַיִּשְׁכְּמוּ בַבֶּקֶר וַיִּשְׁבְּעוּ אִישׁ
 לְאָחִיו וַיִּשְׁלַחֵם יִצְחָק וַיֵּלְכוּ מֵאֵתוֹ בְּשָׁלוֹם וַיְהִי
 בַיּוֹם הַהוּא וַיִּבְאֵרוּ עֲבָדֵי יִצְחָק וַיִּגְדּוּ לוֹ עַל אֲדוֹת
 הַבָּאָר אֲשֶׁר חָפְרוּ וַיֹּאמְרוּ לוֹ מִצְאָנוּ מַיִם וַיִּקְרָא
 אֹתָהּ שְׁבַעָה עַל כֵּן שֵׁם הָעֵיַר בָּאָר שְׁבַע עַד הַיּוֹם
 הַזֶּה וַיְהִי עֵשָׂו בֶּן אַרְבַּעִים
 שָׁנָה וַיִּקַּח אִשָּׁה אֵת יְהוּדִית בַּת בְּאָרִי הַחֹתֵי וְאֵת
 בְּשֵׁמֹת בַּת אֵיכָן הַחֹתֵי וְתַהֲיִין מֵרֵת רוֹזוֹ לְיִצְחָק
 וּכְרַבְקָה וַיְהִי כִּי זָקֵן יִצְחָק וַתִּכְהַן
 עֵינָיו מֵרֵאת וַיִּקְרָא אֶת עֵשָׂו בְּנוֹ הַגָּדֹל וַיֹּאמֶר אֵלָיו
 בְּנִי וַיֹּאמֶר אֵלָיו הֲנִנִּי וַיֹּאמֶר הִנֵּה גַּם זָקַנְתִּי לֹא יָדַעְתִּי
 יוֹם מוֹתִי וְעַתָּה שֵׂא נָא כְּלִיף תְּלִיף וּקְשֹׁתֶךָ וְצֵא
 הַשָּׂדֶה וְצֹדֵה לִי צִידָה וְעֲשֵׂה לִי מִטְעָמִים כַּאֲשֶׁר
 אֲהַבְתִּי וְהִבִּיאָה לִי וְאֶכְלָה בְּעֶבֶר תְּבָרְכֶךָ נַפְשִׁי
 בְּטָרֶם אָמוּת וּרְבֵקָה שָׁמַעַת בְּדַבָּר יִצְחָק אֶל עֵשָׂו
 בְּנִי וַיִּלְךָ עֵשָׂו הַשָּׂדֶה לְצֹד צִיד לְהִבְיֵא וּרְבֵקָה
 אָמְרָה אֵל יַעֲקֹב בְּנֵה לֵאמֹר הִנֵּה שָׁמַעְתִּי אֶת אָבִיךָ
 מְדַבֵּר אֶל עֵשָׂו אֲחִיךָ לֵאמֹר הִבִּיאָה לִי צִיד וְעֲשֵׂה
 לִי מִטְעָמִים וְאֶכְלָה וְאַבְרָכְכָה לִפְנֵי יְהוָה לִפְנֵי
 מוֹתִי וְעַתָּה בְנִי שָׁמַע בְּקֻלִּי לֵאמֹר אֲנִי מְצַנֵּה אֹתָךְ
 לִךְ נָא אֶל הַצֹּאן וְקַח לִי מִשָּׁם שְׁנֵי גְדֵי עִזִּים טְבִים
 וְאֲעִשֶׂה אִתָּם מִטְעָמִים לְאָבִיךָ כַּאֲשֶׁר אָהַב וְהִבֵּאתְ
 לְאָבִיךָ וְאָכַל בְּעֶבֶר אֲשֶׁר יְבָרְכֶךָ לִפְנֵי מוֹתוֹ וַיֹּאמֶר
 יַעֲקֹב אֶל רְבֵקָה אִמּוֹ הֲנֹ עֵשָׂו אָחִי אִישׁ שָׂעִיר
 וְאֲנִכִּי אִישׁ חֶלֶק אוּלַי יִמְשְׁלֵנִי אָבִי וְהִנִּיתִי בְּעֵינָיו
 כְּמַתְעַתֵּעַ וְהִבֵּאתִי עֲלַי קִלְלָה וְלֹא בְרָכָה וַתֹּאמֶר
 לוֹ אִמּוֹ עֲלֵי קִלְלָתֶךָ בְּנִי אֵךְ שָׁמַע בְּקֻלִּי וְלִךְ קַח לִי
 וַיִּלְךָ וַיִּקַּח וַיָּבֵא לְאִמּוֹ וַתַּעַשׂ אִמּוֹ מִטְעָמִים כַּאֲשֶׁר
 אָהַב אָבִיו וַתִּקַּח רְבֵקָה אֶת בְּגָדֵי עֵשָׂו בְּנֵה הַגָּדֹל
 הַחֲמֹדֹת אֲשֶׁר אִתָּה בַּבֵּית וַתַּלְבֵּשׂ אֶת יַעֲקֹב בְּנֵה
 הַקָּטָן וְאֵת עֹרֹת גְּדֵי הָעִזִּים הִלְבִּישָׁה עַל יָדָיו וְעַל
 חִלְקַת צֹנָאָרָיו וַתִּתֵּן אֶת הַמִּטְעָמִים וְאֶת הַלֶּחֶם אֲשֶׁר
 עָשָׂתָה בְיַד יַעֲקֹב בְּנֵה וַיָּבֵא אֶל אָבִיו וַיֹּאמֶר אָבִי
 וַיֹּאמֶר הֲנִנִּי מִי אַתָּה בְנִי וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל אָבִיו אֲנִכִּי
 עֵשָׂו בְּכֹרֶךְ עָשִׂיתִי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ אֵלַי קוּם נָא שִׁבֵה
 וְאֶכְלָה מִצִּידִי בְּעֶבֶר תְּבָרְכֵנִי נַפְשֶׁךָ וַיֹּאמֶר יִצְחָק
 אֶל בְּנוֹ מֵהַזֶּה מִהֵרַת לְמִצְאָ בְנִי וַיֹּאמֶר כִּי הִקְרָה
 יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לִפְנֵי וַיֹּאמֶר יִצְחָק אֶל יַעֲקֹב גְּשֵׂה-גַּם

ואמשה בגי האתה זה בגי עשו אמ-לא: 22 ויגש יעקב
 אל-יצחק אביו וימשהו ויאמר הקל קול יעקב
 והינים גני עשו: 23 ולא הפירו פי-הינו ידיו פיני
 עשו אחיו שערת ויברכהו: 24 ויאמר אתה זה בגי עשו
 ויאמר אני: 25 ויאמר הגשה לי ואכלה מציד בני למען
 תברכה נפשי ויגש-לו ויאכל ויבא לו גו וישת:
 26 ויאמר אליו יצחק אביו גשה-נא ושקה-לי בני:
 27 ויגש וישק-לו וירח את-רית בגדיו ויברכהו ויאמר
 ראה ריח בני פריח שדה אשר ברכו יהוה: 28 וימר-
 לה האלהים מטל השמים ומשמני הארץ ורב דגן
 ותירש: 29 ועבדוך עמים וישתחו [וילשתחו] לה לאמים הגוה
 גביר לאחיה וישתחונו לה בגי אמה ארריה ארור
 ומברכה ברוה: 30 ויהי כאשר כלה יצחק לברך את-
 יעקב ויהי אך יצא יצא יעקב מאת פני יצחק אביו
 ועשו אחיו בא מצידו: 31 ויעש גם-הוא מטעמים ויבא
 לאביו ויאמר לאביו נקם אבלי ויאכל מציד בנו
 בעבר תברכני נפשה: 32 ויאמר לו יצחק אביו מי-אתה
 ויאמר אני בנה בך עשו: 33 ויחרד יצחק חרדה
 גדלה עד-מאד ויאמר מי-אפוא הוא הצד-ציד ויבא
 לי ואכל מפל בטרם תבוא ואברכהו גם-ברוה יתנה:
 34 כשמע עשו את-דברי אביו ויצעק צעקה גדלה
 ומרה עד-מאד ויאמר לאביו ברכני גם-אני אבי:
 35 ויאמר בא אחיה במרמה ויקח ברכתך: 36 ויאמר הכי
 קרא שמו יעקב ויעקבני זה פעמים את-בכרתי
 לקח והנה עתה לקח ברכתי ויאמר הלא-אצלתי
 לי ברכה: 37 ויעז יצחק ויאמר לעשו הן גביר שמתיו
 לה ואת-כל-אחיו נתתי לו לעבדים ודגן ותירש סמכותיו
 ולכה אפוא מה אעשה בגי: 38 ויאמר עשו אל-אביו
 הברכה אחת הוא-לה אבי ברכני גם-אני אבי וישא
 עשו קלו ויבך: 39 ויעז יצחק אביו ויאמר אליו הנה
 משמני הארץ יתנה מושבה ומטל השמים מעל:
 40 ועל-תרבה תחיה ואת-אחיה מעבד ויהי כאשר
 תריד ופרקת עלו מעל צוארך וישטם עשו את
 יעקב על הברכה אשר ברכו אביו ויאמר עשו
 בלבו יקרבו ימי אבל אבי ואהרזה את יעקב אחי
 ויגד לרבה את דברי עשו בנה הגדל ותשלוח
 ותקרא ליעקב בנה הקטן ותאמר אליו הנה עשו
 אחיך מתנזם כך להרגך ועתה בני שמע בקבי
 וקום ברוח כך אל לבן אחי חרנה וישבת עמו ימים
 אחדים עד אשר תשוב חבות אחיך עד שוב אף
 אחיך מוכר ושכח את אשר עשית לו ושכחתי
 ולקחתיו משם למה אשפל גם-שניכם יום אחד:

ואמושך בני האתה זה בני עשו אם לא ויגש יעקב
 אל יצחק אביו וימשהו ויאמר הקל קול יעקב
 והינים ידיו עשו וכא הכירו כיהיו ידיו כיהיו
 עשו אחיו שערת ויברכהו ויאמר אתה זה בני עשו
 ויאמר אני ויאמר הגשה לי ואכלה מציד בני למען
 תברכך נפשי ויגש לו ויאכל ויבא לו יין וישת
 ויאמר אליו יצחק אביו גשה נא ושקה לי בני
 ויגש וישק לו וירח את ריחו בגדיו ויברכהו ויאמר
 ראה ריח בני כריח שדה אשר ברכו יהוה ויתן
 כך האלהים מטל השמים ומשמני הארץ ורב דגן
 ותירש יעבדוך עמים וישתחו לה לאמים הגוה
 גביר לאחיו וישתחונו לה בגי אמוך ארריך ארור
 ומברכה ברוך ויהי כאשר כלה יצחק לברך את
 יעקב ויהי אך יצא יצא יעקב מאת פני יצחק אביו
 ועשו אחיו בא מצידו ויעש גם הוא מטעמים ויבא
 לאביו ויאמר לאביו נקם אבלי ויאכל מציד בנו
 בעבר תברכני נפשה ויאמר לו יצחק אביו מי אתה
 ויאמר אני בנך בכרך עשו ויחרד יצחק חרדה
 גדלה עד מאד ויאמר מי אפוא הוא הצד ציד ויבא
 לי ואכל מכל בטרם תבוא ואברכהו גם ברוך יהיה
 כשמע עשו את דברי אביו ויצעק צעקה גדלה
 ומרה עד מאד ויאמר לאביו ברכני גם אני אביו
 ויאמר בא אחיך במרמה ויקח ברכתך ויאמר הכי
 קרא שמו יעקב ויעקבני זה פעמים את בכרתי
 לקח והנה עתה לקח ברכתי ויאמר הלא אצלתי
 לי ברכה ויעז יצחק ויאמר לעשו הן גביר שמתיו
 לה ואת כל אחיו נתתי לו לעבדים והן ותירש סמכותו
 ולכה אפוא מה אעשה בני ויאמר עשו אל אביו
 הברכה אחת הוא כן אבי ברכני גם אני אביו וישא
 עשו קלו ויבך ויעז יצחק אביו ויאמר אליו הנה
 משמני הארץ יהיה מושבך ומטל השמים מעל
 ועל חרבך תחיה ואת אחיך תעבד והיה כאשר
 תריד ופרקת עלו מעל צוארך וישטם עשו את
 יעקב על הברכה אשר ברכו אביו ויאמר עשו
 בלבו יקרבו ימי אבל אבי ואהרזה את יעקב אחי
 ויגד לרבה את דברי עשו בנה הגדל ותשלוח
 ותקרא ליעקב בנה הקטן ותאמר אליו הנה עשו
 אחיך מתנזם כך להרגך ועתה בני שמע בקבי
 וקום ברוח כך אל לבן אחי חרנה וישבת עמו ימים
 אחדים עד אשר תשוב חבות אחיך עד שוב אף
 אחיך מוכר ושכח את אשר עשית לו ושכחתי
 ולקחתיו משם למה אשכל גם שניכם יום אחד

והאמר רבקה אל יצחק קצתי בזוי מפני בנות חת
אם תקח יעקב אשה מבנות חת כאלה מבנות
הארץ למה לי חיים ויקרא יצחק אל יעקב ויברך
אתו ויצוהו ויאמר לו לא תקח אשה מבנות כנען
קום כן פדנה ארם ביתה בהואל אבי אמר וקח כן
משם אשה מבנות לבן אזוי אמר ואל שדי וברך
אתך ויפרך וירבך והיית לקהל עמים ויהן כן את
ברכת אברהם כן וכזרעך אתך לרשתך את ארץ
מגריך אשר נתן אלהים לאברהם ושכיו יעזבה
את יעקב ויכך פדנה ארם אל לבן בן בהואל
הארמי אזוי רבקה אם יעקב ועשו וירא עשו כי
ברך יצחק את יעקב ושכח אתו פדנה ארם נקזת
לו משם אשה נברכו אתו ויצו עכיו לאמר לא
תקח אשה מבנות כנען וישמע יעקב אל אביו
ואל אמו ויכך פדנה ארם וירא עשו כירעות בנות
כנען בעיני יצחק אביו ויכך עשו אל ישמעאל
ויקח את מוזכת בת ישמעאל בן אברהם אחוה
נביות על נשיו כו כאשה וישא
יעקב מבאר שבע ויכך חרנה ויפגע במקום ויכך
שם כי בא השמש ויקח מאבני המקום וישם
מראשיתו וישכב במקום ההוא ויוזנם והנה סלב
מצב ארצה וראשו כנגיע השמימה והנה מלאכי
אלהים עכים וירדים בו והנה יהוה נצב עליו ויאמר
אני יהוה אלהי אברהם אביך ואלהי יצחק הארץ
אשר אתה שכב עליה כן אתננה וכזרעך והיה
זרעך כעפר הארץ ופרצת ימה וקדמה וצפנה
ונגבה ונברכו בך כל משפחות האדמה וכזרעך והנה
אנכי עימך ושמרתיך בכך אשר תכך והשברתיך
אל האדמה הזאת כי לא אעזבך עד אשר אם
עשיתי את אשר דברתי כן וייקץ יעקב משנתו
ויאמר אכן יש יהוה במקום הזה ואנכי בא ידעתי
וירא ויאמר מה זורא המקום הזה אין זה כי אם
בית אלהים וזה שער השמים וישכם יעקב בבקר
ויקח את האבן אשר שם מראשיתו וישם אדמה
מוצבה ויעק שבן על ראשה ויקרא את שם המקום
ההוא בית אל ואולם כוז שם העיר כראשונה וידר
יעקב נדר לאמר אם יהוה אלהים עמדי ושמרני
בדרך הזה אשר אנכי הולך ונתן לי לחם לאכל
ובגד לכבש ושבתני בשלום אל בית אבי והיה
יהוה לי לאלהים והאבן הזאת אשר שמתי מוצבה
יהיה בית אלהים וכל אשר התן לי עשר אעשרנו
כך וישא יעקב רגליו ויכך ארצה בני קדם וירא

46 ותאמר רבקה אלי יצחק קצתי בחיי מפני בנות חת
אם תקח יעקב אשה מבנות חת כאלה מבנות
הארץ למה לי חיים: 1:28 ויקרא יצחק אל יעקב ויברך
אתו ויצוהו ויאמר לו לא תקח אשה מבנות כנען:
2 קום לך פדנה ארם ביתה בהואל אבי אמר וקח לך
משם אשה מבנות לבן אזוי אמר: 3 ואל שדי וברך
אתך ויפרך וירבך והיית לקהל עמים: 4 ונתן לך את
ברכת אברהם לך ולזרעך אתה לרשתך את ארץ
מגריך אשר נתנו לאלהים לאברהם: 5 וישלח יצחק
את יעקב ויגד פדנה ארם אל לבן בן בהואל
הארמי אזוי רבקה אם יעקב ועשו: 6 וירא עשו כי
ברך יצחק את יעקב ושלח אתו פדנה ארם לקחת
לו משם אשה בברכו אתו ויצו עליו לאמר לא
תקח אשה מבנות כנען: 7 וישמע יעקב אל אביו
ואל אמו ויגד פדנה ארם: 8 וירא עשו כי רעות בנות
כנען בעיני יצחק אביו: 9 ויגד עשו אל ישמעאל
ויקח את מוזכלתו בת ישמעאל בן אברהם אחות
נביות על נשיו לו לאשה: 10 ויצא
יעקב מבאר שבע ויגד חרנה: 11 ויפגע במקום ויגד
שם כי בא השמש ויקח מאבני המקום וישם
מראשיתו וישכב במקום ההוא: 12 ויחלם והנה סלב
מצב ארצה וראשו מגיע השמימה והנה מלאכי
אלהים עלים וירדים בו: 13 והנה יהוה נצב עליו ויאמר
אני יהוה אלהי אברהם אביך ואלהי יצחק הארץ
אשר אתה שכב עליה לך אתננה ולזרעך: 14 והיה
זרעך כעפר הארץ ופרצת ימה וקדמה וצפנה
ונגבה ונברכו בך כל משפחות האדמה ובזרעך: 15 והנה
אנכי עימך ושמרתיך בכל אשר תלך והשברתיך
אל האדמה הזאת כי לא אעזבך עד אשר אם
עשיתי את אשר דברתי לך: 16 וייקץ יעקב משנתו
ויאמר אכן יש יהוה במקום הזה ואנכי לא ידעתי:
17 וירא ויאמר מה נורא המקום הזה אין זה כי אם
בית אלהים וזה שער השמים: 18 וישכם יעקב בבקר
ויקח את האבן אשר שם מראשיתו וישם אתה
מוצבה ויצק שמן על ראשה: 19 ויקרא את שם המקום
ההוא בית אל ואולם לזו שם העיר לראשונה: 20 וידר
יעקב נדר לאמר אם יהוה אלהים עמדי ושמרני
בדרך הזה אשר אנכי הולך ונתן לי לחם לאכל
ובגד ללבוש: 21 ושבתני בשלום אל בית אבי והיה
יהוה לי לאלהים: 22 והאבן הזאת אשר שמתי מוצבה
יהיה בית אלהים וכל אשר תתן לי עשר אעשרנו
לך: 1:29 וישא יעקב רגליו ויגד ארצה בני קדם: 2 וירא

והנה באר בשדה והנה שם שלשה עדריו עתה
 רבעים עליה כי מן הבאר ההוא ישקו העדרים
 והאבן גדלה על פי הבאר ותאספו שמה כל העדרים
 וגללו את האבן מעל פי הבאר והשקו את הצאן
 והשיבו את האבן על פי הבאר למקמה ויאמר להם
 יעקב אחי מאין אתם ויאמרו מתרן אגחנו: 5 ויאמר
 להם הידעתם את לבן בן נחור ויאמרו ידענו: 6 ויאמר
 להם השלום לו ויאמרו שלום והנה רחל בתו באה
 עם הצאן: 7 ויאמר הן עוד היום גדול לא עת האספה
 המקנה השקו הצאן וכלו רעו ויאמרו לא נוכל
 עד אשר יאספו כל העדרים וגללו את האבן מעל
 פי הבאר והשקינו הצאן עודנו מדבר עמו ורחל
 באה עם הצאן אשר לאביה כי רעה הוא ויהי
 כאשר ראה יעקב את רחל בת לבן אחי אמו ואת
 צאן לבן אחי אמו וישק יעקב את הצאן מעל
 פי הבאר וישק את צאן לבן אחי אמו: 11 וישק יעקב
 לרחל וישא את קלו ויבך: 12 ויגד יעקב לרחל כי אחי
 אביה הוא וכי בורבקה הוא ותרץ ותגד לאביה: 13 ויהי
 כשמע לבן את שמעו יעקב בן אחותו וירץ לקראתו
 ויחבקו וינשקו ויביאהו אל ביתו ויספר ללבן
 את כל הדברים האלה ויאמר לו לבן אך עצמי
 ובשרי אתה וישב עמו חדש ימים ויאמר לבן ליעקב
 הכי אחי אתה ועבדתני חנם הגידה לי בודה
 משכרתך ולכבן שתי בנות שם הגדלה לאה ושם
 הקטנה רחל ועיני לאה רכות ורחל היתה יפת תאר
 ויפת מראה ויאהב יעקב את רחל ויאמר אעבדך
 שבע שנים ברחל בתך הקטנה ויאמר לבן טוב
 תתי אתה כך מותתי אתה לאיש אחר שבה עמדי
 ויעבד יעקב ברחל שבע שנים והיו בעיניו כימים
 אחרים באהבתו אתה ויאמר יעקב אל לבן הבה
 את אשתי כי מלאו ימי ואבואה אליה ויאספה לבן
 את כל אנשי הבקום ויעש משיחה ויהי בערב ויקח
 את לאה בתו ויבא אתה אליו ויבא אליה ויתן לבנה
 את זכפה שפוחתו כלאה בתו שפוחה ויהי בבקר
 והנה היא לאה ויאמר אל לבן מה זאת עשית כי
 הלא ברחל עבדתי עמך וכמוה רמיתני ויאמר לבן
 לא יעשה כן במקומנו כדת הצעירה לפני הבכירה
 מלא שבע זאת ונתנה כך גם את זאת בעבדך
 אשר תעבד עמדי עוד שבע שנים אחרות ויעש
 יעקב כן וימלא שבע זאת ויתן לו את רחל בתו לו
 לאשה: 29 ויתן לבן לרחל בתו את בכה שפוחתו
 לשפוחה: 30 ויבא גם אל רחל ויאהב גם את רחל מלאה

והנה באר בשדה והנה שם שלשה עדריו עתה
 רבעים עליה כי מן הבאר ההוא ישקו העדרים
 והאבן גדלה על פי הבאר ותאספו שמה כל העדרים
 וגללו את האבן מעל פי הבאר והשקו את הצאן
 והשיבו את האבן על פי הבאר למקמה: 4 ויאמר להם
 יעקב אחי מאין אתם ויאמרו מתרן אגחנו: 5 ויאמר
 להם הידעתם את לבן בן נחור ויאמרו ידענו: 6 ויאמר
 להם השלום לו ויאמרו שלום והנה רחל בתו באה
 עם הצאן: 7 ויאמר הן עוד היום גדול לא עת האספה
 המקנה השקו הצאן וכלו רעו ויאמרו לא נוכל
 עד אשר יאספו כל העדרים וגללו את האבן מעל
 פי הבאר והשקינו הצאן עודנו מדבר עמו ורחל
 באה עם הצאן אשר לאביה כי רעה הוא ויהי
 כאשר ראה יעקב את רחל בת לבן אחי אמו ואת
 צאן לבן אחי אמו וישק יעקב את הצאן מעל
 פי הבאר וישק את צאן לבן אחי אמו: 11 וישק יעקב
 לרחל וישא את קלו ויבך: 12 ויגד יעקב לרחל כי אחי
 אביה הוא וכי בורבקה הוא ותרץ ותגד לאביה: 13 ויהי
 כשמע לבן את שמעו יעקב בן אחותו וירץ לקראתו
 ויחבקו וינשקו ויביאהו אל ביתו ויספר ללבן
 את כל הדברים האלה ויאמר לו לבן אך עצמי
 ובשרי אתה וישב עמו חדש ימים ויאמר לבן ליעקב
 הכי אחי אתה ועבדתני חנם הגידה לי בודה
 משכרתך ולכבן שתי בנות שם הגדלה לאה ושם
 הקטנה רחל ועיני לאה רכות ורחל היתה יפת תאר
 ויפת מראה ויאהב יעקב את רחל ויאמר אעבדך
 שבע שנים ברחל בתך הקטנה ויאמר לבן טוב
 תתי אתה כך מותתי אתה לאיש אחר שבה עמדי
 ויעבד יעקב ברחל שבע שנים והיו בעיניו כימים
 אחרים באהבתו אתה ויאמר יעקב אל לבן הבה
 את אשתי כי מלאו ימי ואבואה אליה ויאספה לבן
 את כל אנשי הבקום ויעש משיחה ויהי בערב ויקח
 את לאה בתו ויבא אתה אליו ויבא אליה ויתן לבנה
 את זכפה שפוחתו כלאה בתו שפוחה ויהי בבקר
 והנה היא לאה ויאמר אל לבן מה זאת עשית כי
 הלא ברחל עבדתי עמך וכמוה רמיתני ויאמר לבן
 לא יעשה כן במקומנו כדת הצעירה לפני הבכירה
 מלא שבע זאת ונתנה כך גם את זאת בעבדך
 אשר תעבד עמדי עוד שבע שנים אחרות ויעש
 יעקב כן וימלא שבע זאת ויתן לו את רחל בתו לו
 לאשה: 29 ויתן לבן לרחל בתו את בכה שפוחתו
 לשפוחה: 30 ויבא גם אל רחל ויאהב גם את רחל מלאה

ויעבד עמו עוד שבע שנים אחרות וירא יהוה כי
 שנואה לאה ויפתח את רחמה ורחל עקרה ותהר
 לאה ותלד בן ותקרא שמו ראובן כי אמרה כי ראה
 יהוה בעיני כי עתה יאהבני אישי ותהר עוד ותלד
 בן ותאמר כי שמע יהוה כי שנואה אנכי וידתן לי
 גם את זה ותקרא שמו שמעון ותהר עוד ותלד בן
 ותאמר עתה הפעם יכוח אישי אל כי יכדתי לו
 עכשה בנים על כן קרא שמו לוי ותהר עוד ותלד
 בן ותאמר הפעם אודה את יהוה על כן קראה
 שמו יהודה ותעמד מלדה ותרא רחל כי לא
 ילדה ליעקב ותקנא רחל באחתי ותאמר אל-
 יעקב הבה לי בנים ואם-אין מתה אנכי: 2 ויחראף
 יעקב ברחל ויאמר התחת אלהים אנכי אשר-מנע
 ממך פרי בטן: 3 ותאמר הנה אצמתי בלהה בא אליה
 ותלד על-ברכי ואבנה גם-אנכי ממנה: 4 ותסור-לו את-
 בלהה שפחתה לאשה ויבא אליה יעקב: 5 ותהר
 בלהה ותלד ליעקב בן: 6 ותאמר רחל דגני אלהים
 וגם שמע בקלי וימול לי בן על-כן קראה שמו דן: 7
 ותהר עוד ותלד בלהה שפחת רחל בן שני ליעקב: 8
 ותאמר רחל נפתולי אלהים נפתלתי עם-אחתי גם-
 יכלתי ותקרא שמו נפתלי: 9 ותרא לאה כי עמדה
 מלדת ותסח את-זלפה שפחתה ותתן אותה ליעקב
 לאשה: 10 ותלד זלפה שפחת לאה ליעקב בן: 11 ותאמר
 לאה בגד [בא גד] ותקרא את-שמו גד: 12 ותלד זלפה שפחת
 לאה בן שני ליעקב: 13 ותאמר לאה באשרי כי אשרוני
 בנות ותקרא את-שמו אשר: 14 וילד ראובן בימי
 קציר-חטים וימצא דודאים בשדה ויבא אתם
 אל-לאה אמו ותאמר רחל אל-לאה תנינינא לי
 מדודאי בגד: 15 ותאמר לה המעט קחתך את-אישי
 ולקחת גם את-דודאי בגי ותאמר רחל לכן ישקב
 עמך הלילה תחת דודאי בגד: 16 ויבא יעקב מן-השדה
 בערב ותצא לאה לקראתו ותאמר אלי תבוא כי
 שכר שכרתיך בדודאי בני וישקב עמך בלילה
 הוא: 17 וישמע אלהים אל-לאה ותהר ותלד ליעקב
 בן חמישי: 18 ותאמר לאה נתן אלהים שכרי אשר-
 נתתי שפחתי לאישי ותקרא שמו יששכר: 19 ותהר
 עוד לאה ותלד בן-ששי ליעקב: 20 ותאמר לאה
 זכדני אלהים אתי זכד טוב הפעם יזבלני אישי כי-
 ילדתי לו ששה בנים ותקרא את-שמו זבלון: 21 ואחר
 ילדה בת ותקרא את-שמה דינה: 22 ויזכר אלהים
 את-רחל וישמע אליה אלהים ויפתח את-רחמה:
 23 ותהר ותלד בן ותאמר אסף אלהים את-חורפתי:

ויעבד עמו עוד שבע שנים אחרות וירא יהוה כי
 שנואה לאה ויפתח את רחמה ורחל עקרה ותהר
 לאה ותלד בן ותקרא שמו ראובן כי אמרה כי ראה
 יהוה בעיני כי עתה יאהבני אישי ותהר עוד ותלד
 בן ותאמר כי שמע יהוה כי שנואה אנכי וידתן לי
 גם את זה ותקרא שמו שמעון ותהר עוד ותלד בן
 ותאמר עתה הפעם יכוח אישי אל כי יכדתי לו
 עכשה בנים על כן קרא שמו לוי ותהר עוד ותלד
 בן ותאמר הפעם אודה את יהוה על כן קראה
 שמו יהודה ותעמד מלדה ותרא רחל כי לא
 ילדה ליעקב ותקנא רחל באחתי ותאמר אל
 יעקב הבה לי בנים ואם אין מתה אנכי ויחראף
 יעקב ברחל ויאמר התחת אלהים אנכי אשר מנע
 ממך פרי בטן ותאמר הנה אצמתי בלהה בא אליה
 ותלד על ברכי ואבנה גם אנכי ממנה ותתן לו את
 בלהה שפחתה לאשה ויבא אליה יעקב ותהר
 בלהה ותלד ליעקב בן ותאמר רחל דגני אלהים
 וגם שמע בקלי וידתן לי בן על כן קראה שמו דן
 ותהר עוד ותלד בלהה שפחת רחל בן שני ליעקב
 ותאמר רחל נפתולי אלהים נפתלתי עם אחתי גם
 יכלתי ותקרא שמו נפתלי ותרא לאה כי עמדה
 מלדת ותקח את זלפה שפחתה ותתן אותה ליעקב
 לאשה ותלד זלפה שפחת לאה ליעקב בן ותאמר
 לאה בגד ותקרא את שמו גד ותלד זלפה שפחת
 לאה בן שני ליעקב ותאמר לאה באשרי כי אשרוני
 בנות ותקרא את שמו אשר ויכר ראובן בימי
 קציר חטים וימצא דודאים בשדה ויבא אתם
 אל לאה אמו ותאמר רחל אל לאה תנינינא לי
 מדודאי בגד ותאמר לה המעט קחתך את אישי
 ולקחת גם את דודאי בגי ותאמר רחל לכן ישקב
 עמך הלילה תחת דודאי בגד ויבא יעקב מן השדה
 בערב ותצא לאה לקראתו ותאמר אלי תבוא כי
 שכר שכרתיך בדודאי בני וישקב עמך בלילה
 הוא וישמע אלהים אל לאה ותהר ותלד ליעקב
 בן חמישי ותאמר לאה נתן אלהים שכרי אשר
 נתתי שפחתי לאישי ותקרא שמו יששכר ותהר
 עוד לאה ותלד בן ששי ליעקב ותאמר לאה
 זכדני אלהים אתי זכד טוב הפעם יזבלני אישי כי
 ילדתי לו ששה בנים ותקרא את שמו זבלון ואחר
 ילדה בת ותקרא את שמה דינה ויזכר אלהים
 את רחל וישמע אליה אלהים ויפתח את רחמה
 ותהר ותלד בן ותאמר אסף אלהים את חורפתי

24 ותקרא את שמו יוסף לאמר יוסף יהנה לי בן אחר:
 25 ויהי כאשר ילדה רחל את יוסף ויאמר יעקב אל-
 לבן שלחני ואלכה אל-מקומי ולארצי: 26 תנה את-נשי
 ואת-ילדי אשר עבדתי אתך בהן ואלכה כי אתה
 ידעת את עבדתי אשר עבדתך ויאמר אליו לבן
 אמנא מצאתי חן בעיניך נזשתי ויברכני יהוה
 בגללך ויאמר נקבה שכר עלי ואתנה ויאמר
 אליו אתה ידעת את אשר עבדתך ואת אשר היה
 בוקר אתי כי מעט אשר היה לך לפני ופרץ לרב
 ויברך יהוה אתך לרגלי ועתה נותי אעשה גם אנכי
 לביתי ויאמר מזה אתן כך ויאמר יעקב לא תתן לי
 מאומה אם תעשה לי הדבר הזה אשובה ארעה
 צאנך אשומר אעבר בכל צאנך היום הסר משם
 כל שה נקד וטבוא וכל שה זזם בכשבים וטבוא
 ונקד בעזים והיה שכרי וענתה בי צדקתי ביום
 מוזר כי תבוא על שכרי לפניך כל אשר איננו נקד
 וטבוא בעזים וזזם בכשבים גנוב הוא אתי ויאמר
 לבן הן לו יהי כדברך ויסר ביום ההוא את התישים
 העקדים והטלאים ואת כל העזים הנקדות והטלאות
 כל אשר לבן בו וכל זזם בכשבים ויתן ביד בניו
 וישם דרך שלשת ימים בינו ובין יעקב ויעקב
 רעה את צאן לבן הנותרת ויהזז לו יעקב בוקר
 לבנה לח ולזו וערמוז ויפעל בהן פעלות לבנות
 מוזשף הכבן אשר על המקלות ויצג את המקלות
 אשר פעל ברהטים בשקתות המים אשר הבאן
 הצאן לשיתות לנכח הצאן ויזמנה בבאן לשיתות
 ויזמו הצאן אל המקלות ותכידן הצאן עקדים
 נקדים וטלאים והכשבים הפריד יעקב ויתן פני
 הצאן אל עקד וכל זזם בצאן לבן וישת לו עדרים
 לבדו ולא שתם על-צאן לבן: 41 והיה בכל-יחם הצאן
 המקשרות ושם יעקב את המקלות לעיני הצאן
 ברהטים לזמנה במקלות ובהעטיה הצאן לא
 ישים והיה העטפים ללבן והקשרים ליעקב ופרץ
 האיש מאד מאד והיה לו צאן רבות ושפוזרת
 ועבדים וגמלים וזמורים וישמע את דברי בני
 לבן לאמר נקח יעקב את כל אבנינו ומאשר
 לאבינו עשה את כל הכבוד הזה וירא יעקב את פני
 לבן והנה איננו עמו כתמוכ שלשום ויאמר יהוה
 אל יעקב שוב אל ארץ אבותיך וכמוכדתך ואהיה
 עמך וישלח יעקב ויקרא לרחל וללאה השדה
 אל צאנו ויאמר להן ראה אנכי את פני אביכן כי
 איננו אלי כתמוכ שלשם ואלהי אבי היה עבדו:

24 ותקרא את שמו יוסף לאמר יוסף יהנה לי בן אחר:
 25 ויהי כאשר ילדה רחל את יוסף ויאמר יעקב אל-
 לבן שלחני ואלכה אל-מקומי ולארצי: 26 תנה את-נשי
 ואת-ילדי אשר עבדתי אתך בהן ואלכה כי אתה
 ידעת את עבדתי אשר עבדתך ויאמר אליו לבן
 אמנא מצאתי חן בעיניך נזשתי ויברכני יהוה
 בגללך ויאמר נקבה שכר עלי ואתנה ויאמר
 אליו אתה ידעת את אשר עבדתך ואת אשר היה
 בוקר אתי כי מעט אשר היה לך לפני ופרץ לרב
 ויברך יהוה אתך לרגלי ועתה נותי אעשה גם אנכי
 לביתי ויאמר מזה אתן כך ויאמר יעקב לא תתן לי
 מאומה אם תעשה לי הדבר הזה אשובה ארעה
 צאנך אשומר אעבר בכל צאנך היום הסר משם
 כל שה נקד וטבוא וכל שה זזם בכשבים וטבוא
 ונקד בעזים והיה שכרי וענתה בי צדקתי ביום
 מוזר כי תבוא על שכרי לפניך כל אשר איננו נקד
 וטבוא בעזים וזזם בכשבים גנוב הוא אתי ויאמר
 לבן הן לו יהי כדברך ויסר ביום ההוא את התישים
 העקדים והטלאים ואת כל העזים הנקדות והטלאות
 כל אשר לבן בו וכל זזם בכשבים ויתן ביד בניו
 וישם דרך שלשת ימים בינו ובין יעקב ויעקב
 רעה את צאן לבן הנותרת ויהזז לו יעקב בוקר
 לבנה לח ולזו וערמוז ויפעל בהן פעלות לבנות
 מוזשף הכבן אשר על המקלות ויצג את המקלות
 אשר פעל ברהטים בשקתות המים אשר הבאן
 הצאן לשיתות לנכח הצאן ויזמנה בבאן לשיתות
 ויזמו הצאן אל המקלות ותכידן הצאן עקדים
 נקדים וטלאים והכשבים הפריד יעקב ויתן פני
 הצאן אל עקד וכל זזם בצאן לבן וישת לו עדרים
 לבדו ולא שתם על-צאן לבן: 41 והיה בכל-יחם הצאן
 המקשרות ושם יעקב את המקלות לעיני הצאן
 ברהטים לזמנה במקלות ובהעטיה הצאן לא
 ישים והיה העטפים ללבן והקשרים ליעקב ופרץ
 האיש מאד מאד והיה לו צאן רבות ושפוזרת
 ועבדים וגמלים וזמורים וישמע את דברי בני
 לבן לאמר נקח יעקב את כל אבנינו ומאשר
 לאבינו עשה את כל הכבוד הזה וירא יעקב את פני
 לבן והנה איננו עמו כתמוכ שלשום ויאמר יהוה
 אל יעקב שוב אל ארץ אבותיך וכמוכדתך ואהיה
 עמך וישלח יעקב ויקרא לרחל וללאה השדה
 אל צאנו ויאמר להן ראה אנכי את פני אביכן כי
 איננו אלי כתמוכ שלשם ואלהי אבי היה עבדו:

6 ואתנה ידעתן כי בכל כחי עבדתי את אביכן:
 7 ואביכול התל בִּי והחלף את משכרתי עשרת
 מגים ולא נתנו אליהם להרע עמדי: 8 אם־כֹּה יאמר
 נקדים יהיה שכרך וילדנו כל־הצאן נקדים ואם־כֹּה
 יאמר עמדים יהיה שכרך וילדנו כל־הצאן עמדים:
 9 ויצל אלהים את־מקנה אביכם ויתר־לי: 10 ויהי בעת יחם
 הצאן ואשא עיני וארא בחלום והנה העתדים
 העלים על־הצאן עמדים נקדים וברדים: 11 ויאמר
 אלי מלאך האֱלֹהִים בחלום יעקב ואמר הנני: 12 ויאמר
 שא־נָא עיניך וראה פֶּלֶאֱתִים העלים על־הצאן
 עמדים נקדים וברדים כי ראיתי את כל אשר לבן
 עשה־ךָ אנכי האל בית אל אשר מושחת שב
 מוצבה אשר נדרת לי שם נדר עתה קום צא מן
 הארץ הזאת ושוב אל ארץ בוכד־תך ותען רחל
 ולאה ותאמרה לו העוד לנו זולת ונזולה בבית
 אבינו הלא נכריות נזושבנו לו כי מוכרנו ויאכל
 גם אכול את־כספנו כי כל העשר אשר העיל אלהים
 מאבינו לנו הוא ולבנינו ועתה כל אשר אמר אלהים
 אליך עשה ויקם יעקב וישא את בניו ואת נשיו על־
 הגמלים: 18 וינהג את־פֶּלֶאֱתֵיהוּ ואת־פֶּלֶאֱתֵי אֶשֶׁר
 רָכַשׁ מִקְנֵה קִנְיָנו אֶשֶׁר רָכַשׁ בְּפָדָן אַרְם לְבֹא אֶל־
 יַצְתֵק אָבִיו אַרְצָה בְּנֶעוּ: 19 ולבן הַלֵּל לָגַז את־צֹאֲנוֹ
 ותגנב רחל את־הַתְּרָפִים אֶשֶׁר לְאֵבִיהָ: 20 ויגנב יעקב
 את־לֵב לָבֵן הָאֲרָמִי על־בְּלִי הַגִּיד לוֹ כִּי בָרַח הוּא:
 21 ויברח הוא וכל־אֲשֶׁר־לוֹ ויקם ויעבר את־הַנְּהַר
 וישם את־פָּנָיו הַר הַגֹּלְעָד ויגד ללבן ביום השלישי
 כי ברח יעקב ויקח את אחיו עמו וירדה אחריו
 דרך שבעת ימים וידבק אתו בהר הגלעד ויבא
 אלהים אל לבן הארמי בזלזל ויאמר לו
 השמור כִּי פֶן תִּדְבַר עִם יַעֲקֹב מִטּוֹב עֲדָרַע וישג
 לבן את יעקב ויעקב תקע את־אָהָלוֹ בְּהַר וּלְבָן
 תקע את־אָחִיו בְּהַר הַגֹּלְעָד: 26 ויאמר לבן ליעקב מה עשית
 ותגנב את־לִבִּי ותנהג את־בְּנֵי כַּשְׁבִּיּוֹת חָרָב: 27 לָמָּה
 נחַבֵּאתָ לְבָרַח ותגנב אתי ולא־הַגַּדְתָּ לִּי וְאֲשַׁלְחֶנּוּ
 בְּשׂוֹמְרוֹת וּבְשָׂרִים בַּתָּהּ וּבְכַנּוּר וְלֹא נִשְׁתַּתִּי לְנִשְׁקָה
 לְבָנִי וּלְבְנֵי עֵתָה הַסַּכֶּלֶת עָשׂוּ יֵשׁ כֹּאֲלִי וְיִלְעָשׂוּ
 עִמָּכֶם רַע וְאֱלֹהֵי אֲבִיכֶם אָמְשׁוּ אִמְרֵי אֱלֹהֵי לְאֹמֵר
 הַשְּׁמֹר לָךְ מִדְּבַר עִם יַעֲקֹב מִטּוֹב עֲדָרַע וְעֵתָה
 הֲלֹךְ הֲלָכְתָּ כִּי־נִכְסָף וְנִכְסַפְתָּה לְבֵית אָבִיךָ לָמָּה
 גִּנַּבְתָּ אֶת־אֱלֹהֵי: 31 ויען יעקב ויאמר ללבן כי גִּרְאתִי כִּי
 אֲמַרְתִּי פֶן תִּגְזַל אֶת־בְּנוֹתַי מֵעַמִּי: 32 עִם אֲשֶׁר תִּמְצָא
 אֶת־אֱלֹהֵיךָ לֹא יִחַיֶּה גִּגְדִי אֲחִינוּ הַפֶּר־לָךְ מֵהָ עַמְדֵי

ואתנה ידעתן כי בכל כחי עבדתי את אביכן
 ואביכן התל בִּי והחלף את משכרתי עשרת
 מגים וכא נתנו אלהים להרע עמדי אם כה יאמר
 נקדים יהיה שכרך וילדו כל הצאן נקדים ואם כה
 יאמר עמדים יהיה שכרך וילדו כל הצאן עמדים
 ויצל אלהים את מקנה אביכם ויתן לי ויהי בעת יחם
 הצאן ואשא עיני וארא בחלום והנה העתדים
 העלים על הצאן עמדים נקדים וברדים ויאמר
 אלי מלאך האלהים בחלום יעקב ואמר הנני ויאמר
 שא נא עיניך וראה כל העתדים העלים על הצאן
 עמדים נקדים וברדים כי ראיתי את כל אשר לבן
 עשה לך אנכי האל בית אל אשר מושחת שב
 מוצבה אשר נדרת לי שם נדר עתה קום צא מן
 הארץ הזאת ושוב אל ארץ בוכד־תך ותען רחל
 ולאה ותאמרה לו העוד לנו זולת ונזולה בבית
 אבינו הלא נכריות נזושבנו לו כי מוכרנו ויאכל
 גם אכול את כספנו כי כל העשר אשר העיל אלהים
 מאבינו לנו הוא ולבנינו ועתה כל אשר אמר אלהים
 אליך עשה ויקם יעקב וישא את בניו ואת נשיו על
 הגמלים וינהג את כל מקנהו ואת כל רכשו אשר
 רכש מוקנה קנינו אשר רכש בפקדן ארם לבוא אל
 יצחק אביו ארצה כנען ולבן הלך לגוז את צאנו
 ותגנב רחל את התרפים אשר לאביה ויגנב יעקב
 את לב לבן הארמי על בלי הגיד לו כי ברוח הוא
 ויברח הוא וכל אשר לו ויקם ויעבר את הנהר
 וישם את פניו הר הגלעד ויגד ללבן ביום השלישי
 כי ברוח יעקב ויקח את אחיו עמו וירדה אחריו
 דרך שבעת ימים וידבק אתו בהר הגלעד ויבא
 אלהים אל לבן הארמי בזלזל ויאמר לו
 השמור כן פן תדבר עם יעקב מוטוב עדרע וישג
 לבן את יעקב ויעקב תקע את אהלו בהר ולבן
 תקע את אחיו בהר הגלעד ויאמר לבן ליעקב מה עשית
 ותגנב את לבבי ותנהג את בנותי כשבויות חרב כמה
 נחבאת לברוח ותגנב אתי ולא הגדת לי ואשלחך
 בשמוזה ובשרים בתה ובכנור ולא נשתתי לנשק
 לבני ולבנותי עתה הסכלת עשו יש כאלו ילעשו
 עמכם רע ואלהי אביכם אמש אמר אלי לאמר
 השמור כן מדבר עם יעקב מוטוב עדרע ועתה
 הלך הלכת כי נכסף נכספתה לבית אביך לבוא
 גנבת את אלהי ויען יעקב ויאמר ללבן כי גיראתי כי
 אמרת פן תגזל את בנותי מעמי עם אשר תמצא
 את אלהיך לא יחיה גגד אחינו הכר לך מה עמדי

וקח לך וכל ידע יעקב כי רחל גנבתם: 33 ויבא לָבָן
 בְּאֵהָל-יַעֲקֹב וּבְאֵהָל לָאָה וּבְאֵהָל שְׁתֵּי הָאֵמֹת
 וְלֹא מִצָּא וַיֵּצֵא מֵאֵהָל לָאָה וַיֵּבֵא בְּאֵהָל רְחֵל: 34 וְרָחֵל
 לָקְחָה אֶת-הַתְּרָפִים וּתְשֻׁמֹּת בְּכַר הַגָּמֶל וַתֵּשֶׁב
 עֲלֵיהֶם וַיִּמְשָׁשׁ לָבָן אֶת-פְּלִי-הָאֵהָל וְלֹא מִצָּא: 35 וַתֹּאמֶר
 אֶל-אָבִיהָ אֶל-יִחָר בְּעֵינַי אֲדֹנָי כִּי לֹא אוֹכַל לְקוֹם
 מִפְּנֵיךָ כִּי-תָרַד נָשִׁים לִי וַיִּחַפֵּשׂ וְלֹא מִצָּא אֶת-
 הַתְּרָפִים: 36 וַיִּחַר לַיַּעֲקֹב וַיִּרְבַּ בְּלָבוֹ וַיַּעַן יַעֲקֹב וַיֹּאמֶר
 לְלָבָן מֵה-פִּשְׁעֵי מָה חֲטָאתִי כִּי דָלַקְתָּ אֶתְרִי: 37 כִּי-
 מִשְׁשָׁתָּ אֶת-פְּלִי-כְלִי מֵה-מִצְאָתָּ מִכָּל פְּלִי-בֵיתְךָ
 שִׁים כֹּה נָגַד אֲחִי וְאֲחִיךָ וַיִּכְיָחוּ בֵּין שְׁנֵינוּ זֶה
 עֲשָׂרִים שָׁנָה אֲנִכִּי עִמָּךְ רוֹזֵלִיךָ וְעִזִּיךָ לֹא שָׁכְנוּ
 וְאִילוּ יֵצְאָנְךָ לֹא אֲכַלְתִּי טְרֵפָה לֹא הִבַּאתִי אֲכִיךָ
 אֲנִכִּי אֲזַטְנָה מִיָּדִי תִּבְקַשְׁנָה גִּנְבַתִּי יוֹם וָלַיְלָה כִּי-כֹה
 הָיִיתִי בַיּוֹם אֲכַלְנִי זָרֵב וְקָרַח בְּלִילָה וְתוֹדַד עֲשֵׂתִי
 מִוַּעֲנֵי זֶה לִּי עֲשָׂרִים שָׁנָה בְּבֵיתְךָ עַבְדְּתִיךָ אַרְבַּע
 עֶשְׂרֵה שָׁנָה בְּשֵׁתִי בְּנֵתִיךָ וְשֵׁשׁ שָׁנִים בְּצֵאֲנִיךָ
 וְתוֹחַף אֶת מוֹשְׁכֵרְתִי עֲשִׂירַת מִנִּים לִנְוִי אֱלֹהֵי אָבִי
 אֱלֹהֵי אַבְרָהָם וְפָחַד יִצְחָק הִנֵּה לִּי כִּי עָתָה רִיקָם
 שְׂכֹחַתִּי אֶת עֵנִי וְאֵת יָגִיעַ כַּפִּי רָאָה אֱלֹהִים וַיִּוְחַח
 אֲמוֹשׁ וַיַּעַן לָבָן וַיֹּאמֶר אֵל יַעֲקֹב הַבְּנוֹת בְּנֹתֵי וְהַבָּנִים
 בְּנֵי וְהַצֹּאֵן צֵאֲנִי וְכָל אֲשֶׁר אֵתָּה רָאָה לִּי הִוָּא
 וְכִבְנֹתִי מֵה אַעֲשֶׂה לְכֹהֵל הַיּוֹם אוֹ לְבָנֵיהֶן אֲשֶׁר
 יִלְדוּ וְעָתָה לִכְהֵ נִכְרַתָּה בְרִית אֲנִי וְאַתָּה וְהִנֵּה לְעַד
 בֵּינִי וּבֵינְךָ וַיִּקַּח יַעֲקֹב אֶבֶן וַיְרִימוּהָ מוֹעֵבָה וַיֹּאמֶר
 יַעֲקֹב לְאֲחִיו לְקַטּוּ אֲבָנִים וַיִּקְחוּ אֲבָנִים וַיַּעֲשׂוּגֹל
 וַיֹּאכְלוּ שֵׁם עַל הַגֹּל וַיִּקְרָא לִבְנֵי יִצְחָק שֵׁהֲדוּדָא
 וַיַּעֲקֹב קָרָא כֹּה גֹלְעַד וַיֹּאמֶר לָבָן הַגֹּל הַזֶּה עַד בֵּינִי
 וּבֵינְךָ הַיּוֹם עַל כֵּן קָרָא שְׁמוֹ גֹלְעַד וְהַמוֹעֵבָה אֲשֶׁר
 אָמַר יֵשֶׁה יְהוּה בֵּינִי וּבֵינְךָ כִּינֹסְתָר אִישׁ מִרְעֵהוּ אִם
 תֵּעָנֶה אֶת בְּנֹתֵי וְאִם תִּקַּח נָשִׁים עַל בְּנֹתֵי אִין אִישׁ
 עֲמֹנוּ רָאָה אֱלֹהִים עַד בֵּינִי וּבֵינְךָ וַיֹּאמֶר לָבָן לַיַּעֲקֹב
 הִנֵּה הַגֹּל הַזֶּה וְהִנֵּה הַמוֹעֵבָה אֲשֶׁר יָרִיתִי בֵּינִי וּבֵינְךָ
 עַד הַגֹּל הַזֶּה וְעַד הַמוֹעֵבָה אִם אֲנִי לֹא אֶעֱבֹר אֲכִיךָ
 אֶת הַגֹּל הַזֶּה וְאִם אֵתָּה לֹא תֵעֱבֹר אֲכִי אֶת הַגֹּל-הַזֶּה
 וְאֵת הַמוֹעֵבָה הַזֹּאת כִּרְעָה אֱלֹהֵי אַבְרָהָם וְאֱלֹהֵי יִצְחָק
 יִשְׁפְּטוּ בֵּינֵינוּ אֱלֹהֵי אֲבִיהֶם וַיִּשְׁבַּע יַעֲקֹב בַּפְּחוּד אָבִיו
 יִצְחָק וַיִּזְבַּח יַעֲקֹב זֶבַח בַּהֵר וַיִּקְרָא לְאֲחִיו כֹּאכַל
 כֹּחֶם וַיֹּאכְלוּ לֶחֶם וַיִּלְוּנוּ בַּהֵר וַיִּשְׁכַּם לָבָן בַּבֹּקֶר
 וַיִּנְשָׁק לְבָנָיו וּלְבָנוֹתָיו וַיְבָרַךְ אֶתְהֶם וַיִּכַּךְ וַיֵּשֶׁב
 לָבָן לְמוֹקְמוֹ וַיַּעֲקֹב הֵלַךְ כְּדַרְכּוֹ וַיַּפְּעִנוּ בּוֹ מִכֹּל-אֲכִי
 אֱלֹהִים וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב כַּאֲשֶׁר רָאִם מוֹחֲזָה אֱלֹהִים זֶה

וקח לך וכל ידע יעקב כי רחל גנבתם ויבא לבן
 בְּאֵהָל-יַעֲקֹב וּבְאֵהָל לָאָה וּבְאֵהָל שְׁתֵּי הָאֵמֹת
 וְלֹא מִצָּא וַיֵּצֵא מֵאֵהָל לָאָה וַיֵּבֵא בְּאֵהָל רְחֵל: 34 וְרָחֵל
 לָקְחָה אֶת-הַתְּרָפִים וּתְשֻׁמֹּת בְּכַר הַגָּמֶל וַתֵּשֶׁב
 עֲלֵיהֶם וַיִּמְשָׁשׁ לָבָן אֶת-פְּלִי-הָאֵהָל וְלֹא מִצָּא: 35 וַתֹּאמֶר
 אֶל-אָבִיהָ אֶל-יִחָר בְּעֵינַי אֲדֹנָי כִּי לֹא אוֹכַל לְקוֹם
 מִפְּנֵיךָ כִּי-תָרַד נָשִׁים לִי וַיִּחַפֵּשׂ וְלֹא מִצָּא אֶת-
 הַתְּרָפִים: 36 וַיִּחַר לַיַּעֲקֹב וַיִּרְבַּ בְּלָבוֹ וַיַּעַן יַעֲקֹב וַיֹּאמֶר
 לְלָבָן מֵה-פִּשְׁעֵי מָה חֲטָאתִי כִּי דָלַקְתָּ אֶתְרִי: 37 כִּי-
 מִשְׁשָׁתָּ אֶת-פְּלִי-כְלִי מֵה-מִצְאָתָּ מִכָּל פְּלִי-בֵיתְךָ
 שִׁים כֹּה נָגַד אֲחִי וְאֲחִיךָ וַיִּכְיָחוּ בֵּין שְׁנֵינוּ זֶה
 עֲשָׂרִים שָׁנָה אֲנִכִּי עִמָּךְ רוֹזֵלִיךָ וְעִזִּיךָ לֹא שָׁכְנוּ
 וְאִילוּ יֵצְאָנְךָ לֹא אֲכַלְתִּי טְרֵפָה לֹא הִבַּאתִי אֲכִיךָ
 אֲנִכִּי אֲזַטְנָה מִיָּדִי תִּבְקַשְׁנָה גִּנְבַתִּי יוֹם וָלַיְלָה כִּי-כֹה
 הָיִיתִי בַיּוֹם אֲכַלְנִי זָרֵב וְקָרַח בְּלִילָה וְתוֹדַד עֲשֵׂתִי
 מִוַּעֲנֵי זֶה לִּי עֲשָׂרִים שָׁנָה בְּבֵיתְךָ עַבְדְּתִיךָ אַרְבַּע
 עֶשְׂרֵה שָׁנָה בְּשֵׁתִי בְּנֵתִיךָ וְשֵׁשׁ שָׁנִים בְּצֵאֲנִיךָ
 וְתוֹחַף אֶת מוֹשְׁכֵרְתִי עֲשִׂירַת מִנִּים לִנְוִי אֱלֹהֵי אָבִי
 אֱלֹהֵי אַבְרָהָם וְפָחַד יִצְחָק הִנֵּה לִּי כִּי עָתָה רִיקָם
 שְׂכֹחַתִּי אֶת עֵנִי וְאֵת יָגִיעַ כַּפִּי רָאָה אֱלֹהִים וַיִּוְחַח
 אֲמוֹשׁ וַיַּעַן לָבָן וַיֹּאמֶר אֵל יַעֲקֹב הַבְּנוֹת בְּנֹתֵי וְהַבָּנִים
 בְּנֵי וְהַצֹּאֵן צֵאֲנִי וְכָל אֲשֶׁר אֵתָּה רָאָה לִּי הִוָּא
 וְכִבְנֹתִי מֵה אַעֲשֶׂה לְכֹהֵל הַיּוֹם אוֹ לְבָנֵיהֶן אֲשֶׁר
 יִלְדוּ וְעָתָה לִכְהֵ נִכְרַתָּה בְרִית אֲנִי וְאַתָּה וְהִנֵּה לְעַד
 בֵּינִי וּבֵינְךָ וַיִּקַּח יַעֲקֹב אֶבֶן וַיְרִימוּהָ מוֹעֵבָה וַיֹּאמֶר
 יַעֲקֹב לְאֲחִיו לְקַטּוּ אֲבָנִים וַיִּקְחוּ אֲבָנִים וַיַּעֲשׂוּגֹל
 וַיֹּאכְלוּ שֵׁם עַל הַגֹּל וַיִּקְרָא לִבְנֵי יִצְחָק שֵׁהֲדוּדָא
 וַיַּעֲקֹב קָרָא כֹּה גֹלְעַד וַיֹּאמֶר לָבָן הַגֹּל הַזֶּה עַד בֵּינִי
 וּבֵינְךָ הַיּוֹם עַל כֵּן קָרָא שְׁמוֹ גֹלְעַד וְהַמוֹעֵבָה אֲשֶׁר
 אָמַר יֵשֶׁה יְהוּה בֵּינִי וּבֵינְךָ כִּינֹסְתָר אִישׁ מִרְעֵהוּ אִם
 תֵּעָנֶה אֶת בְּנֹתֵי וְאִם תִּקַּח נָשִׁים עַל בְּנֹתֵי אִין אִישׁ
 עֲמֹנוּ רָאָה אֱלֹהִים עַד בֵּינִי וּבֵינְךָ וַיֹּאמֶר לָבָן לַיַּעֲקֹב
 הִנֵּה הַגֹּל הַזֶּה וְהִנֵּה הַמוֹעֵבָה אֲשֶׁר יָרִיתִי בֵּינִי וּבֵינְךָ
 עַד הַגֹּל הַזֶּה וְעַד הַמוֹעֵבָה אִם אֲנִי לֹא אֶעֱבֹר אֲכִיךָ
 אֶת הַגֹּל הַזֶּה וְאִם אֵתָּה לֹא תֵעֱבֹר אֲכִי אֶת הַגֹּל-הַזֶּה
 וְאֵת הַמוֹעֵבָה הַזֹּאת כִּרְעָה אֱלֹהֵי אַבְרָהָם וְאֱלֹהֵי יִצְחָק
 יִשְׁפְּטוּ בֵּינֵינוּ אֱלֹהֵי אֲבִיהֶם וַיִּשְׁבַּע יַעֲקֹב בַּפְּחוּד אָבִיו
 יִצְחָק וַיִּזְבַּח יַעֲקֹב זֶבַח בַּהֵר וַיִּקְרָא לְאֲחִיו כֹּאכַל
 כֹּחֶם וַיֹּאכְלוּ לֶחֶם וַיִּלְוּנוּ בַּהֵר וַיִּשְׁכַּם לָבָן בַּבֹּקֶר
 וַיִּנְשָׁק לְבָנָיו וּלְבָנוֹתָיו וַיְבָרַךְ אֶתְהֶם וַיִּכַּךְ וַיֵּשֶׁב
 לָבָן לְמוֹקְמוֹ וַיַּעֲקֹב הֵלַךְ כְּדַרְכּוֹ וַיַּפְּעִנוּ בּוֹ מִכֹּל-אֲכִי
 אֱלֹהִים וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב כַּאֲשֶׁר רָאִם מוֹחֲזָה אֱלֹהִים זֶה

ויקרא שם המוקום ההוא מוזנים
 וישלח יעקב מלאכים לפניו אל עשו אחיו ארצה
 עשיר שדה אדום ויצו אתם לאמר כה תאמרון
 לאדני לעשו כה אמר עבדך יעקב עם לבן גרתי
 ואחר עד עתה ויהי לי שור וחמור צאן ועבד
 ושפחה ואשלחה להגיד לאדני למוצא זון בעיניך
 וישבו המלאכים אל יעקב לאמר באנו אל אחיך
 אל עשו וגם הלך לקראתך וארבע מאות איש עמו
 וירא יעקב מאד ויצר לו ויחץ את העב אשר אתו
 ואת הצאן ואת הבקר והגמלים לשני מוזנות ויאמר
 אם יבוא עשו אל המוזנה האחת והכהו והיה המוזנה
 הנשארת כפליטה ויאמר יעקב אלהי אבי אברהם
 ואכהי אבי יצחק יהוה האמר אלהי שוב לארצך
 וכמוכרתך ואיטיבה עמך קטנתי מכל הווסדים
 ומכל האמות אשר עשית את עבדך כי במוקרי
 עברתי את הירדן הזה ועתה הייתי לשני מוזנות
 היצילני נא מיד אחי מיד עשו כי ירא אנכי אתו פן
 יבוא והכני אם על בנים ואהה אמרת היטב איטיב
 עמך ועמותי את זרעך כחזק הים אשר לא יספר
 מורב וילך שם בליכה ההוא ויקוז מן הבא בידו
 מוזנה לעשו אחיו עזים מואתים ותישים עשרים
 רחלים מאתים ואיכים עשרים גמלים מויניקות
 ובניהם שלשים פרות ארבעים ופרים עשרה
 אתנת עשרים ועירם עשרה ויהן ביד עבדו עדר
 עדר כבדו ויאמר אל עבדו עברו לפני ורוזו
 תשימו בין עדר ובין עדר ויצו את הראשון לאמר
 כי יפגשך עשו אחי וישאלך לאמר למי אתה ואנה
 תלך ולמי אלה כפניך ואמרת לעבדך ליעקב מוזנה
 הוא שכוונה לאדני לעשו והנה גם הוא אחריו ויצו
 גם את השני גם את השלישי גם את כל ההלכים
 אחרי העדרים לאמר כדבר הזה תדברון אל עשו
 במוצאכם אתו ואמרתם גם הנה עבדך יעקב אחריו
 כי אמר אכפרה פניו במנחה ההלכת לפני ואחריו
 כן אראה פניו אולי ישאפני ותעבר המנחה על
 פניו והוא לך בליכה ההוא במנחה ויקם בליכה
 הוא ויקח את עשתי נשיו ואת שתי שפוחתיו ואת
 אחד עשר ילדיו ויעבר את מעבר יבק ויקחם
 ויעברם את הנחל ויעבר את אשר לו ויותר יעקב
 לבדו ויאבק איש עמו עד עכות השחר וירא כי
 לא יכל לו ויאע בכף ירכו ותקע כף ירך יעקב
 בהאבקו עמו ויאמר שכוני כי עלה השחר ויאמר
 לא אשלוך כי אם ברכתני ויאמר אליו מיה שמך

ויקרא שם המוקום ההוא מוזנים:
 4 וישלח יעקב מלאכים לפניו אל-עשו אחיו ארצה
 שעיר שדה אדום: 5 ויצו אתם לאמר כה תאמרון
 לאדני לעשו כה אמר עבדך יעקב עם-לבן גרתי
 ואחר עד-עתה: 6 ויהי-ללי שור וחמור צאן ועבד
 ושפחה ואשלחה להגיד לאדני למצאתון בעיניך:
 7 וישבו המלאכים אל-יעקב לאמר באנו אל-אחיך
 אל-עשו וגם הלך לקראתך וארבע-מאות איש עמו:
 8 וירא יעקב מאד ויצר לו ויחץ את-העם אשר-אתו
 ואת-הצאן ואת-הבקר והגמלים לשני מוזנות: 9 ויאמר
 אם-יבוא עשו אל-המנחה האחת והכהו והיה המנחה
 הנשארת לפליטה: 10 ויאמר יעקב אלהי אבי אברהם
 ואלהי אבי יצחק יהוה האמר אלי שוב לארצך
 ולמוכרתך ואיטיבה עמך: 11 קטנתי מכל הווסדים
 ומכל-האמות אשר עשית את-עבדך פי במקרי
 עברתי את-הירדן הזה ועתה הייתי לשני מוזנות:
 12 היצילני נא מיד אחי מיד עשו כי-ירא אנכי אתו פן
 יבוא והפני אם על-בנים: 13 ואתה אמרת היטב איטיב
 עמך ושמותי את-זרעך כחזק הים אשר לא-יספר
 מרב: 14 וילך שם בלילה ההוא וילקח מן-הבא בידו
 מנחה לעשו אחיו: 15 עזים מאתים ותישים עשרים
 רחלים מאתים ואילים עשרים: 16 גמלים מיניקות
 ובניהם שלשים פרות ארבעים ופרים עשרה
 אתנת עשרים ועירם עשרה: 17 ויתן ביד-עבדו עדר
 עדר לבדו ויאמר אל-עבדו עברו לפני גרוח
 תשימו בין עדר ובין עדר: 18 ויצו את-הראשון לאמר
 פי יפגשך עשו אחי ושאלך לאמר למי-אתה ואנה
 תלך ולמי אלה לפניך: 19 ואמרת לעבדך ליעקב מנחה
 הוא שלוחה לאדני לעשו והנה גם-הוא אחריו: 20 ויצו
 גם את-השני גם את-השלישי גם את-כל-ההלכים
 אחרי העדרים לאמר כדבר הזה תדברון אל-עשו
 במוצאכם אתו: 21 ואמרתם גם הנה עבדך יעקב אחריו
 כי אמר אכפרה פניו במנחה ההלכת לפני ואחריו
 כן אראה פניו אולי ישאפני ותעבר המנחה על-
 פניו והוא לך בליכה ההוא במנחה ויקם בליכה
 הוא ויקח את עשתי נשיו ואת שתי שפוחתיו ואת
 אחד עשר ילדיו ויעבר את מעבר יבק ויקחם
 ויעברם את הנחל ויעבר את אשר לו ויותר יעקב
 לבדו ויאבק איש עמו עד עלות השחר: 26 וירא פי
 לא יכל לו ויאע בכף-ירכו ותקע כף-ירכו יעקב
 בהאבקו עמו: 27 ויאמר שלחני פי עלה השחר ויאמר
 לא אשלוך פי אם-ברכתני: 28 ויאמר אליו מה-שמך

2 וירא אתה שכם בן חמור הזוי נשיא הארץ ויקח
אתה וישכב אתה ויענה ותדבק נפשו בדינה בדת
יעקב ויאהב את הנער וידבר על לב הנער ויאמר
שכם אל חמור אביו לאמר קח לי את היורה
הזאת לאשה ויעקב שמע כי טמא את דינה בתו
ובניו היו את מוקנהו בשדה והחרש יעקב עד באם
ויצא חמור אביו שכם אל יעקב לדבר איתו ובני
יעקב באו מן השדה בשמועם ויהעצבו האנשים
ויחר להם מאד כי גבלה עשה בישראל לשכב
את בת יעקב וכן לא יעשה וידבר חמור אתם
לאמר שכם בני חשקה נפשו בבתכם תנו נא אתה
לו לאשה: 9 והתחמתנו אתנו בנתיכם תתנו לנו ואת
בנותינו תקחו לכם: 10 ואתנו תשבו והארץ תהיה
לפניכם שבו וסחרוה וקחזו בה: 11 ויאמר שכם אל
אביה ואל אחיה אמצא חן בעיניכם ואשר תאמרו
אלי אתן הרבו עלי מאד כוהר ומתן ואתנה כאשר
תאמרו אכי ותנו לי את הנער לאשה ויענו בני
יעקב את שכם ואת חמור אביו במרמה וידברו
אשר טמא את דינה אחותם ויאמרו אליהם לאנוכל
לעשות הדבר הזה לית את אחתנו לאיש אשר
לו ערלה כי חרפה הוא לנו אך בזאת נאות לכם
אם תהיו כמנו להמול לכם כל זכר ונתנו את בנותינו
לכם ואת בנותיכם נקח לנו וישבנו אתכם והיו
לעם אחד ואם לא השמעו אלינו להמול ונקחזו
את בתנו והלכנו וישבו דבריהם בעיני חמור ובעיני
שכם בן חמור ולא אחר הנער לעשות הדבר כי
חפץ בבת יעקב והוא נכבד מכל בית אביו ויבא
חמור ושכם בנו אל שער עירם וידברו אל אנשי
עירם לאמר האנשים האלה שלמים הם אדתנו
וישבו בארץ ויסחרו אתה והארץ הנה רחבת ידים
לפניהם את כנתם נקח לנו לנשים ואת בנותינו נהן
להם אך בזאת יאתו לנו האנשים לשבת אתנו להיות
לעם אחד בהמול לנו כל זכר כאשר הם נמלים
מוקנהם וקנינם וכל בהמתם הלא לנו הם אך נאותה
להם וישבו אתנו וישמעו אל חמור ואל שכם בנו
כל יצאי שער עירו וימכור כל זכר יצאי שער
עירו ויהי ביום השלישי בהיותם כאבים ויקחו שני
בני יעקב שמעון וכיו אחי דינה איש חרבו ויבאו
על העיר בטח ויהרגו כל זכר ואת חמור ואת שכם
בנו הרגו לפי חרב ויקחו את דינה מביית שכם
ויצאו בני יעקב באו על החללים ויבזו העיר אשר
טמאו אחותם את צאנם ואת בקרם ואת חמוריהם

2 וירא אתה שכם בן חמור הזוי נשיא הארץ ויקח
אתה וישכב אתה ויענה: 3 ותדבק נפשו בדינה בדת
יעקב ויאהב את הנער: 4 ויאמר
שכם אל חמור אביו לאמר קח לי את היורה
הזאת לאשה: 5 ויעקב שמע פי טמא את דינה בתו
ובניו היו את מוקנהו בשדה והחרש יעקב עד באם:
6 ויצא חמור אביו שכם אל יעקב לדבר איתו: 7 ובני
יעקב באו מן השדה לשמועם ויהעצבו האנשים
ויחר להם מאד כי גבלה עשה בישראל לשכב
את בת יעקב וכן לא יעשה: 8 וידבר חמור אתם
לאמר שכם בני חשקה נפשו בבתכם תנו נא אתה
לו לאשה: 9 והתחמתנו אתנו בנתיכם תתנו לנו ואת
בנותינו תקחו לכם: 10 ואתנו תשבו והארץ תהיה
לפניכם שבו וסחרוה וקחזו בה: 11 ויאמר שכם אל
אביה ואל אחיה אמצא חן בעיניכם ואשר תאמרו
אלי אתן הרבו עלי מאד כוהר ומתן ואתנה כאשר
תאמרו אכי ותנו לי את הנער לאשה: 13 ויענו בני
יעקב את שכם ואת חמור אביו במרמה וידברו
אשר טמא את דינה אחותם ויאמרו אליהם לאנוכל
לעשות הדבר הזה לית את אחתנו לאיש אשר
לו ערלה כי חרפה הוא לנו אך בזאת נאות לכם
אם תהיו כמנו להמול לכם כל זכר ונתנו את בנותינו
לכם ואת בנותיכם נקח לנו וישבנו אתכם והיו
לעם אחד ואם לא השמעו אלינו להמול ונקחזו
את בתנו והלכנו וישבו דבריהם בעיני חמור ובעיני
שכם בן חמור ולא אחר הנער לעשות הדבר כי
חפץ בבת יעקב והוא נכבד מכל בית אביו ויבא
חמור ושכם בנו אל שער עירם וידברו אל אנשי
עירם לאמר האנשים האלה שלמים הם אדתנו
וישבו בארץ ויסחרו אתה והארץ הנה רחבת ידים
לפניהם את כנתם נקח לנו לנשים ואת בנותינו נהן
להם אך בזאת יאתו לנו האנשים לשבת אתנו להיות
לעם אחד בהמול לנו כל זכר כאשר הם נמלים
מוקנהם וקנינם וכל בהמתם הלא לנו הם אך נאותה
להם וישבו אתנו וישמעו אל חמור ואל שכם בנו
כל יצאי שער עירו וימכור כל זכר יצאי שער
עירו ויהי ביום השלישי בהיותם כאבים ויקחו שני
בני יעקב שמעון וכיו אחי דינה איש חרבו ויבאו
על העיר בטח ויהרגו כל זכר ואת חמור ואת שכם
בנו הרגו לפי חרב ויקחו את דינה מביית שכם
ויצאו בני יעקב באו על החללים ויבזו העיר אשר
טמאו אחותם את צאנם ואת בקרם ואת חמוריהם

וְאֵת אֲשֶׁר-בְּעִיר וְאֵת-אֲשֶׁר בַּשָּׂדֶה לְקַחוּ: 29 וְאֵת-כָּל-
 חִילָם וְאֵת-כָּל-טַפָּם וְאֵת-נְשֵׁיהֶם שָׁבוּ וַיָּבֹאוּ וְאֵת כָּל-
 אֲשֶׁר בְּבֵית: 30 וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל-שָׁמְעוֹן וְאֶל-לוֹי עֲכַרְתֶּם
 אֹתִי לְהַבְאִישְׁנִי בְיִשָּׁב הָאָרֶץ בְּכַנְעֲנִי וּבְפָרְזִי וְאֲנִי מָתִי
 מִסָּפֵר וְנִאֲסַפּוּ עָלַי וְהַכּוֹנִי וְנַעֲמַדְתִּי אֲנִי וּבֵיתִי וַיֹּאמְרוּ
 הַכּוֹזְנֵה יַעֲשֶׂה אֶת-אֲחֻזְתּוֹ:

1:35 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל-יַעֲקֹב קוּם עֲלֵה בֵּית-אֵל וְשִׁב-שָׁם
 וַעֲשֵׂה-שָׁם מִזְבֵּחַ לְאֵל הַנִּרְאָה אֵלֶיךָ בְּבָרְחֶךָ מִפְּנֵי
 עֲשׂוֹ אַחִיךָ: 2 וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל-בֵּיתוֹ וְאֵל כָּל-אֲשֶׁר
 עִמּוֹ הִסְרוּ אֶת-אֱלֹהֵי הַנִּכְרָ אֲשֶׁר בְּתוֹכְכֶם וְהִטְהַרוּ
 וְהַחֲלִיפוּ שְׂמֹלֹתֵיכֶם: 3 וְנִקְוָמָה וְנַעֲלֵה בֵּית-אֵל וְאֲעֲשֶׂה-
 שָׁם מִזְבֵּחַ לְאֵל הַעֲנָה אֹתִי בְּיוֹם צָרְתִי וַיְהִי עֲמֹדִי
 בְּדָרוֹ אֲשֶׁר הִלְכְתִּי: 4 וַיִּתְּנוּ אֶל-יַעֲקֹב אֶת כָּל-אֱלֹהֵי
 הַנִּכְרָ אֲשֶׁר בְּיָדָם וְאֵת-הַנְּזָמִים אֲשֶׁר בְּאֲזִנֵיהֶם וַיִּטְמְנוּ
 אֹתָם יַעֲקֹב תַּחַת הָאֵלֶּה אֲשֶׁר עִם-שָׁקֶם: 5 וַיִּסְעוּ וַיְהִי
 חַמַּת אֱלֹהִים עַל-הָעָרִים אֲשֶׁר סְבִיבוֹתֵיהֶם וְלֹא
 רָדְפוּ אַחֲרֵי בְנֵי יַעֲקֹב: 6 וַיָּבֹא יַעֲקֹב לוֹזֵה אֲשֶׁר בְּאָרֶץ
 כְּנָעַן הוּא בֵּית-אֵל הוּא וְכָל-הָעָם אֲשֶׁר-עִמּוֹ: 7 וַיָּבֹאוּ
 שָׁם מִזְבֵּחַ וַיִּקְרָא לְמָקוֹם אֵל בֵּית-אֵל כִּי שָׁם נִגְלוּ
 אֵלָיו הָאֱלֹהִים בְּבָרְחוֹ מִפְּנֵי אַחִיו: 8 וַתִּמַּת דְּבָרָה מִיַּנְקַת
 רַבְקָה וַתִּקְבֹּר מִתַּחַת לְבֵית-אֵל תַּחַת הָאֵלֹוֹן וַיִּקְרָא
 שְׁמוֹ אֵלֹוֹן בְּכוֹת:

9 וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶל-יַעֲקֹב עוֹד בָּבֹאוֹ מִפְּנֵי אָרָם וַיְבָרֶךְ
 אֹתוֹ: 10 וַיֹּאמֶר-לוֹ אֱלֹהִים שְׁמֶךָ יַעֲקֹב לֹא-יִקְרָא שְׁמֶךָ
 עוֹד יַעֲקֹב כִּי אִם-יִשְׂרָאֵל יִהְיֶה שְׁמֶךָ וַיִּקְרָא אֶת-
 שְׁמוֹ יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר לוֹ אֱלֹהִים אֲנִי אֵל שְׂדֵי פְרָה
 וּרְבֵה גוֹי וְקָהַל גוֹיִם יִהְיֶה כּוֹכֵן וּמְכֹלֵץ כִּי
 יֵצֵאוּ וְאֵת הָאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַתִּי לְאֲבֹרָהֶם וְלִיצְחָק כִּי
 אֲתַנְנָה וְכֹזֶרֶץ אֲזַרְיֶךָ אֲתֵן אֶת הָאָרֶץ וַיַּעַב מִעֲדָיו
 אֱלֹהִים בְּכוֹקֵם אֲשֶׁר דָּבַר אֹתוֹ וַיַּעַב יַעֲקֹב מִצְבֵּה
 בְּכוֹקֵם אֲשֶׁר דָּבַר אֹתוֹ מִצְבֵּה אֲבִן וַיִּסַּח עָלָיו נֶסֶךְ
 וַיַּעַב עָלָיו שְׂמוֹן וַיִּקְרָא יַעֲקֹב אֶת שֵׁם הַמָּקוֹם אֲשֶׁר
 דָּבַר אֹתוֹ שֵׁם אֱלֹהִים בֵּית-אֵל: 16 וַיִּסְעוּ מִבֵּית אֵל וַיְהִי-
 עוֹד בְּבֵרֶת-הָאָרֶץ לְבֹאֹ אֶפְרָתָה וַתֵּלֶד רָחֵל וַתִּקְשֹׁ
 בְּלִדְתָהּ: 17 וַיְהִי בְהַקְשֹׁתָהּ בְּלִדְתָהּ וַתֹּאמֶר לָהּ
 הַמְיָלֶדֶת אֶל-תִּירְאִי כִּי-גַם-זֶה לָךְ בֶּן וַיְהִי בְעֵצַת
 נַפְשָׁהּ כִּי מוֹתָה וַתִּקְרָא שְׁמוֹ בֶן אֹנִי וְאֲבִיו קָרָא
 לוֹ בְנִימִין וְתִמְתֵּן רָחֵל וַתִּקְבֹּר בְּדָרוֹ אֶפְרָתָה הוּא
 בֵּית לָחֶם: 20 וַיַּעַב יַעֲקֹב מִצְבֵּה עַל-קְבֻרָתָהּ הוּא מִצְבֵּה
 קְבֻרַת-רָחֵל עַד-הַיּוֹם: 21 וַיִּסַּע יִשְׂרָאֵל וַיֵּט אֶתְלָהּ
 מִהַלְאָה לְמַגְדֵּל-עֵדֶר: 22 וַיְהִי בְשָׁפוֹן יִשְׂרָאֵל בְּאָרֶץ
 הַהוּא וַיִּלָּךְ רְאוּבֵן וַיִּשְׁפֹּב אֶת-בְּלָקָה פִּילְגֶשׁ אֲבִיו

וְאֵת אֲשֶׁר בְּעִיר וְאֵת אֲשֶׁר בַּשָּׂדֶה לְקַחוּ וְאֵת כָּל-
 חִילָם וְאֵת כָּל טַפָּם וְאֵת נְשֵׁיהֶם שָׁבוּ וַיָּבֹאוּ וְאֵת כָּל
 אֲשֶׁר בְּבֵית וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל שָׁמְעוֹן וְאֶל לוֹי עֲכַרְתֶּם
 אֹתִי לְהַבְאִישְׁנִי בְיִשָּׁב הָאָרֶץ בְּכַנְעֲנִי וּבְפָרְזִי וְאֲנִי מָתִי
 מִסָּפֵר וְנִאֲסַפּוּ עָלַי וְהַכּוֹנִי וְנַעֲמַדְתִּי אֲנִי וּבֵיתִי וַיֹּאמְרוּ
 הַכּוֹזְנֵה יַעֲשֶׂה אֶת אֲחֻזְתּוֹ

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל יַעֲקֹב קוּם עֲלֵה בֵּית אֵל וְשִׁב שָׁם
 וַעֲשֵׂה שָׁם מִזְבֵּחַ לְאֵל הַנִּרְאָה אֵלֶיךָ בְּבָרְחֶךָ מִפְּנֵי
 עֲשׂוֹ אַחִיךָ וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל בֵּיתוֹ וְאֶל כָּל אֲשֶׁר
 עִמּוֹ הִסְרוּ אֶת אֱלֹהֵי הַנִּכְרָ אֲשֶׁר בְּתוֹכְכֶם וְהִטְהַרוּ
 וְהַחֲלִיפוּ שְׂמֹלֹתֵיכֶם וְנִקְוָמָה וְנַעֲלֵה בֵּית אֵל וְאֲעֲשֵׂה
 שָׁם מִזְבֵּחַ לְאֵל הַעֲנָה אֹתִי בְּיוֹם צָרְתִי וַיְהִי עֲמֹדִי
 בְּדָרוֹ אֲשֶׁר הִלְכְתִּי וַיִּתְּנוּ אֶל יַעֲקֹב אֶת כָּל אֱלֹהֵי
 הַנִּכְרָ אֲשֶׁר בְּיָדָם וְאֵת הַנְּזָמִים אֲשֶׁר בְּאֲזִנֵיהֶם וַיִּטְמְנוּ
 אֹתָם יַעֲקֹב תַּחַת הָאֵלֶּה אֲשֶׁר עִם שָׁקֶם וַיִּסְעוּ וַיְהִי
 חַמַּת אֱלֹהִים עַל הָעָרִים אֲשֶׁר סְבִיבוֹתֵיהֶם וְלֹא
 רָדְפוּ אַחֲרֵי בְנֵי יַעֲקֹב וַיָּבֹא יַעֲקֹב לוֹזֵה אֲשֶׁר בְּאָרֶץ
 כְּנָעַן הוּא בֵּית אֵל הוּא וְכָל הָעָם אֲשֶׁר עִמּוֹ וַיָּבֹאוּ
 שָׁם מִזְבֵּחַ וַיִּקְרָא לְמָקוֹם אֵל בֵּית אֵל כִּי שָׁם נִגְלוּ
 אֵלָיו הָאֱלֹהִים בְּבָרְחוֹ מִפְּנֵי אַחִיו וְתִמְתֵּן דְּבָרָה מִיַּנְקַת
 רַבְקָה וַתִּקְבֹּר מִתַּחַת לְבֵית אֵל תַּחַת הָאֵלֹוֹן וַיִּקְרָא
 שְׁמוֹ אֵלֹוֹן בְּכוֹת

וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶל יַעֲקֹב עוֹד בָּבֹאוֹ מִפְּנֵי אָרָם וַיְבָרֶךְ
 אֹתוֹ וַיֹּאמֶר לוֹ אֱלֹהִים שְׁמֶךָ יַעֲקֹב לֹא יִקְרָא שְׁמֶךָ
 עוֹד יַעֲקֹב כִּי אִם יִשְׂרָאֵל יִהְיֶה שְׁמֶךָ וַיִּקְרָא אֶת
 שְׁמוֹ יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר לוֹ אֱלֹהִים אֲנִי אֵל שְׂדֵי פְרָה
 וּרְבֵה גוֹי וְקָהַל גוֹיִם יִהְיֶה כּוֹכֵן וּמְכֹלֵץ כִּי
 יֵצֵאוּ וְאֵת הָאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַתִּי לְאֲבֹרָהֶם וְלִיצְחָק כִּי
 אֲתַנְנָה וְכֹזֶרֶץ אֲזַרְיֶךָ אֲתֵן אֶת הָאָרֶץ וַיַּעַב מִעֲדָיו
 אֱלֹהִים בְּכוֹקֵם אֲשֶׁר דָּבַר אֹתוֹ וַיַּעַב יַעֲקֹב מִצְבֵּה
 בְּכוֹקֵם אֲשֶׁר דָּבַר אֹתוֹ מִצְבֵּה אֲבִן וַיִּסַּח עָלָיו נֶסֶךְ
 וַיַּעַב עָלָיו שְׂמוֹן וַיִּקְרָא יַעֲקֹב אֶת שֵׁם הַמָּקוֹם אֲשֶׁר
 דָּבַר אֹתוֹ שֵׁם אֱלֹהִים בֵּית אֵל וַיִּסְעוּ מִבֵּית אֵל וַיְהִי
 עוֹד בְּבֵרֶת הָאָרֶץ לְבֹאֹ אֶפְרָתָה וַתֵּלֶד רָחֵל וַתִּקְשֹׁ
 בְּלִדְתָהּ וַיְהִי בְהַקְשֹׁתָהּ בְּלִדְתָהּ וַתֹּאמֶר לוֹ
 הַמְיָלֶדֶת אֶל תִּירְאִי כִּי אִם זֶה לָךְ בֶּן וַיְהִי בְעֵצַת
 נַפְשָׁהּ כִּי מוֹתָה וַתִּקְרָא שְׁמוֹ בֶן אֹנִי וְאֲבִיו קָרָא
 לוֹ בְנִימִין וְתִמְתֵּן רָחֵל וַתִּקְבֹּר בְּדָרוֹ אֶפְרָתָה הוּא
 בֵּית לָחֶם וַיַּעַב יַעֲקֹב מִצְבֵּה עַל קְבֻרָתָהּ הוּא מִצְבֵּה
 קְבֻרַת רָחֵל עַד הַיּוֹם וַיִּסַּע יִשְׂרָאֵל וַיֵּט אֶתְלָהּ
 מִהַלְאָה לְמַגְדֵּל עֵדֶר וַיְהִי בְשָׁפוֹן יִשְׂרָאֵל בְּאָרֶץ
 הַהוּא וַיִּלָּךְ רְאוּבֵן וַיִּשְׁפֹּב אֶת בְּלָקָה פִּילְגֶשׁ אֲבִיו

וישמע ישראל

ויהיו בני יעקב שנים עשר בני לאה בכור יעקב
 ראובן ושמעון ולוי ויהודה ויששכר וזבולון בני
 רחל יוסף ובנימין: 25 ובני בלהה שפחת רחל הן ונפתלי:
 26 ובני זלפה שפחת לאה גד ואשר אלה בני יעקב
 אשר ילדלו בפטן ארם: 27 ויבא יעקב אל-יצחק אביו
 ממרא קרנת הארבע הוא חבֵרוֹן אשר-גר-שם
 אברהם ויצחק: 28 ויהיו ימי יצחק מאת שנה ושמונים
 שנה: 29 ויגוע יצחק וימת ויאסף אל-עמיו זקן ושבע
 ימים ויקברו אתו עשו ויעקב בניו:
 1:36 ואלה תלדות עשו הוא אָדום: 2 עשו לקח את-נשיו
 מִבְּנוֹת כְּנָעַן בַּת-עֲדָה בַת-אֵיבֹן הַחִתִּי ואת
 אֶהֱלִיבָמָה בַת-עֲנָה בַת-צִבְעוֹן הַחִתִּי: 3 ואת-בְּשֵׁמֶת
 בַּת-יִשְׁמָעֵאל אַחֹת-זִבְיֹת ואת-לֵעָזָה בַת-אֶלְיָזָר
 וְבִשְׁמֵת יִלְדָה אֶת-רְעוּאֵל: 5 וְאֶהֱלִיבָמָה יִלְדָה אֶת-
 יַעִישׁ [יעוּשׁ] ואת-יַעֲלָם ואת-קֶרַח אֵלֶּה בְנֵי עֵשָׂו אֲשֶׁר
 יִלְדוּ-לוֹ בְּאֶרֶץ כְּנָעַן: 6 וַיִּקַּח עֵשָׂו אֶת-נַשְׂוֹ ואת-בְּנָיו
 ואת-בָּנָיו ואת-כָּל-נַפְשֹׁת בֵּיתוֹ ואת-מִקְנֵהוּ ואת-כָּל-
 בְּהֵמָתוֹ ואת כָּל-קִנְיָו אֲשֶׁר רָכַשׁ בְּאֶרֶץ כְּנָעַן וַיֵּלֶךְ
 אֶל-אֶרֶץ מִפְּנֵי יַעֲקֹב אַחִיו: 7 כִּי-הָיָה רְכוּשָׁם רַב מִשֶּׁבֶת
 יִצְחָק וְלֹא יָכָלָה אֶרֶץ מְגוּרֵיהֶם לִשְׂאת אֹתָם מִפְּנֵי
 מִקְנֵיהֶם: 8 וַיֵּשֶׁב עֵשָׂו בְּהַר שְׁעִיר עֵשָׂו הוּא אָדוּם:
 9 וְאֵלֶּה תִלְדוֹת עֵשָׂו אֲבִי אָדוּם בְּהַר שְׁעִיר: 10 אֵלֶּה
 שְׁמוֹת בְּנֵי-עֵשָׂו אֶלְיָזָר בֶּן-עֲדָה אִשְׁתׁ עֵשָׂו רְעוּאֵל
 בֶּן-בְּשֵׁמֶת אִשְׁתׁ עֵשָׂו: 11 וַיְהִי בְנֵי אֶלְיָזָר תִּימָן אוֹמֵר
 צֶפּוֹ וְגַעֲתָם וְקִנְזוֹ וְתִמְנֹעַ הֵיחָהּ פִּיכָגֵשׁ לְאֶלְיָזָר בֶּן
 עֵשָׂו וְתִכְרַד לְאֶלְיָזָר אֶת עַמּוּכָה אִכָּה בְנֵי עֲדָה אִשְׁתׁ
 עֵשָׂו וְאֵלֶּה בְנֵי רְעוּאֵל זִמְתָּ וְזִרְחַ שְׂמֹה וּמוֹזָה אִכָּה
 הִיוּ בְנֵי בְשֵׁמֶת אִשְׁתׁ עֵשָׂו וְאֵלֶּה הִיוּ בְנֵי אֶהֱלִיבָמָה
 בַּת עֲנָה בַת צִבְעוֹן אִשְׁתׁ עֵשָׂו וְתִכְרַד לְעֵשָׂו אֶת
 יַעִישׁ וְאֵת יַעֲלָם וְאֵת קֶרַח אֵלֶּה אֶלְיָזָר בְּנֵי עֵשָׂו
 בְנֵי אֶלְיָזָר בְּכוֹר עֵשָׂו אֶלְיָזָר הֵימָן אֶלְיָזָר אֹמֵר
 אֶלְיָזָר צֶפּוֹ אֶלְיָזָר קִנְזוֹ אֶלְיָזָר קֶרַח אֶלְיָזָר גַּעֲתָם אֶלְיָזָר
 עַמּוּכָה אֵלֶּה אֶלְיָזָר אֶלְיָזָר בְּאֶרֶץ אָדוּם אֵלֶּה בְנֵי
 עֲדָה וְאֵלֶּה בְנֵי רְעוּאֵל בֶּן עֵשָׂו אֶלְיָזָר זִמְתָּ אֶלְיָזָר
 זִרְחַ אֶלְיָזָר שְׂמֹה אֶלְיָזָר מוֹזָה אֵלֶּה אֶלְיָזָר רְעוּאֵל
 בְּאֶרֶץ אָדוּם אֵלֶּה בְנֵי בְשֵׁמֶת אִשְׁתׁ עֵשָׂו וְאֵלֶּה
 בְנֵי אֶהֱלִיבָמָה אִשְׁתׁ עֵשָׂו אֶלְיָזָר יַעִישׁ אֶלְיָזָר
 יַעֲלָם אֶלְיָזָר קֶרַח אֵלֶּה אֶלְיָזָר אֶהֱלִיבָמָה בַּת עֲנָה
 אִשְׁתׁ עֵשָׂו: 19 אֵלֶּה בְנֵי-עֵשָׂו וְאֵלֶּה אֶלְיָזָר הוּא
 אָדוּם: 20 אֵלֶּה בְנֵי-שְׁעִיר הַחִרִי יַעִישׁ
 הָאֶרֶץ לוֹטֵן וְשׁוּבֵל וְצִבְעוֹן וְעֵנָה וְדִשׁוֹן וְאַצֵּר

וישמע ישראל

ויהיו בני יעקב שנים עשר בני לאה בכור יעקב
 ראובן ושמעון ולוי ויהודה ויששכר וזבולון בני
 רחל יוסף ובנימין ובני בלהה שפחת רחל הן ונפתלי
 ובני זלפה שפחת לאה גד ואשר אלה בני יעקב
 אשר ילד לו בפטן ארם ויבא יעקב אל יצחק אביו
 כמורא קרית הארבע הוא חבֵרוֹן אשר-גר-שם
 אברהם ויצחק ויהיו ימי יצחק מאת שנה ושמונים
 שנה ויגוע יצחק וימת ויאסף אל עמיו זקן ושבע
 ימים ויקברו אתו עשו ויעקב בניו
 ואלה תלדות עשו הוא אדום עשו לקח את נשיו
 מבנות כנען את עדה בת איבון החיתי ואת
 אהליבמה בת ענה בת צבעון החזוי ואת בשמת
 בת ישמעאל אחות זביות ותכרד לעשו את אליפז
 ובשמת ילדה את רעואל ואהליבמה ילדה אדתי
 ועיש ואת יעלם ואת קרח אלה בני עשו אשר
 ילדו לו בארץ כנען ויקח עשו את נשיו ואת בניו
 ואת בנותיו ואת ככל נפשות ביתו ואת מקנהו ואת כל
 בהמותו ואת כל קניינו אשר רכש בארץ כנען ויבך
 אל ארץ מופני יעקב אחיו כי היה רכושם רב משבת
 יצחו ולא יכלה ארץ מגוריהם לשאת אתם מופני
 מקניהם וישב עשו בהר שעיר עשו הוא אדום
 ואלה תלדות עשו אביו אדום בהר שעיר אלה
 שמות בני עשו אליפז בן עדה אשת עשו רעואל
 בן בשמת אשת עשו ויהיו בני אליפז תימן אומר
 צפן וגעתם וקנזו ותמנע היתה פיכגש לאליפז בן
 עשו ותכרד לאליפז את עמוכה אכה בני עדה אשת
 עשו ואלה בני רעואל זמת וזרח שמה ומוזה אכה
 היו בני בשמת אשת עשו ואלה היו בני אהליבמה
 בת ענה בת צבעון אשת עשו ותכרד לעשו את
 יעיש ואת יעלם ואת קרח אלה אלפז בני עשו
 בני אליפז בכור עשו אלפז היםן אלפז אומר
 אלפז צפן אלפז קנזו אלפז קרח אלפז געתם אלפז
 עמוכה אלה אלפז אליפז בארץ אדום אלה בני
 עדה ואלה בני רעואל בן עשו אלפז זמת אלפז
 זרח אלפז שמה אלפז מוזה אלה אלפז רעואל
 בארץ אדום אלה בני בשמת אשת עשו ואלה
 בני אהליבמה אשת עשו אלפז יעוש אלפז
 יעלם אלפז קרח אלה אלפז אהליבמה בת ענה
 אשת עשו אלה בני עשו ואלה אלפיהם הוא
 אדום אלה בני שעיר החזוי יעיש
 הארץ לוטן ושובל וצבעון וענה ודשון ואצר

וְדִישָׁן אֱלֹהֵי אֱלֹפֵי הַחֲרִי בְנֵי שְׁעִיר בְּאֶרֶץ אֲדוּם:
 22 וַיְהִי בְנֵי-לוּטֵן חֲרִי וְהַיִּמִּים וְאַחֹת לֹטֵן תַּמְנֹעַ: 23 וְאֵלֶּה
 בְּנֵי שׁוּבֵל עֶלְוֹן וּמְנַחֵם וְעֵיבֵל שִׁפּוֹ וְאוֹנָם וְאֵלֶּה בְנֵי-
 צִבְעוֹן וְאֵיהָ וְעֵנָה הִוא עֵנָה אֲשֶׁר מָצָא אֶת-הַיִּמִּים
 בַּמִּדְבָּר בְּרַעְתּוֹ אֶת-הַחֲמָרִים לְצִבְעוֹן אָבִיו: 25 וְאֵלֶּה
 בְּנֵי-עֵנָה דִשָּׁן וְאֶהֱלִיבְמָה בַת עֵנָה וְאֵלֶּה בְנֵי דִישָׁן
 חֲמֹדָן וְאֶשְׁבֹּן וְיִתְרָן וּכְרֹן אֱלֹהֵי בְנֵי אֶצֶר בְּכַהֵן וְזַעֲוֹן
 וְעֵקֶן אֱלֹהֵי בְנֵי דִישָׁן עֹזִין וְאֶרֶן אֱלֹהֵי אֱלֹפֵי הַחֲרִי
 אֲכוּף לֹטֵן אֲכוּף שׁוּבֵל אֲכוּף צִבְעוֹן אֲכוּף עֵנָה
 אֲכוּף דִשָּׁן אֲכוּף אֶצֶר אֲכוּף דִישָׁן אֱלֹהֵי אֱלֹפֵי
 הַחֲרִי לְאֶלְפֵיהֶם בְּאֶרֶץ שְׁעִיר
 וְאֵלֶּה הַמּוֹלְכִים אֲשֶׁר מוֹלְכוּ בְּאֶרֶץ אֲדוּם לִפְנֵי מוֹכֵךְ
 מוֹכֵךְ לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיְמוֹכֵךְ בְּאֲדוּם בַּלַּע בֶּן בַּעֲוֹרָה
 וְשֵׁם עִירוֹ דְנַהֲבָה וַיְמוֹת בַּלַּע וַיְמוֹכֵךְ תַּחֲתָיו יוֹבָב בֶּן
 זְרַח מִבְּעֵרָה וַיְמוֹת יוֹבָב וַיְמוֹכֵךְ תַּחֲתָיו חֲשֵׁם מֵאֶרֶץ
 הַתִּימָנִי וַיְמוֹת חֲשֵׁם וַיְמוֹכֵךְ תַּחֲתָיו הֲדַד בֶּן בַּדָּד
 הַמּוֹכֵה אֶת מוֹדִין בְּשַׁדָּה מוֹאָב וְשֵׁם עִירוֹ עֻוִיָּה וַיְמוֹת
 הֲדַד וַיְמוֹכֵךְ תַּחֲתָיו שִׁמְכֵה מִבוּשֵׁרְקָה וַיְמוֹת שִׁמְכֵה
 וַיְמוֹכֵךְ תַּחֲתָיו שְׂאוּל מִרְחֻבּוֹת הַנֶּהָר וַיְמוֹת שְׂאוּל
 וַיְמוֹכֵךְ תַּחֲתָיו בַּעַל חֲזַן בֶּן עַכְבּוֹר וַיְמוֹת בַּעַל חֲזַן
 בֶּן עַכְבּוֹר וַיְמוֹכֵךְ תַּחֲתָיו הֲדַר וְשֵׁם עִירוֹ פַּעֲוִי וְשֵׁם
 אִשְׁתּוֹ מוֹהֵיטְבָאֵל בַּת מוֹטְרַד בַּת מוֹי זֶה־בִּי וְאֵלֶּה
 שִׁמּוֹת אֱלֹפֵי עֵשׂוֹ לְמִשְׁפְּחוֹתָם כַּמּוֹקְמוֹתָם בְּשִׁמּוֹתָם
 אֲכוּף תַּמְנֹעַ אֲכוּף עֵכֹה אֲכוּף יִתָּה אֲכוּף אֶהֱלִיבְמָה
 אֲכוּף אֱלֹהֵי אֲכוּף פִּינֵן אֲכוּף קִנֵּז אֲכוּף תִּימָן
 אֲכוּף מוֹבְעַר אֲכוּף מוֹגְדִיאֵל אֲכוּף עִירָם
 אֱלֹהֵי אֱלֹפֵי אֲדוּם לְמוֹשְׁבֵיהֶם בְּאֶרֶץ אֲחֻזָּתָם
 הִוא עֵשׂוֹ אָבִי אֲדוּם
 וַיֵּשֶׁב יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם אָבִיו בְּאֶרֶץ כְּנַעַן אֱלֹהֵי
 תְּלָדוֹת יַעֲקֹב יוֹסֵף בֶּן-שִׁבְעָה עֶשְׂרֵה שָׁנָה הָיָה רָעָה
 אֶת-אֲחִיו בְּצֹאן וְהִוא נָעַר אֶת-בְּנֵי כְּלֵהָ וְאֶת-בְּנֵי
 זְלָפָה נְשֵׂי אָבִיו וַיָּבֵא יוֹסֵף אֶת-דִּבְתָּם רָעָה אֶל-
 אָבִיהֶם: 3 וַיִּשְׂרָאֵל אֶהָב אֶת-יוֹסֵף מִכָּל-בְּנָיו כִּי-בְּוֶן-
 זִמְנֵים הִוא לוֹ וְעָשָׂה לוֹ כְּתֻנֹת פָּסִים וַיֵּרָאוּ אֲחָיו כִּי-
 אֵתָּה אֶהָב אָבִיהֶם מִכָּל-אֲחָיו וַיִּשְׂנְאוּ אֹתוֹ וְלֹא יָכְלוּ
 דַּבְּרוֹ לְשִׁכְּמָם וַיִּחַלְמָם יוֹסֵף חֲלוֹם וַיַּגִּד לְאֲחָיו וַיִּוְסְפוּ
 עוֹד שָׁנָא אֹתוֹ: 6 וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם שְׁמַעוּ-נָא הַחֲלוֹם
 הַזֶּה אֲשֶׁר חֲלַמְתִּי וְהִנֵּה אֲנִי חֹזֵן בְּאֶלְכוּמִים אֲכַמִּים
 בַּתוֹךְ הַשָּׂדֶה וְהִנֵּה קַמּוֹתִי וְגַם נִצַּבְתִּי וְהִנֵּה
 תִּסְבְּינָה אֲלַמְתִּיכֶם וְתִשְׁתַּחֲוּוּן לְאֶלְמֵתִי: 8 וַיֹּאמְרוּ לוֹ
 אֲחָיו הַמֶּלֶךְ תִּמְלֹךְ עָלֵינוּ אִם מוֹשׁוֹל תִּמְשָׁל בְּנוֹ
 וַיִּוְסְפוּ עוֹד שָׁנָא אֹתוֹ עַל-חֲלֻמְתּוֹ וְעַל-דִּבְרֵיו:

וְדִישָׁן אֱלֹהֵי אֱלֹפֵי הַחֲרִי בְנֵי שְׁעִיר בְּאֶרֶץ אֲדוּם
 וַיְהִי בְנֵי לֹטֵן חֲרִי וְהַיִּמִּים וְאַחֹת לֹטֵן תַּמְנֹעַ וְאֵלֶּה
 בְּנֵי שׁוּבֵל עֶלְוֹן וּמְנַחֵם וְעֵיבֵל שִׁפּוֹ וְאוֹנָם וְאֵלֶּה בְנֵי-
 צִבְעוֹן וְאֵיהָ וְעֵנָה הִוא עֵנָה אֲשֶׁר מָצָא אֶת הַיִּמִּים
 בַּמִּדְבָּר בְּרַעְתּוֹ אֶת הַחֲמָרִים לְצִבְעוֹן אָבִיו וְאֵלֶּה
 בְּנֵי עֵנָה דִשָּׁן וְאֶהֱלִיבְמָה בַת עֵנָה וְאֵלֶּה בְנֵי דִישָׁן
 חֲמֹדָן וְאֶשְׁבֹּן וְיִתְרָן וּכְרֹן אֱלֹהֵי בְנֵי אֶצֶר בְּכַהֵן וְזַעֲוֹן
 וְעֵקֶן אֱלֹהֵי בְנֵי דִישָׁן עֹזִין וְאֶרֶן אֱלֹהֵי אֱלֹפֵי הַחֲרִי
 אֲכוּף לֹטֵן אֲכוּף שׁוּבֵל אֲכוּף צִבְעוֹן אֲכוּף עֵנָה
 אֲכוּף דִשָּׁן אֲכוּף אֶצֶר אֲכוּף דִישָׁן אֱלֹהֵי אֱלֹפֵי
 הַחֲרִי לְאֶלְפֵיהֶם בְּאֶרֶץ שְׁעִיר

וְאֵלֶּה הַמּוֹלְכִים אֲשֶׁר מוֹלְכוּ בְּאֶרֶץ אֲדוּם לִפְנֵי מוֹכֵךְ
 מוֹכֵךְ לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיְמוֹכֵךְ בְּאֲדוּם בַּלַּע בֶּן בַּעֲוֹרָה
 וְשֵׁם עִירוֹ דְנַהֲבָה וַיְמוֹת בַּלַּע וַיְמוֹכֵךְ תַּחֲתָיו יוֹבָב בֶּן
 זְרַח מִבְּעֵרָה וַיְמוֹת יוֹבָב וַיְמוֹכֵךְ תַּחֲתָיו חֲשֵׁם מֵאֶרֶץ
 הַתִּימָנִי וַיְמוֹת חֲשֵׁם וַיְמוֹכֵךְ תַּחֲתָיו הֲדַד בֶּן בַּדָּד
 הַמּוֹכֵה אֶת מוֹדִין בְּשַׁדָּה מוֹאָב וְשֵׁם עִירוֹ עֻוִיָּה וַיְמוֹת
 הֲדַד וַיְמוֹכֵךְ תַּחֲתָיו שִׁמְכֵה מִבוּשֵׁרְקָה וַיְמוֹת שִׁמְכֵה
 וַיְמוֹכֵךְ תַּחֲתָיו שְׂאוּל מִרְחֻבּוֹת הַנֶּהָר וַיְמוֹת שְׂאוּל
 וַיְמוֹכֵךְ תַּחֲתָיו בַּעַל חֲזַן בֶּן עַכְבּוֹר וַיְמוֹת בַּעַל חֲזַן
 בֶּן עַכְבּוֹר וַיְמוֹכֵךְ תַּחֲתָיו הֲדַר וְשֵׁם עִירוֹ פַּעֲוִי וְשֵׁם
 אִשְׁתּוֹ מוֹהֵיטְבָאֵל בַּת מוֹטְרַד בַּת מוֹי זֶה־בִּי וְאֵלֶּה
 שִׁמּוֹת אֱלֹפֵי עֵשׂוֹ לְמִשְׁפְּחוֹתָם כַּמּוֹקְמוֹתָם בְּשִׁמּוֹתָם
 אֲכוּף תַּמְנֹעַ אֲכוּף עֵכֹה אֲכוּף יִתָּה אֲכוּף אֶהֱלִיבְמָה
 אֲכוּף אֱלֹהֵי אֲכוּף פִּינֵן אֲכוּף קִנֵּז אֲכוּף תִּימָן
 אֲכוּף מוֹבְעַר אֲכוּף מוֹגְדִיאֵל אֲכוּף עִירָם
 אֱלֹהֵי אֱלֹפֵי אֲדוּם לְמוֹשְׁבֵיהֶם בְּאֶרֶץ אֲחֻזָּתָם
 הִוא עֵשׂוֹ אָבִי אֲדוּם

וַיֵּשֶׁב יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם אָבִיו בְּאֶרֶץ כְּנַעַן אֱלֹהֵי
 תְּלָדוֹת יַעֲקֹב יוֹסֵף בֶּן-שִׁבְעָה עֶשְׂרֵה שָׁנָה הָיָה רָעָה
 אֶת-אֲחָיו בְּצֹאן וְהִוא נָעַר אֶת-בְּנֵי כְּלֵהָ וְאֶת-בְּנֵי
 זְלָפָה נְשֵׂי אָבִיו וַיָּבֵא יוֹסֵף אֶת-דִּבְתָּם רָעָה אֶל-
 אָבִיהֶם וַיִּשְׂרָאֵל אֶהָב אֶת-יוֹסֵף מִכָּל-בְּנָיו כִּי בְּוֶן-
 זִמְנֵים הִוא לוֹ וְעָשָׂה לוֹ כְּתֻנֹת פָּסִים וַיֵּרָאוּ אֲחָיו כִּי-
 אֵתָּה אֶהָב אָבִיהֶם מִכָּל-אֲחָיו וַיִּשְׂנְאוּ אֹתוֹ וְלֹא יָכְלוּ
 דַּבְּרוֹ לְשִׁכְּמָם וַיִּחַלְמָם יוֹסֵף חֲלוֹם וַיַּגִּד לְאֲחָיו וַיִּוְסְפוּ
 עוֹד שָׁנָא אֹתוֹ וַיֹּאמְרוּ אֲלֵיהֶם שְׁמַעוּ-נָא הַחֲלוֹם
 הַזֶּה אֲשֶׁר חֲלַמְתִּי וְהִנֵּה אֲנִי חֹזֵן בְּאֶלְכוּמִים אֲכַמִּים
 בַּתוֹךְ הַשָּׂדֶה וְהִנֵּה קַמּוֹתִי וְגַם נִצַּבְתִּי וְהִנֵּה
 תִּסְבְּינָה אֲלַמְתִּיכֶם וְתִשְׁתַּחֲוּוּן לְאֶלְמֵתִי וַיֹּאמְרוּ לוֹ
 אֲחָיו הַמֶּלֶךְ תִּמְלֹךְ עָלֵינוּ אִם מוֹשׁוֹל תִּמְשָׁל בְּנוֹ
 וַיִּוְסְפוּ עוֹד שָׁנָא אֹתוֹ עַל-חֲלֻמְתּוֹ וְעַל-דִּבְרֵיו:

9 ויחלם עוד חלום אחר ויספר אתו לאחיו ויאמר
הנה חלמתי חלום עוד והנה השמש והירח ואחד
עשר כוכבים משתחוים לי: 10 ויספר אל-אביו ואל-
אחיו ויגער-בו אביו ויאמר לו מה החלום הזה אשר
חלמת הבוא נבוא אני ואמך ואחייך להשתחוות לך
ארצה ויקנאו בו אחיו ואביו שימר את הדבר ויכנו
אחיו לרעות את צאן אביהם בשכם ויאמר ישראל
אל יוסף הלוא אחייך רעים בשכם לכה ואשכחך
אליהם ויאמר לו הנני ויאמר לו לך נא ראה את
שכום אחייך ואת שכום הצאן והשבני דבר
וישלחהו מעמק חברון ויבא שכמה: 15 וימצאהו
איש והנה תעה בשדה וישאלהו האיש לאמר מה-
תבקש: 16 ויאמר את-אחי אנכי מבקש הגידה-נא לי
איפה הם רעים: 17 ויאמר האיש נסעו מזֶה פי שְמַעְתִּי
אמרים נככה דתניה ויכך יוסף אזור אחיו וימצאם
בדתן ויראו אתו מרחק ובטרם יקרב אליהם
ויתנכחו אתו כהמיתו ויאמרו איש אל אחיו הנה
בעל החלמות הלזה בא ועתה לכו ונהר-גדו
ונשככהו באזור הברות ואמרנו חיה רעה אנכלתהו
ונראה מה יהיו חלמתי וישמע ראובן וינכחו מידם
ויאמר לא נכנו נפש ויאמר אליהם ראובן אל-
תשפכו דם השכיבו אתו אל הבור הזה אשר-
במדבר ויד אל תשליחו בו למען היציל אתו מידם
להשיבו אל אביו והי כאשר בא יוסף אל אחיו
ויפשיטו את יוסף את כתנתו את כתנת הפסים
אשר עליו ויקחהו וישלכו אתו הברה והבור רק
אין בו מים וישבו לאכל לחם וישאו עיניהם ויראו
והנה ארחת ישמעאלים באה מוגלעד וגבוליהם
נשאים נכאת וערי ולט הולכים להוריד מצרימיה
ויאמר יהודה אל אחיו מה בצע כי נהרג את אחינו
וכסינו את דמו לכו ונכוכרנו לישמעאלים וידנו אל
תהי בו כי אחינו בשרנו הוא וישמעו אחיו ויעברו
אנשים מדינים סוחרים וימושכו ויעלו את יוסף מן
הבור וימכרו את יוסף לישמעאלים בעשרים
כסף ויביאו את יוסף מצרימה וישב ראובן אל-
הבור והנה אין יוסף בבור ויקרע את בגדיו וישב
אל אחיו ויאמר היכד איננו ואני אנה אני בא ויקחו
את כתנת יוסף וישחטו שעיר עזים ויטבכו אדת
הכתנת בדם וישלחו את כתנת הפסים ויביאו אל-
אביהם ויאמרו זאת מוצאנו הכר נא הכתנת בוך
הוא אם לא ויבירה ויאמר כתנת בני חיה רעה
אנכלתהו טרף טרף יוסף ויקרע יעקב שמלתיו

9 ויחלם עוד חלום אחר ויספר אתו לאחיו ויאמר
הנה חלמתי חלום עוד והנה השמש והירח ואחד
עשר כוכבים משתחוים לי: 10 ויספר אל-אביו ואל-
אחיו ויגער-בו אביו ויאמר לו מה החלום הזה אשר
חלמת הבוא נבוא אני ואמך ואחייך להשתחוות לך
ארצה ויקנאו בו אחיו ואביו שימר את הדבר ויכנו
אחיו לרעות את צאן אביהם בשכם ויאמר ישראל
אל יוסף הלוא אחייך רעים בשכם לכה ואשכחך
אליהם ויאמר לו הנני ויאמר לו לך נא ראה את
שכום אחייך ואת שכום הצאן והשבני דבר
וישלחהו מעמק חברון ויבא שכמה: 15 וימצאהו
איש והנה תעה בשדה וישאלהו האיש לאמר מה-
תבקש: 16 ויאמר את-אחי אנכי מבקש הגידה-נא לי
איפה הם רעים: 17 ויאמר האיש נסעו מזֶה פי שְמַעְתִּי
אמרים נככה דתניה ויכך יוסף אזור אחיו וימצאם
בדתן ויראו אתו מרחק ובטרם יקרב אליהם
ויתנכחו אתו כהמיתו ויאמרו איש אל אחיו הנה
בעל החלמות הלזה בא ועתה לכו ונהר-גדו
ונשככהו באזור הברות ואמרנו חיה רעה אנכלתהו
ונראה מה יהיו חלמתי וישמע ראובן וינכחו מידם
ויאמר לא נכנו נפש ויאמר אליהם ראובן אל-
תשפכו דם השכיבו אתו אל הבור הזה אשר-
במדבר ויד אל תשליחו בו למען היציל אתו מידם
להשיבו אל אביו והי כאשר בא יוסף אל אחיו
ויפשיטו את יוסף את כתנתו את כתנת הפסים
אשר עליו ויקחהו וישלכו אתו הברה והבור רק
אין בו מים וישבו לאכל לחם וישאו עיניהם ויראו
והנה ארחת ישמעאלים באה מוגלעד וגבוליהם
נשאים נכאת וערי ולט הולכים להוריד מצרימיה
ויאמר יהודה אל אחיו מה בצע כי נהרג את אחינו
וכסינו את דמו לכו ונכוכרנו לישמעאלים וידנו אל
תהי בו כי אחינו בשרנו הוא וישמעו אחיו ויעברו
אנשים מדינים סוחרים וימושכו ויעלו את יוסף מן
הבור וימכרו את יוסף לישמעאלים בעשרים
כסף ויביאו את יוסף מצרימה וישב ראובן אל-
הבור והנה אין יוסף בבור ויקרע את בגדיו וישב
אל אחיו ויאמר היכד איננו ואני אנה אני בא ויקחו
את כתנת יוסף וישחטו שעיר עזים ויטבכו אדת
הכתנת בדם וישלחו את כתנת הפסים ויביאו אל-
אביהם ויאמרו זאת מוצאנו הכר נא הכתנת בוך
הוא אם לא ויבירה ויאמר כתנת בני חיה רעה
אנכלתהו טרף טרף יוסף ויקרע יעקב שמלתיו

וישם שק במתגיו ויתאבל על־בנו ימים רבים:
 35 ויקמו כל־בניו וכל־בנותיו לנחמו וימאו להתנחם
 ויאמר כִּי־ארד אל־בני אַבְל שְׁאַלְהָ ויבךְ אֶת־ו
 אָבִיו: 36 וְהַמְדִּיִּים מָכְרוּ אֶת־ו אֶל־מִצְרַיִם לְפֹטִיפָר
 סָרִיס פְּרָעָה שֵׁר הַטַּבָּחִים
 38:1 וַיְהִי בַעַת הַהוּא וַיֵּרֶד יְהוּדָה מֵאֵת אָחִיו וַיֵּט עַד־
 אִישׁ עַדְלָמִי וַשְּׁמו חִירָה: 2 וַיֵּרֶא־שָׁם יְהוּדָה בֶּת־אִישׁ
 כְּנַעֲנִי וַשְּׁמו שׁוּעַ וַיִּקְחָהּ וַיְבֵא אֵלָיָהּ וַתֵּלֶד
 בֶּן וַיִּקְרָא אֶת־שְׁמוֹ עֹד וַתֵּהָר עֹד וַתֵּלֶד בֶּן
 וַתִּקְרָא אֶת־שְׁמוֹ אוֹנָן וַתִּסַּף עֹד וַתֵּלֶד בֶּן וַתִּקְרָא
 אֶת־שְׁמוֹ שִׁלָּה וְהָיָה בְכוֹזִיב בְּלִדְתָהּ אֶת־ו וַיִּקְחֻ
 יְהוּדָה אִשָּׁה לְעַר בְּכוֹרוֹ וַשְּׁמוֹ תָמָר וַיְהִי עַר בְּכוֹר
 יְהוּדָה רַע בְּעֵינֵי יְהוָה וַיִּמְתְּהוּ יְהוָה וַיֹּאמֶר יְהוּדָה
 לְאוֹנָן בָּא אֶל־אִשְׁת־אָחִיךָ וַיְבִם אֵתָהּ וַהֲקִם זֶרַע
 לְאָחִיךָ: 9 וַיַּדַּע אוֹנָן כִּי לֹא לוֹ יִהְיֶה הַזֶּרַע וְהָיָה אִם־
 בָּא אֶל־אִשְׁת־אָחִיו וַשְּׁחַת אֶרְצָהּ לְבִלְתִּי נָתֵן זֶרַע
 לְאָחִיו: 10 וַיֵּרַע בְּעֵינֵי יְהוָה אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּמָּת גַּם־אִתּוֹ:
 11 וַיֹּאמֶר יְהוּדָה לְתָמָר כְּלָתִי שְׁבִי אֵלַימָנָה בֵּית־אָבִיךָ
 עַד־יִגְדַּל שְׁלָהּ בְּנִי כִּי אֲמַר פְּדִימוֹת גַּם־הוּא כְּפָאֲחִיו
 וַתֵּלֶד תָּמָר וַתֵּשֶׁב בֵּית אָבִיהָ: 12 וַיִּרְבוּ הַיָּמִים וַתָּמָת
 בֶּת־שׁוּעַ אִשְׁת־יְהוּדָה וַיִּנְחַם יְהוּדָה וַיַּעַל עַל־גִּזְזֵי
 צֹאנוֹ הוּא וְחִירָה רַעְהוּ הָעַדְלָמִי תִמְנָתָהּ: 13 וַיִּגַּד
 לְתָמָר לֵאמֹר הִנֵּה חָמִיד עָלָה תִמְנָתָה לְגֹז צֹאנוֹ: 14 וַתִּסַּר־
 בְּגָדֶיהָ אֶלְמְנוּתָהּ מֵעֲלֶיהָ וַתִּכְסֶּם בַּצִּעִירָהּ וַתַּתְּעֵלָהּ וַתִּלְשָׁב
 בַּפֶּתַח עֵינַיִם אֲשֶׁר עַל־דַּרְוָה תִמְנָתָה כִּי רָאָתָהּ כִּי־
 גָדַל שְׁלָהּ וְהוּא לֹא־נִתְּנָהּ לוֹ לְאִשָּׁה: 15 וַיֵּרָאָהּ יְהוּדָה
 וַיִּחַשְׁבָּהּ לְזוֹנָה כִּי כִסְתָהּ פְּנֵיהָ: 16 וַיֵּט אֵלֶיהָ אֶל־הַדָּרָה
 וַיֹּאמֶר הֲבָה נָא אָבּוֹא אֵלֶיךָ כִּי לֹא יָדַע כִּי כְלָתִי
 הוּא וַתֹּאמֶר מִה־תִּתְּנֶנִּי לִּי כִּי תָבּוֹא אֵלָי וַיֹּאמֶר אֲנֹכִי
 אֲשַׁלַּח גְּדִי־עִזִּים מִן־הַצֹּאן וַתֹּאמֶר אִם־תִּתֵּן עֵרְבוֹן
 עַד שְׁלֹחַךָ וַיֹּאמֶר מִה־הָעֵרְבוֹן אֲשֶׁר אֶתְּנֶנִּי לָךְ
 וַתֹּאמֶר חֲתָמָהּ וּפְתִיכָהּ וּמִטָּךְ אֲשֶׁר בִּידְךָ וַיִּתֵּן לָהּ
 וַיְבֵא אֵלָיָהּ וַתֵּהָר כּוֹ וַתִּקֶּם וַתֵּלֶךְ וַתִּסַּר צִעִיפָהּ
 בּוֹעֲלָיָהּ וַתִּלְבַּשׁ בְּגָדֶיהָ אֶלְמְנוּתָהּ וַיִּשְׁכַּח יְהוּדָה אֶת־
 גְּדֵי הָעִזִּים בְּיַד רַעְהוּ הָעַדְלָמִי לְקַחַת הָעֵרְבוֹן כְּמִיד
 הָאִשָּׁה וְכֹא מוֹצֵאָהּ וַיִּשְׂאֵל אֶת־אֲנָשֵׁי מִקְּמוֹהָ לֵאמֹר
 אֵיךְ הִקְדַּשְׁתָּהּ הוּא בְּעֵינַיִם עַל הַדָּרָה וַיֹּאמְרוּ לֹא
 הִיָּתָה בֹּהֶה קִדְשָׁהּ וַיִּשֶׁב אֵל יְהוּדָה וַיֹּאמֶר לֹא מוֹצֵאָתִי
 וְגַם אֲנָשֵׁי הַמִּקְוֶם אָמְרוּ לֹא הִיָּתָה בֹּהֶה קִדְשָׁהּ
 וַיֹּאמֶר יְהוּדָה תִּקְוֹ לָהּ פֶּן נִהְיֶה לְבוֹז הַנָּה שְׁלוֹזֹתִי
 הַגְּדִי הַזֶּה וְאֵתָהּ לֹא מוֹצֵאָתָהּ וַיְהִי כְּמוֹשֵׁלֶשׁ
 חֳדָשִׁים וַיִּגַּד לְיְהוּדָה לֵאמֹר זָנַתָּה תָמָר כְּלָתְךָ

וישם שק במתגיו ויתאבל על בנו ימים רבים
 ויקמו כל בניו וכל בנותיו לנחמו וימאו להתנחם
 ויאמר כי ארד אל בני אבלי שאלה ויבך אתו
 אביו והמדניים מכרו אתו אל מצרים לפוטיפר
 סריס פרעה שר הטבחים
 ויהי בעת ההוא וירד יהודה מאת אחיו ויט עד
 איש עדלמי ושמו חירה וירא שם יהודה בת איש
 כנעני ושמו שוע ויקחה ויבא אליה ותהר ותלד
 בן ויקרא את שמו ער ותהר עוד ותלד בן
 ותקרא את שמו אונן ותספ עוד ותלד בן ותקרא
 את שמו שלה והיה בכזיב בלדתה אתו ויקח
 יהודה אשה לער בכורו ושמה תמר והיער בכור
 יהודה רע בעיני יהוה וימתהו יהוה ויאמר יהודה
 לאונן בא אל אשת אחיך ויבם אתה והקם זרע
 לאחייך וידע אונן כי לא לו יהיה הזרע והיה אם
 בא אל אשת אחיו ושחת ארצה לבלתי נתן זרע
 לאחיו וירע בעיני יהוה אשר עשה וימת גם אדמו
 ויאמר יהודה לתמר כלתו שבי אלמנה בית אביך
 עד יגדל שלה בני כי אמר פן ימות גם הוא כאחיו
 ותכך תמר ותשב בית אביה וירבו הימים ותמות
 בת שוע אשת יהודה וינחם יהודה ויעל על גזי
 צאנו הוא וחירה רעהו העדלמי תמנתה ויגד
 לתמר לאמר הנה חמיד עליה תמנתה לזו צאנו ותסר
 בגדי אלמנותה מעליה ותכס בצעירה ותתעלה ותשב
 בפתח עינים אשר על דרך תמנתה כיראתה כי
 גדל שכה והוא לא נתנה לו לאשה ויראה יהודה
 ויחשבה לזונה כי כסתה פניה ויט אליה אל הדרך
 ויאמר הבה נא אבוא אִיךָ כִי לֹא יָדַע כִּי כְלָתִי
 הוּא וַתֹּאמֶר מִה־תִּתֵּן לִי כִּי תָבּוֹא אֵלָי וַיֹּאמֶר אֲנֹכִי
 אֲשַׁלַּח גְּדִי עִזִּים מִן הַצֹּאן וַתֹּאמֶר אִם־תִּתֵּן עֵרְבוֹן
 עַד שְׁלֹחַךָ וַיֹּאמֶר מִה־הָעֵרְבוֹן אֲשֶׁר אֶתֵּן לָךְ
 וַתֹּאמֶר חֲתָמָהּ וּפְתִיכָהּ וּמִטָּךְ אֲשֶׁר בִּידְךָ וַיִּתֵּן לָהּ
 וַיְבֵא אֵלָיָהּ וַתֵּהָר כּוֹ וַתִּקֶּם וַתֵּלֶךְ וַתִּסַּר צִעִיפָהּ
 בּוֹעֲלָיָהּ וַתִּלְבַּשׁ בְּגָדֶיהָ אֶלְמְנוּתָהּ וַיִּשְׁכַּח יְהוּדָה אֶת־
 גְּדֵי הָעִזִּים בְּיַד רַעְהוּ הָעַדְלָמִי לְקַחַת הָעֵרְבוֹן כְּמִיד
 הָאִשָּׁה וְכֹא מוֹצֵאָהּ וַיִּשְׂאֵל אֶת־אֲנָשֵׁי מִקְּמוֹהָ לֵאמֹר
 אֵיךְ הִקְדַּשְׁתָּהּ הוּא בְּעֵינַיִם עַל הַדָּרָה וַיֹּאמְרוּ לֹא
 הִיָּתָה בֹּהֶה קִדְשָׁהּ וַיִּשֶׁב אֵל יְהוּדָה וַיֹּאמֶר לֹא מוֹצֵאָתִי
 וְגַם אֲנָשֵׁי הַמִּקְוֶם אָמְרוּ לֹא הִיָּתָה בֹּהֶה קִדְשָׁהּ
 וַיֹּאמֶר יְהוּדָה תִּקְוֹ לָהּ פֶּן נִהְיֶה לְבוֹז הַנָּה שְׁלוֹזֹתִי
 הַגְּדִי הַזֶּה וְאֵתָהּ לֹא מוֹצֵאָתָהּ וַיְהִי כְּמוֹשֵׁלֶשׁ
 חֳדָשִׁים וַיִּגַּד לְיְהוּדָה לֵאמֹר זָנַתָּה תָמָר כְּלָתְךָ

וגם הנה הרה לזנונים ויאמר יהודה הוציאנה ותשרף:
 25 הוא מוצאת והיא שכחה אל חמיה לאמר לאיש
 אשר אלה לו אנכי הרה ותאמר הכר נא לבני
 הזתמות והפתילים והמוטה האלה ויכר יהודה
 ויאמר צדקה מומני כי על כן לא נתתיה לשכרה
 בני ולא יסף עוד כדעתה ויהי בעת לדתה והנה
 האומים בבטנה ויהי בלדתה ויתן יד ותקח המינות
 ותקשר על ידו שני כאמר זה יצא ראשונה ויהי
 כמושיב ידו והנה יצא אחיו ותאמר כזה פרעת עניך
 פרץ ויקרא שמו פרץ ואחר יצא אחיו אשר על
 ידו השני ויקרא שמו זרח ויוסף
 הורד מצרימה ויקנהו פוטיפר סריס פרעה שר
 הטבחים איש מצרי מיד הישמעאלים אשר
 הורדהו שמה ויהי יהוה את יוסף ויהי איש מצליח
 ויהי בבית אדניו המצרי וירא אדניו כי יהוה אהו
 וכל אשר הוא עשה יהוה מצליח בידו וימצא
 יוסף חן בעיניו וישרת אהו ויפקדהו על ביתו וכל
 יש לו נתן בידו ויהי מאז הפקיד אהו בביתו ועל
 כל אשר יש לו ויברך יהוה את בית המצרי בגלל
 יוסף ויהי ברכת יהוה בכל אשר יש לו בבית
 ובשדה ויעזב כל אשר לו ביד יוסף ולא ידע
 אהו מאומה כי אב הלחם אשר הוא אוכל ויהי
 יוסף יפה תאר ויפה מראה ויהי אחר הדברים
 האלה ותשא אשת אדניו את עיניה אל יוסף
 ותאמר שכבה עמי וימאן ויאמר אשת אדניו
 הן אדני לא ידע אתי מה בבית וכל אשר יש לו
 נתן בידי איננו גדול בבית הזה מומני ולא חשך
 מומני מאומה כי אם אותך באשר את אשתו ואין
 אעשה הרעה הגדלה הזאת וחטאתי לאלהים ויהי
 כדברה אל יוסף יום יום ולא שמוע אליה לשכב
 אצלה להיות עמה ויהי כהיום הזה ויבא הביתה
 לעשות מלאכתו ואין איש מאנשי הבית שם
 בבית ותתפשטהו בבגדו לאמר שכבה עמי ויעזב
 בגדו בידה וינס החוצה ויהי כראותה כי עזב
 בגדו בידה וינס החוצה ותקרא לאנשי בידה
 ותאמר להם לאמר ראו הביא לנו איש עברי
 לצחק בנו בא אלי לשכב עמי ואקרא בקול גדול
 ויהי כשמועו כי הרימותי קולי ואקרא ויעזב בגדו
 אצלי וינס ויצא החוצה ותנו בגדו אצלה עד בוא
 אדניו אל ביתו ותדבר אלו כדברים האלה לאמר
 בא אלי העבד העברי אשר הנאת לנו לצחק בו
 ויהי כהרימו קולי ואקרא ויעזב בגדו אצלי

וגם הנה הרה לזנונים ויאמר יהודה הוציאנה ותשרף:
 25 הוא מוצאת והיא שְׁכָחָה אֶל-חַמְיָהּ לֵאמֹר לְאִישׁ
 אֲשֶׁר-אֵלֶיהָ לֹא אֲנֹכִי הָרָה וַתֹּאמֶר הַכֵּר נָא לְבָנֵי
 הַזֹּתֵמוֹת וְהַפְתִּילִים וְהַמוֹטָה הָאֵלֶּה וַיִּכֹּר יְהוּדָה
 וַיֹּאמֶר צְדָקָה מִמֶּנִּי כִּי עַל-כֵּן לֹא נָתַתִּיהָ לְשִׁכְרָה
 בְּנֵי וְלֹא יוֹסֵף עוֹד כְּדַעְתָּהּ וַיְהִי בְעֵת לְדִתָּהּ וַהֲנִהּ
 הָאוּמִים בְּבִטְנָהּ וַיְהִי בְלִדְתָהּ וַיִּתֵּן יָד וַתִּקַּח הַמִּינֹת
 וַתִּקְשֶׁר עַל-יָדָיו שְׁנַיִם כְּאָמַר זֶה יֵצֵא רֵאשִׁיטָה וַיְהִי
 כְּמוֹשֵׁיב יָדָיו וַהֲנִהּ יֵצֵא אַחֲוִיו וַתֹּאמֶר כֹּה פָרַעַת עֵנֶיךָ
 פָּרִץ וַיִּקְרָא שְׁמוֹ פָּרִץ וְאַחֲרָיִם יֵצֵא אַחֲוִיו אֲשֶׁר עַל-
 יָדָיו הַשֵּׁנִי וַיִּקְרָא שְׁמוֹ זֶרַח וַיֹּסֵף
 הוֹרֵד מִצְרַיִמָה וַיִּקְנֶהוּ פוֹטִיפָר סֵרִיס פְּרַעֲיָה שֶׁר
 הַטְּבָחִים אִישׁ מִצְרִי מִיַּד הַיִּשְׁמַעְאֵלִים אֲשֶׁר-
 הוֹרְדָהוּ שָׁמָּה וַיְהִי יְהוָה אֶת יוֹסֵף וַיְהִי אִישׁ מְצַלִּיחַ
 וַיְהִי בְּבֵית אֲדֹנָיו הַמִּצְרִי וַיִּרְא אֲדֹנָיו כִּי יְהוָה אִתּוֹ
 וְכָל אֲשֶׁר-הוּא עֹשֶׂה יְהוָה מְצַלִּיחַ בְּיָדוֹ וַיִּמְצָא
 יוֹסֵף חֵן בְּעֵינָיו וַיִּשְׂרַת אִתּוֹ וַיִּפְקְדֵהוּ עַל-בֵּיתוֹ וְכָל-
 יֵשׁ לּוֹ נָתַן בְּיָדוֹ וַיְהִי מֵאֵז הַפְּקִיד אִתּוֹ בְּבֵיתוֹ וְעַל-
 כָּל אֲשֶׁר יֵשׁ לוֹ וַיִּבְרַךְ יְהוָה אֶת-בֵּית הַמִּצְרִי בְּגַלְלַת
 יוֹסֵף וַיְהִי בְרַכְתּוֹ יְהוָה בְּכָל אֲשֶׁר יֵשׁ לוֹ בְּבֵית
 וּבַשָּׂדֶה וַיַּעֲזֹב כָּל אֲשֶׁר לוֹ בְּיַד יוֹסֵף וְלֹא יָדַע
 אִתּוֹ מְאוּמָה כִּי אִם-הִלָּחֵם אֲשֶׁר-הוּא אוֹכֵל וַיְהִי
 יוֹסֵף יָפֵה-תֹאֵר וַיְפֵה מְרֹאֵה וַיְהִי אַחֲרֵי הַדְּבָרִים
 הָאֵלֶּה וַתִּשָּׂא אִשְׁתּוֹ אֲדֹנָיו אֶת עֵינֶיהָ אֵל יוֹסֵף
 וַתֹּאמֶר שְׁכַבָּה עִמִּי: 8 וַיִּמָּאֵן וַיֹּאמֶר אֶל-אִשְׁתּוֹ אֲדֹנָיו
 הֲלוֹ אֲדֹנָי לֹא-יָדַע אֵתִי מִה-בְּבֵית וְכָל אֲשֶׁר-יֵשׁ-לוֹ
 נָתַן בְּיָדִי: 9 אֵינְנו גְּדוֹל בְּבֵית הַזֶּה מִמֶּנִּי וְלֹא-חֹשֶׁךְ
 מִמֶּנִּי מְאוּמָה כִּי אִם-אֹתָךְ בְּאֲשֶׁר אֶתְּאַשְׁתּוֹ וְאִיךָ
 אֲעֲשֶׂה הַרְעָה הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת וְחַטָּאתִי לְאֱלֹהִים: 10 וַיְהִי
 כַּדְּבָרָה אֶל-יוֹסֵף יוֹסֵף לֹא שָׁמַע אֲלֶיהָ לְשָׁכַב
 אִצְלָהּ לְהִינּוֹת עִמָּה: 11 וַיְהִי כַּהַיּוֹם הַזֶּה וַיָּבֹא הַבַּיִתָּה
 לַעֲשׂוֹת מְלָאכְתּוֹ וְאֵין אִישׁ מֵאֲנָשֵׁי הַבַּיִת שָׁם
 בְּבֵית: 12 וַתִּתְּפֹשֶׁהוּ בְּבִגְדוֹ לֵאמֹר שְׁכַבָּה עִמִּי וַיַּעֲזֹב
 בְּגָדוֹ בְּיָדָהּ וַיִּנְס הַחוּצָה: 13 וַיְהִי כַּרְאוֹתָהּ כִּי-עֲזָב
 בְּגָדוֹ בְּיָדָהּ וַיִּנְס הַחוּצָה: 14 וַתִּקְרָא לְאֲנָשֵׁי בֵיתָהּ
 וַתֹּאמֶר לָהֶם לֵאמֹר רְאוּ הֵבִיא לָנוּ אִישׁ עִבְרִי
 לְצַחֵק בָּנוּ בָּא אֵלַי לְשָׁכַב עִמִּי וְאִקְרָא בְּקוֹל גְּדוֹל:
 15 וַיְהִי כְשִׁמְעוּ כִּי-הִרְיַמְתִּי קוֹלִי וְאִקְרָא וַיַּעֲזֹב בְּגָדוֹ
 אִצְלִי וַיִּנְס וַיֵּצֵא הַחוּצָה: 16 וַתִּנְחַח בְּגָדוֹ אֲצִלָּהּ עַד-בּוֹא
 אֲדֹנָיו אֶל-בֵּיתוֹ: 17 וַתְּדַבֵּר אֲלָיו כַּדְּבָרִים הָאֵלֶּה לֵאמֹר
 בָּא-אֵלַי הָעֶבֶד הָעִבְרִי אֲשֶׁר-הִנֵּאת לָנוּ לְצַחֵק בִּי:
 18 וַיְהִי כַּהִרְיַמְתִּי קוֹלִי וְאִקְרָא וַיַּעֲזֹב בְּגָדוֹ אֲצִלִּי

וינס החוצה ויהי כשימוע אדניו את דברי אשתו אשר
דברה אליו כאמר כדברים האלה עשה לי עבדך
ויחר אפנו ויקח אדני יוסף אתו ויתנהו אל בידת
הסהר מוקום אשר אסורי המוכר אסורים ויהי שם
בבית הסהר ויהי יהוה את יוסף ויט אליו חסד ויתן
חננו בעיני שר בית הסהר ויתן שר בית הסהר
ביד יוסף את כל האסורים אשר בבית הסהר ואת
כל אשר עשים שם הוא היה עשה אין שר בית
הסהר ראה את כל מאומה בידו באשר יהוה אתו
ואשר הוא עשה יהוה מעבדיו

ויהי אחר הדברים האלה חטאו משקה מוכר
מוצרים והאפה לאדניהם כמוכר מוצרים ויקצף
פרעה על שני סריסיו על שר המשקים ועל שר
האופים ויתן אתם במושבור בית שר הטבחים אל
בית הסהר מוקום אשר יוסף אסור שם: 4 ויפקד שר
הטבחים את יוסף וישרת אתם ויהיו ימים
במושבור: 5 ויחלמו חלום שניהם איש חלמו בלילה
אחד איש כפתרון חלמו המשקה והאפה אשר
למלך מוצרים אשר אסורים בבית הסהר: 6 ויבא
אליהם יוסף בבקר וירא אתם והגם זעפים: 7 וישאל
את סריסיו פרעה אשר אתו במושבור בית אדניו
לאמר מדוע פניכם רעים היום: 8 ויאמרו אליו חלום
חלמנו ופתר אין אתו ויאמר אליהם יוסף הלוא
לאלהים פתרנים ספרו-גא לי: 9 ויספר שר המשקים
את חלמו ליוסף ויאמר לו בחלומי והנה גפן לפני:
10 ובגפן שלשה שריגים והיא כפרחת עלתה נצה
הבשילו אשכלתיה ענבים: 11 וכוס פרעה בידי ואקח
את הענבים ואשיחט אתם אל-כוס פרעה ואתן את-
הכוס על-כף פרעה: 12 ויאמר לו יוסף זה פתרונו
שלשת השרגים שלשת ימים הם: 13 בעודו שלשת
ימים ישא פרעה את-ראשו והשיבך על-כף
ונתת כוס פרעה בידו כמשפט הראשון אשר
היית משקהו: 14 פי אמר-זכרתי אתך כאשר ייטב לך
ועשית-גא עמדי חסד והזכרתי אל-פרעה והוצאתני
מן-הבית הזה: 15 פי-גנב גנבתי מארץ העברים וגם-
פה לא-עשיתי מאומה פי-שמו אתי בבור: 16 וירא
שר-האפים פי טוב פתר ויאמר אל-יוסף אף-אני
בחלומי והנה שלשה סלי חרי על ראשי ובסל
העליון מכל מאכל פרעה מעשה אפה והעוף
אכל אתם מן הסל מעל ראשי ויען יוסף ויאמר
זה פתרונו שלשת הסלים שלשת ימים הם בעוד
שלשת ימים ישא פרעה את ראשו מעליך

וינס החוצה ויהי כשימוע אדניו את דברי אשתו אשר
דברה אליו כאמר כדברים האלה עשה לי עבדך
ויחר אפנו ויקח אדני יוסף אתו ויתנהו אל בידת
הסהר מוקום אשר אסורי המוכר אסורים ויהי שם
בבית הסהר ויהי יהוה את יוסף ויט אליו חסד ויתן
חננו בעיני שר בית הסהר ויתן שר בית הסהר
ביד יוסף את כל האסורים אשר בבית הסהר ואת
כל אשר עשים שם הוא היה עשה אין שר בית
הסהר ראה את כל מאומה בידו באשר יהוה אתו
ואשר הוא עשה יהוה מעבדיו

ויהי אחר הדברים האלה חטאו משקה מוכר
מוצרים והאפה לאדניהם כמוכר מוצרים ויקצף
פרעה על שני סריסיו על שר המשקים ועל שר
האופים ויתן אתם במושבור בית שר הטבחים אל
בית הסהר מוקום אשר יוסף אסור שם ויפקד שר
הטבחים את יוסף וישרת אתם ויהיו ימים
במושבור ויחלמו חלום שניהם איש חלמו בלילה
אחד איש כפתרון חלמו המשקה והאפה אשר
למוכר מוצרים אשר אסורים בבית הסהר ויבא
אליהם יוסף בבקר וירא אתם והגם זעפים וישאל
את סריסיו פרעה אשר אתו במושבור בית אדניו
כאמר מדוע פניכם רעים היום ויאמרו אליו חלום
חלמנו ופתר אין אתו ויאמר אליהם יוסף הלוא
לאלהים פתרנים ספרו-גא לי כי ויספר שר המשקים
את חלמו ליוסף ויאמר לו בחלומי והנה גפן לפני
ובגפן שלשה שריגים והיא כפרחת עלתה נצה
הבשילו אשכלתיה ענבים וכוס פרעה בידו ואקח
את הענבים ואשיחט אתם אל כוס פרעה ואתן את
הכוס על כף פרעה ויאמר לו יוסף זה פתרונו
שלשת השרגים שלשת ימים הם בעוד שלשת
ימים ישא פרעה את ראשו והשיבך על כף
ונתת כוס פרעה בידו כמשפט הראשון אשר
היית משקהו כי אם זכרתי אתך כאשר ייטב לך
ועשית גא עמדי חסד והזכרתי את פרעה והוצאתני
מן הבית הזה כי גנב גנבתי מארץ העברים וגם
פה לא עשיתי מאומה כי שמו אתי בבור וירא
שר האפים כי טוב פתר ויאמר אל יוסף אף אני
בחלומי והנה שלשה סלי חרי על ראשי ובסל
העליון מכל מאכל פרעה מעשה אפה והעוף
אכל אתם מן הסל מעל ראשי ויען יוסף ויאמר
זה פתרונו שלשת הסלים שלשת ימים הם בעוד
שלשת ימים ישא פרעה את ראשו מעליך

וּתְלָה אוֹתָךְ עַל-עֵץ וְאָכַל הָעוֹף אֶת-בְּשָׂרְךָ
 מֵעֵלֶיךָ: 20 וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי יוֹם הַלְדַת אֶת-פְּרֵעָה
 וַיַּעַשׂ מוֹשֵׂתָהּ לְכָל-עַבְדָּיו וַיֵּשֶׂא אֶת-רֹאשׁוֹ שֶׁר
 הַמוֹשְׁקִים וְאֶת-רֹאשׁ שֶׁר הָאֲפִים בַּחוּךְ עַבְדָּיו
 21 וַיָּשֶׁב אֶת-שֶׁר הַמֹּשְׁקִים עַל-מִשְׁקָהוּ וַיִּתֵּן הַכּוֹס
 עַל-כַּף פְּרֵעָה: 22 וְאֶת שֶׁר הָאֲפִים תְּלָה בְּאֶשֶׁר
 פֶּתַר לָהֶם יוֹסֵף: 23 וְלֹא-זָכַר שֶׁר-הַמֹּשְׁקִים אֶת-יוֹסֵף
 וַיִּשְׁכַּחְהוּ:

41:1 וַיְהִי מִקֵּץ שְׁנָתַיִם יָמִים וּפְרֵעָה חָלַם וַהֲגָה עִמָּד עַל-
 הַיָּאֵר: 2 וַהֲגָה מִן-הַיָּאֵר עֲלֵת שְׁבַע פְּרוֹת פְּרוֹת מֵרָאה
 וּבְרִיאַת בֶּשֶׂר וַתְּרַעֲיֶנָּה בְּאָחוּ: 3 וַהֲגָה שְׁבַע פְּרוֹת
 אַחֲרוֹת עֲלוֹת אַחֲרֵיהֶן מִן-הַיָּאֵר רַעוֹת מֵרָאה
 וְדָקוֹת בֶּשֶׂר וַתַּעֲמֹדנָה אֶצֶל הַפְּרוֹת עַל-שֵׁפֶת הַיָּאֵר:
 4 וַתֹּאכְלֶנָּה הַפְּרוֹת רַעוֹת הַמֵּרָאה וְדָקוֹת הַבֶּשֶׂר אֶת
 שְׁבַע הַפְּרוֹת פֶּתַת הַמֵּרָאה וַתְּבְרִיאַת וַיִּיקֶץ פְּרֵעָה:
 5 וַיִּישָׁן וַיִּחְלֹם שְׁנֵית וַהֲגָהוּ שְׁבַע שְׁבָלִים עֲלוֹת בְּקִנְיָה
 אֶחָד בְּרִיאוֹת וְטָבוֹת: 6 וַהֲגָה שְׁבַע שְׁבָלִים דְּקוֹדֹת
 וּשְׂדוּפֹת קָדִים עֲמוּזוֹת אַחֲרֵיהֶן וַתַּבְלַענָה הַשְּׁבָלִים
 הַדְּקוֹת אֶת שְׁבַע הַשְּׁבָלִים הַבְּרִיאוֹת וַהֲמוֹלְאוֹת
 וַיִּיקֶץ פְּרֵעָה וַהֲגָה חֲלוֹם: 8 וַיְהִי בַבֹּקֶר וַתִּפְעַם רוּחוֹ
 וַיִּשְׁלַח וַיִּקְרָא אֶת-כָּל-חֲרָטְמֵי מִצְרַיִם וְאֶת-כָּל-
 חֲכָמֵיהֶם וַיִּסְפֹּר פְּרֵעָה לָהֶם אֶת-חֲלָמָו וַאֲיוֹן-פֹּתֵר
 אוֹתָם לְפְרֵעָה: 9 וַיִּדְבַּר שֶׁר הַמֹּשְׁקִים אֶת-פְּרֵעָה
 לֵאמֹר אֶת-חֲטָטְאֵי אַנְי מִזְּקִיר הַיּוֹם: 10 פְּרֵעָה קָצַף עַל-
 עַבְדָּיו וַיִּתֵּן אֹתֵי בְּמִשְׁמֵר בֵּית שֶׁר הַטְּבָחִים אֹתֵי
 וְאֶת שֶׁר הָאֲפִים: 11 וַתִּמְלָמָה חֲלוֹם בְּלִילָה אֶחָד אַנְי
 וְהוּא אִישׁ כְּפֹתֵרוֹן חֲלָמוֹ חֲלָמוֹ: 12 וְשֵׁם אֹתָנוּ נְעַר
 עַבְרִי עַבְדֵּךְ לְשֶׁר הַטְּבָחִים וְנִסְפָּר-לוֹ וַיִּפְתַּר-לָנוּ
 אֶת-חֲלָמֵינוּ אִישׁ כְּחֲלָמוֹ פֶּתַר: 13 וַיְהִי כַּאֲשֶׁר פֶּתַר-
 לָנוּ כֵּן הָיָה אֹתֵי הַשֵּׁיב עַל-כֵּנִי וְאֵתוֹ תְּלָה: 14 וַיִּשְׁלַח
 פְּרֵעָה וַיִּקְרָא אֶת-יוֹסֵף וַיְרִיצָהוּ מִן-הַבּוֹר וַיַּגְלַח
 וַיַּחְלֶף שְׂמֹלֶתִיו וַיָּבֵא אֶל-פְּרֵעָה: 15 וַיֹּאמֶר פְּרֵעָה אֶל-
 יוֹסֵף חֲלָמוֹתַי וּפְתָר אֵין אֹתוֹ וְאַנְי שְׂמַעְתִּי
 עֲלֵיךָ לֵאמֹר תִּשְׁמַע חֲלוֹם לְפֶתַר אֹתוֹ: 16 וַיַּעַן יוֹסֵף
 אֶת-פְּרֵעָה לֵאמֹר בְּלַעֲגֵי אֱלֹהִים יַעֲנֶה אֶת-שְׁלוֹם
 פְּרֵעָה: 17 וַיִּדְבַּר פְּרֵעָה אֶל-יוֹסֵף בְּחֲלָמֵי הַנְּגִי עִמָּד
 עַל-שֵׁפֶת הַיָּאֵר: 18 וַהֲגָה מִן-הַיָּאֵר עֲלֵת שְׁבַע פְּרוֹת
 בְּרִיאוֹת בֶּשֶׂר וַיִּפֹּת תֹּאֵר וַתְּרַעֲיֶנָּה בְּאָחוּ: 19 וַהֲגָה
 שְׁבַע פְּרוֹת אַחֲרוֹת עֲלוֹת אַחֲרֵיהֶן דְּלוֹת וְרַעוֹת
 תֹּאֵר מְאֹד וְרָקוֹת בֶּשֶׂר לֹא-רָאִיתִי כִּהְנָה בְּכָל-
 אֶרֶץ מִצְרַיִם לְרַע וַתֹּאכְלֶנָּה הַפְּרוֹת הַרְקוֹדֹת
 וַהֲרַעוֹת אֶת שְׁבַע הַפְּרוֹת הַרְאֵשְׁנוֹת הַבְּרִיאַת

ותלה אותך על עץ ואכל העוף אדת בשורך
 מעליך ויהי ביום השלישי יום הולדת את פרעה
 ויעש מושתה לכל עבדיו וישא את ראש שר
 המושקים ואת ראש שר האפים בחוך עבדיו
 וישב את שר המושקים על משהו ויתן הכוס
 על כף פרעה ואת שר האפים תלה כאשר
 פתח להם יוסף וכא זכר שר המושקים את יוסף
 וישכחוהו

ויהי מקץ שנתים ימים ופרעה חלם והנה עמד על
 היאר והנה מן היאר עלת שבע פרות מראה
 ובריאת בשר ותרענה באחו והנה שבע פרות
 אחרות עלות אחריהן מן היאר רעות כור אדה
 ודקות בשר ותעמודנה אצל הפרות על שפת היאר
 ותאכלנה הפרות רעות המראה ודקות הבשר אדת
 שבע הפרות יפת המראה והבריאת וייקץ פרעה
 וישן ויחלם שנית והנה שבע שבבים עלות בקנה
 אחד בריאות וטבות והנה שבע שבבים דקודת
 ושדופת קדים עמוזות אחריהן ותבלענה השבבים
 הדקות את שבע השבבים הבריאות והמולאות
 וייקץ פרעה והנה חלום ויהי בבקר ותפעם רווחו
 וישכח ויקרא את כל חרטמי מצרים ואת כל
 חכמיה ויספר פרעה להם את חלמו ואין פותר
 אותם לפרעה וידבר שר המושקים את פרעה
 לאמר את חטאי אני מזכיר היום פרעה קצף על
 עבדיו ויתן אתי במשמר בית שר הטבחים אדתי
 ואת שר האפים ותחלמה חלום בלילה אחד אני
 והוא איש כפתרון חלמו חלמו ושים אתנו נער
 עברי עבד לשר הטבחים ונספר לו ופתר לנו
 את חלמותינו איש כחלמו פתח ויהי כאשר פתח
 לנו כן היה אתי השיב על כני ואתו תלה וישכח
 פרעה ויקרא את יוסף ויריצהו מן הבור ויגלח
 ויחלף שמלתיו ויבא אל פרעה ויאמר פרעה אל
 יוסף חלום חלמותי ופתח אין אתו ואני שמעתי
 עכיר לאמר תשמע חלום לפתח אתו ויען יוסף
 את פרעה לאמר בלעדי אלהים יענה את שלום
 פרעה וידבר פרעה אל יוסף בחלמי הנני עמדי
 על שפת היאר והנה מן היאר עלת שבע פרות
 בריאות בשר ויפת תאר ותרענה באחו ודנדה
 שבע פרות אחרות עלות אחריהן דלות ורעות
 תאר מאד ורקות בשר לא ראיתי כהנה בכ
 ארץ מצרים לרע ותאכלנה הפרות הרקודת
 והרעות את שבע הפרות הראשנות הבריאת

21 ותבאנה אל־קרְבֵנָה וְלֹא נֹדַע כִּי־בָאוּ אֶל־קַרְבְּנָה
 וּמְרֵאִיהֶן רַע כַּאֲשֶׁר בַּתְּחִלָּה וַאֲיָקֹץ וַאֲרֵא בַחֲלֹמֵי
 וְהִנֵּהוּ שֹׁבַע שְׁבָלִים עֹלֵת בְּקִנְיָה אֶחָד מִלֵּאֵת וּטְבוֹת:
 23 וְהִנֵּה שֹׁבַע שְׁבָלִים צְנֻמוֹת דְּקוֹת שְׁדָפוֹת קָדִים
 צְמֻחוֹת אַחֲרֵיהֶם: 24 וּתְבַלְעֵן הַשְּׁבָלִים הַדְּלֹת אֶת
 שֹׁבַע הַשְּׁבָלִים הַטְּבוֹת וַאֲמַר אֶל־הַחֲרֻטָּמִים וַאֲיוֹן
 מֵגִיד לִי: 25 וַיֹּאמֶר יוֹסֵף אֶל־פְּרֹעֶה חֲלוֹם פְּרֹעֶה אֶחָד
 הוּא אֶת אֲשֶׁר הָאֱלֹהִים עָשָׂה הִגִּיד לְפְרֹעֶה: 26 שֹׁבַע
 פְּרֵת הַטְּבַת שֹׁבַע שָׁנִים הִנֵּה וְשֹׁבַע הַשְּׁבָלִים
 הַטְּבַת שֹׁבַע שָׁנִים הִנֵּה חֲלוֹם אֶחָד הוּא: 27 וְשֹׁבַע
 הַפְּרוֹת הַרְקוֹת וְהַרְעֵת הַעֹלֵת אַחֲרֵיהֶן שֹׁבַע שָׁנִים
 הִנֵּה וְשֹׁבַע הַשְּׁבָלִים הַרְקוֹת שְׁדָפוֹת הַקָּדִים יִהְיוּ
 שֹׁבַע שָׁנֵי רָעָב: 28 הוּא הַדְּבָר אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי אֶל־פְּרֹעֶה
 אֲשֶׁר הָאֱלֹהִים עָשָׂה הִרְאָה אֶת־פְּרֹעֶה: 29 הִנֵּה שֹׁבַע
 שָׁנִים בָּאוֹת שֹׁבַע גָּדוֹל בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרַיִם: 30 וְקָמוּ
 שֹׁבַע שָׁנֵי רָעָב אַחֲרֵיהֶן וַנִּשְׁבַּח כָּל־הַשֹּׁבַע בְּאֶרֶץ
 מִצְרַיִם וְכָל־הָרָעָב אֶת־הָאֶרֶץ: 31 וְלֹא־יִדְעֵה שֹׁבַע
 בְּאֶרֶץ מִפְּנֵי הָרָעָב הַהוּא אַחֲרֵי־כֵן כִּי כָבֵד הוּא
 מְאֹד: 32 וְעַל הַשָּׁנוֹת הַחֲלוֹם אֶל־פְּרֹעֶה פַעַמִּים כִּי־נִכְוֶן
 הַדְּבָר מֵעַם הָאֱלֹהִים וּבִזְמוּהָר הָאֱלֹהִים לַעֲשֹׂתוֹ
 וְעַתָּה יֵרָא פְּרֹעֶה אִישׁ נָכוֹן וְחָכֵם וְיִשְׁיִתְהוּ עִבְדֵי
 אֶרֶץ מִצְרַיִם יַעֲשֶׂה פְּרֹעֶה וַיִּפְקֵד פְּקָדִים עַל־
 הָאֶרֶץ וְחָמַשׁ אֶת־אֶרֶץ מִצְרַיִם בְּשֹׁבַע שָׁנֵי הַשֹּׁבַע
 וַיִּקְבְּצוּ אֶת־כָּל־אֹכְלֵי הַשָּׁנִים הַטְּבוֹת הַבָּאֵת הָאֱלֹהִים
 וַיִּצְבְּרוּ־בָר תַּחַת יַד פְּרֹעֶה אֹכְלֵי בְעָרִים וְשָׁמְרוּ:
 36 וְהָיָה הָאֹכֵל לְפָקֶדוֹן לְאֶרֶץ לְשֹׁבַע שָׁנֵי הָרָעָב
 אֲשֶׁר תִּהְיֶינָה בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם וְלֹא־תִכָּרֵת הָאֶרֶץ
 בְּרָעָב: 37 וַיִּיטֵב הַדְּבָר בְּעֵינֵי פְּרֹעֶה וּבְעֵינֵי כָּל־עַבְדָּיו:
 38 וַיֹּאמֶר פְּרֹעֶה אֶל־עַבְדָּיו הִנְמַצְא כִּזָּה אִישׁ אֲשֶׁר
 רוּחַ אֱלֹהִים בּוֹ: 39 וַיֹּאמֶר פְּרֹעֶה אֶל־יוֹסֵף אַחֲרֵי הַזִּדְעָה
 אֱלֹהִים אוֹתָהּ אֶת־כָּל־זֹאת אִיוֹן־נִכְוֶן וְחָכֵם כְּמוֹד:
 40 אַתָּה תִּהְיֶה עַל־בֵּיתִי וְעַל־פִּיךָ יִשָּׁק כָּל־עַמִּי רַק
 הַפֶּסֶא אֶגְדֵּל מִמֶּךָ: 41 וַיֹּאמֶר פְּרֹעֶה אֶל־יוֹסֵף רֵאֵה
 נְתַתִּי אֶתְךָ עַל כָּל־אֶרֶץ מִצְרַיִם: 42 וַיֹּסֶר פְּרֹעֶה אֶת־
 טַבַּעְתּוֹ מֵעַל יָדוֹ וַיִּתֵּן אֹתָהּ עַל־יַד יוֹסֵף וַיִּלְבַּשׂ אֹתוֹ
 בְּגָדֵי־שֵׁשׁ וַיַּשֶּׂם רֶבֶד הַזָּהָב עַל צוּאָרוֹ וַיִּרְכַּב אֹתוֹ
 בַמְּרֻכְבַּת הַמִּשְׁנָה אֲשֶׁר לוֹ וַיִּקְרְאוּ לִפְנֵי אַבְרָם
 וְנַתַּן־אֹתוֹ עַל כָּל־אֶרֶץ מִצְרַיִם וַיֹּאמֶר פְּרֹעֶה אֶל־
 יוֹסֵף אֲנִי פְּרֹעֶה וּבִלְעָדֶיךָ לֹא־יָרִים אִישׁ אֶת־יָדוֹ
 וְאֶת־רַגְלוֹ בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרַיִם: 45 וַיִּקְרָא פְּרֹעֶה שֵׁם־
 יוֹסֵף צְפֹנָת פַּעַנּוֹחַ וַיִּתֵּן לוֹ אֶת־אֲסֻנַּת בֵּת פּוּטִי פְּרַע
 כִּהֵן אֵן לְאִשָּׁה וַיַּעַז יוֹסֵף עַל אֶרֶץ מִצְרַיִם

ותבאנה אל־קרְבֵנָה וְלֹא נֹדַע כִּי־בָאוּ אֶל־קַרְבְּנָה
 וּמְרֵאִיהֶן רַע כַּאֲשֶׁר בַּתְּחִלָּה וַאֲיָקֹץ וַאֲרֵא בַחֲלֹמֵי
 וְהִנֵּהוּ שֹׁבַע שְׁבָלִים עֹלֵת בְּקִנְיָה אֶחָד מִלֵּאֵת וּטְבוֹת
 וְהִנֵּה שֹׁבַע שְׁבָלִים צְנֻמוֹת דְּקוֹת שְׁדָפוֹת קָדִים
 צְמֻחוֹת אַחֲרֵיהֶם וְתִבְלַעְנָה הַשְּׁבָלִים הַדְּלֹת אֶת
 שֹׁבַע הַשְּׁבָלִים הַטְּבוֹת וַאֲמַר אֶל־הַחֲרֻטָּמִים וַאֲיוֹן
 מֵגִיד לִי וַיֹּאמֶר יוֹסֵף אֶל־פְּרֹעֶה חֲלוֹם פְּרֹעֶה אֶחָד
 הוּא אֶת אֲשֶׁר הָאֱלֹהִים עָשָׂה הִגִּיד לְפְרֹעֶה שֹׁבַע
 פְּרֵת הַטְּבַת שֹׁבַע שָׁנִים הִנֵּה וְשֹׁבַע הַשְּׁבָלִים
 הַטְּבַת שֹׁבַע שָׁנִים הִנֵּה חֲלוֹם אֶחָד הוּא וְשֹׁבַע
 הַפְּרוֹת הַרְקוֹת וְהַרְעֵת הַעֹלֵת אַחֲרֵיהֶן שֹׁבַע שָׁנִים
 הִנֵּה וְשֹׁבַע הַשְּׁבָלִים הַרְקוֹת שְׁדָפוֹת הַקָּדִים יִהְיוּ
 שֹׁבַע שָׁנֵי רָעָב הוּא הַדְּבָר אֲשֶׁר דִּבַרְתִּי אֶל־פְּרֹעֶה
 אֲשֶׁר הָאֱלֹהִים עָשָׂה הִרְאָה אֶת־פְּרֹעֶה שֹׁבַע
 שָׁנִים בָּאוֹת שֹׁבַע גָּדוֹל בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרַיִם וְקָמוּ
 שֹׁבַע שָׁנֵי רָעָב אַחֲרֵיהֶן וַנִּשְׁבַּח כָּל־הַשֹּׁבַע בְּאֶרֶץ
 מִצְרַיִם וְכָל־הָרָעָב אֶת־הָאֶרֶץ וְלֹא־יִדְעֵה שֹׁבַע
 בְּאֶרֶץ מִפְּנֵי הָרָעָב הַהוּא אַחֲרֵי־כֵן כִּי כָבֵד הוּא
 מְאֹד וְעַל הַשָּׁנוֹת הַחֲלוֹם אֶל־פְּרֹעֶה פַעַמִּים כִּי־נִכְוֶן
 הַדְּבָר מֵעַם הָאֱלֹהִים וּבִזְמוּהָר הָאֱלֹהִים לַעֲשֹׂתוֹ
 וְעַתָּה יֵרָא פְּרֹעֶה אִישׁ נָכוֹן וְחָכֵם וְיִשְׁיִתְהוּ עִבְדֵי
 אֶרֶץ מִצְרַיִם יַעֲשֶׂה פְּרֹעֶה וַיִּפְקֵד פְּקָדִים עַל־
 הָאֶרֶץ וְחָמַשׁ אֶת־אֶרֶץ מִצְרַיִם בְּשֹׁבַע שָׁנֵי הַשֹּׁבַע
 וַיִּקְבְּצוּ אֶת־כָּל־אֹכְלֵי הַשָּׁנִים הַטְּבוֹת הַבָּאֵת הָאֱלֹהִים
 וַיִּצְבְּרוּ־בַר תַּחַת יַד פְּרֹעֶה אֹכְלֵי בְעָרִים וְשָׁמְרוּ
 וְהָיָה הָאֹכֵל לְפָקֶדוֹן לְאֶרֶץ לְשֹׁבַע שָׁנֵי הָרָעָב
 אֲשֶׁר תִּהְיֶינָה בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם וְלֹא־תִכָּרֵת הָאֶרֶץ
 בְּרָעָב וַיִּיטֵב הַדְּבָר בְּעֵינֵי פְּרֹעֶה וּבְעֵינֵי כָּל־עַבְדָּיו
 וַיֹּאמֶר פְּרֹעֶה אֶל־עַבְדָּיו הִנְמַצְא כִּזָּה אִישׁ אֲשֶׁר
 רוּחַ אֱלֹהִים בּוֹ וַיֹּאמֶר פְּרֹעֶה אֶל־יוֹסֵף אַחֲרֵי הַזִּדְעָה
 אֱלֹהִים אוֹתָהּ אֶת־כָּל־זֹאת אִין־נִכְוֶן וְחָכֵם כְּמוֹד
 אַתָּה תִּהְיֶה עַל־בֵּיתִי וְעַל־פִּיךָ יִשָּׁק כָּל־עַמִּי רַק
 הַפֶּסֶא אֶגְדֵּל מִמֶּךָ וַיֹּאמֶר פְּרֹעֶה אֶל־יוֹסֵף רֵאֵה
 נְתַתִּי אֶתְךָ עַל כָּל־אֶרֶץ מִצְרַיִם וַיֹּסֶר פְּרֹעֶה אֶת־
 טַבַּעְתּוֹ מֵעַל יָדוֹ וַיִּתֵּן אֹתָהּ עַל־יַד יוֹסֵף וַיִּלְבַּשׂ אֹתוֹ
 בַּגְדֵי־שֵׁשׁ וַיַּשֶּׂם רֶבֶד הַזָּהָב עַל צוּאָרוֹ וַיִּרְכַּב אֹתוֹ
 בַּמְּרֻכְבַּת הַמִּשְׁנָה אֲשֶׁר לוֹ וַיִּקְרְאוּ לִפְנֵי אַבְרָם
 וְנַתַּן־אֹתוֹ עַל כָּל־אֶרֶץ מִצְרַיִם וַיֹּאמֶר פְּרֹעֶה אֶל־
 יוֹסֵף אֲנִי פְּרֹעֶה וּבִלְעָדֶיךָ לֹא־יָרִים אִישׁ אֶת־יָדוֹ
 וְאֶת־רַגְלוֹ בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרַיִם וַיִּקְרָא פְּרֹעֶה שֵׁם־
 יוֹסֵף צְפֹנָת פַּעַנּוֹחַ וַיִּתֵּן לוֹ אֶת־אֲסֻנַּת בֵּת פּוּטִי פְּרַע
 כִּהֵן אֵן לְאִשָּׁה וַיַּעַז יוֹסֵף עַל אֶרֶץ מִצְרַיִם

46 ויוסף בן שלשים שנה בעמדו לפני פרעה מוכר מצרים ויצא יוסף מלפני פרעה ויעבר בכל ארץ מצרים ותעש הארץ בשבע שני השבע לקמצים ויקבץ את כל אכל שבע שנים אשר היו בארץ מצרים ויתן אכל בערים אכל שדה העיר אשר סביבתיה נתן בתוכה ויעבר יוסף בר מזונת הים הרבה מאד עד כי זודל לספר כי אין מספר וליוסף ילד שני בנים בטרם תבוא שנת הרעב אשר ילדה-לו אסנת בת-פוטו פרע כהן און ויקרא יוסף את שם הבכור מנשה כי נשני אנהים אדני כל עמלי ואת כל בית אבי ואת שם השני קרא אפרים כי הפרני אלהים בארץ עניי ותכלינה שבע שני השבע אשר היה בארץ מצרים ותחלינה שבע שני הרעב לבוא כאשר אמר יוסף ויהי רעב בכל הארצות ובכל ארץ מצרים היה לחם ותרעב כל ארץ מצרים ויצעק העם אל פרעה ללחם ויאמר פרעה לכל מצרים לכו אל יוסף אשר יאמר לכם תעשו והרעב היה על כל פני הארץ ויפתח יוסף את כל אשר בהם וישבר למצרים ויחזק הרעב בארץ מצרים וכל הארץ באו מצרימה לשבר אל יוסף כי חזק הרעב בכל הארץ וירא יעקב כי יש שבר במצרים ויאמר יעקב לבניו למה תתראו ויאמר הנה שמעתי כי יש שבר במצרים רדו שבדה ושברו לנו משם ונחיה ולא נמות: 3 וירדו אחי-יוסף עשרה לשבר בר מומצרים ואת בנימין אחי יוסף לא שלח יעקב את-אחיו כי אמר פו-יקראנו אסון: 5 ויבאו בני ישראל לשבר בתוך הבאים כי היה הרעב בארץ כנען ויוסף הוא השליט על הארץ הוא המושביר לכל עם הארץ ויבאו אחי יוסף וישתחוו לו אפים ארצה וירא יוסף את אחיו ויכרם ויתנכר אליהם וידבר אתם קשות ויאמר אלהם מאין באתם ויאמרו מארץ כנען לשבר אכל ויכר יוסף את אחיו והם לא הכרהו ויכר יוסף את החכמות אשר חלם להם ויאמר אלהם מרגלים אתם לראות את ערות הארץ באתם ויאמרו אליו לא אדני ועבדיך באו לשבר אכל כלנו בני איש אחד נחנו כנים אנחנו לא היו עבדיך מרגלים ויאמר אלהם לא כי ערות הארץ באתם לראות ויאמרו שנים עשר עבדיך אחים אנחנו בני איש אחד בארץ כנען והנה הקטן את אבינו היום והאחד איננו

46 ויוסף בן-שלשים שנה בעמדו לפני פרעה מוכר מצרים ויצא יוסף מלפני פרעה ויעבר בכל ארץ מצרים ותעש הארץ בשבע שני השבע לקמצים: 47 ויקבץ את כל אכל שבע שנים אשר היו בארץ מצרים ויתן אכל בערים אכל שדה העיר אשר סביבתיה נתן בתוכה: 49 ויעבר יוסף בר כחול הים הרבה מאד עד כי-חזל לספר כי-אין מספר: 50 וליוסף ילד שני בנים בטרם תבוא שנת הרעב אשר ילדה-לו אסנת בת-פוטו פרע כהן און: 51 ויקרא יוסף את-שם הבכור מנשה כי-נשני אלהים את-כל-עמלי ואת כל-בית אבי: 52 ואת שם השני קרא אפרים כי-הפרני אלהים בארץ עניי: 53 ותכלינה שבע שני השבע אשר היה בארץ מצרים: 54 ותחלינה שבע שני הרעב לבוא כאשר אמר יוסף ויהי רעב בכל-הארצות ובכל-ארץ מצרים היה לחם: 55 ותרעב כל-ארץ מצרים ויצעק העם אל-פרעה ויאמר פרעה לכל-מצרים לכו אל-יוסף אשר-יאמר לכם תעשו: 56 והרעב היה על כל-פני הארץ ויפתח יוסף את-כל-אשר בהם וישבר למצרים ויחזק הרעב בארץ מצרים: 57 וכל-הארץ באו מצרימה לשבר אל-יוסף כי-חזק הרעב בכל הארץ וירא יעקב כי יש שבר במצרים ויאמר יעקב לבניו למה תתראו ויאמר הנה שמעתי כי יש שבר במצרים רדו שבדה ושברו לנו משם ונחיה ולא נמות: 3 וירדו אחי-יוסף עשרה לשבר בר מומצרים ואת בנימין אחי יוסף לא שלח יעקב את-אחיו כי אמר פו-יקראנו אסון: 5 ויבאו בני ישראל לשבר בתוך הבאים כי היה הרעב בארץ כנען: 6 ויוסף הוא השליט על-הארץ הוא המושביר לכל-עם הארץ ויבאו אחי יוסף וישתחוו-לו אפים ארצה: 7 וירא יוסף את-אחיו ויכרם ויתנכר אליהם וידבר אתם קשות ויאמר אלהם מאין באתם ויאמרו מארץ כנען לשבר אכל ויכר יוסף את-אחיו והם לא הכרהו: 9 ויכר יוסף את החלמות אשר חלם להם ויאמר אלהם מרגלים אתם לראות את-ערות הארץ באתם: 10 ויאמרו אליו לא אדני ועבדיך באו לשבר-אכל: 11 כלנו בני איש-אחד נחנו כנים אנחנו לא-הינו עבדיך מרגלים: 12 ויאמר אלהם לא כי-ערות הארץ באתם לראות: 13 ויאמרו שנים עשר עבדיך אחים אנחנו בני איש-אחד בארץ כנען והנה הקטן את-אבינו היום והאחד איננו

14 ויאמר אלהם יוסף הוא אשר דברתי אלכם לאמר
 מרגלים אתם: 15 בנזאת תבחנו חי פרעה אם תצאו
 מזה כי אם בבוא אחיכם הקטן הנה שלחו מכם
 אחד ויקח את אחיכם ואתם תאסרו ויבחנו דבריכם
 האמת אתם ואם לא חי פרעה כי מרגלים אתם
 ויאסף אתם אל משמר שלשת ימים ויאמר אלהם
 יוסף ביום השלישי זאת עשו וחיו את האלהים
 אני ירא אם כנים אתם אחיכם אחד יאסר בבית
 משמרכם ואתם נכו הביאו שבר רעבון בתיכם
 ואת אחיכם הקטן הביאו אלי ויאמנו דבריכם ונא
 תמותו ויעשו כן ויאמרו איש אל אחיו אבל
 אשמים אנחנו על אחינו אשר ראינו צרת נפשו
 בהחוננו אבינו ולא שמענו על כן באה אבינו
 הצרה הזאת ויען ראובן אתם לאמר הלא אמרתי
 אליכם לאמר אל תחטאו ביחד ולא שמעתם וגם
 דמו הנה נדרש והם לא ידעו כי שמע יוסף כי
 הנולד בנותם ויסב מעליהם ויבך וישב אלהם
 וידבר אלהם ויקח בואתם את שמעון ויאסר אתו
 כעניהם ויני יוסף וימלאו את כליהם בר וכהשיב
 כספיהם איש אל שכו וכתת להם עדה לדרך
 ויעש להם כן וישאו את שברם על חמוריהם
 ויכנו משם ויפתח האחד את שקו כתת כספו
 לחמרו במכון וירא את כספו והנה הוא בפני
 אמתחתו ויאמר אל אחיו הושב כספי וגם הנה
 באמתחתי ויצא לבם ויזרדו איש אל אחיו לאמר
 מה זאת עשה אלהים לנו ויבאו אל יעקב אביהם
 ארצה כנען ויגידו לו את כל הקרת אתם לאמר
 דבר האיש אדני הארץ אתנו קשות ויתן אתנו
 כמרגלים את הארץ ונאמר אביו כנים אנחנו לא
 היינו מרגלים שנים עשר אנחנו אחים בני אבינו
 האחד איננו והקטן היום את אבינו בארץ כנען
 ויאמר אלינו האיש אדני הארץ בואת אדע כי כנים
 אתם אחיכם האחד הניחו אתי ואת רעבון בתיכם
 קחו וכו ויהיאו את אחיכם הקטן אלי ואדעה כי
 לא מרגלים אתם כי כנים אתם אחיכם אתן
 ככם ואת הארץ תסחרו ויהי הם מריקים שקיהם
 והנה איש צרור כספו בשקו ויראו את צררות
 כספיהם המה ואביהם וייראו ויאמר אלהם
 יעקב אביהם אתי שכלתם יוסף איננו ושמעון
 איננו ואת בנימין תקחו עלי היו כלנה ויאמר
 ראובן אל אביו לאמר את שני בני תמית אם לא
 אביאנו אליך תנה אתו על ידי ואני אשיבנו אליך:

14 ויאמר אלהם יוסף הוא אשר דברתי אלכם לאמר
 מרגלים אתם: 15 בנזאת תבחנו חי פרעה אם תצאו
 מזה כי אם בבוא אחיכם הקטן הנה שלחו מכם
 אחד ויקח את אחיכם ואתם תאסרו ויבחנו דבריכם
 האמת אתם ואם לא חי פרעה כי מרגלים אתם
 ויאסף אתם אל משמר שלשת ימים ויאמר אלהם
 יוסף ביום השלישי זאת עשו וחיו את האלהים
 אני ירא אם כנים אתם אחיכם אחד יאסר בבית
 משמרכם ואתם נכו הביאו שבר רעבון בתיכם
 ואת אחיכם הקטן הביאו אלי ויאמנו דבריכם ונא
 תמותו ויעשו כן ויאמרו איש אל אחיו אבל
 אשמים אנחנו על אחינו אשר ראינו צרת נפשו
 בהחוננו אבינו ולא שמענו על כן באה אבינו
 הצרה הזאת ויען ראובן אתם לאמר הלא אמרתי
 אליכם לאמר אל תחטאו ביחד ולא שמעתם וגם
 דמו הנה נדרש והם לא ידעו כי שמע יוסף כי
 הנולד בנותם ויסב מעליהם ויבך וישב אלהם
 וידבר אלהם ויקח בואתם את שמעון ויאסר אתו
 כעניהם ויני יוסף וימלאו את כליהם בר וכהשיב
 כספיהם איש אל שכו וכתת להם עדה לדרך
 ויעש להם כן וישאו את שברם על חמוריהם
 ויכנו משם ויפתח האחד את שקו כתת כספו
 לחמרו במכון וירא את כספו והנה הוא בפני
 אמתחתו ויאמר אל אחיו הושב כספי וגם הנה
 באמתחתי ויצא לבם ויזרדו איש אל אחיו לאמר
 מה זאת עשה אלהים לנו ויבאו אל יעקב אביהם
 ארצה כנען ויגידו לו את כל הקרת אתם לאמר
 דבר האיש אדני הארץ אתנו קשות ויתן אתנו
 כמרגלים את הארץ ונאמר אביו כנים אנחנו לא
 היינו מרגלים שנים עשר אנחנו אחים בני אבינו
 האחד איננו והקטן היום את אבינו בארץ כנען
 ויאמר אלינו האיש אדני הארץ בואת אדע כי כנים
 אתם אחיכם האחד הניחו אתי ואת רעבון בתיכם
 קחו וכו ויהיאו את אחיכם הקטן אלי ואדעה כי
 לא מרגלים אתם כי כנים אתם אחיכם אתן
 ככם ואת הארץ תסחרו ויהי הם מריקים שקיהם
 והנה איש צרור כספו בשקו ויראו את צררות
 כספיהם המה ואביהם וייראו ויאמר אלהם
 יעקב אביהם אתי שכלתם יוסף איננו ושמעון
 איננו ואת בנימין תקחו עלי היו כלנה ויאמר
 ראובן אל אביו לאמר את שני בני תמית אם לא
 אביאנו אליך תנה אתו על ידי ואני אשיבנו אליך:

38 ויאמר לא ירד בני עמכם כי אחיו מות והוא לבדו נשאר וקראהו אסון בדרך אשר הלכו בדרך והורדתם את שיבתי ביגון שאוכלה והרענ כנד בארץ ויהי כאשר כלו לאכז את השבר אשר הביאו ממצרים ויאמר אליהם אביהם שבו שברו לנו מעט אכז ויאמר אליו יהודה לאמר העד העד בנו האיש לאמר לא תראו פני בלתי אחיכם אתכם אם ישך משלח את אחינו אתנו נרדה ונשברה כך אכל ואם אינך מושלח לא ירד כי האיש אמר אליו לא תראו פני בלתי אחיכם אתכם ויאמר ישראל למה הרעתם לי להגיד לאיש העוד לכם אח ויאמרו שאול שאכל האיש לנו וכמולדתנו לאמר העוד אביכם חי היש לכם אח ונגד לו על פי הדברים האלה הידוע נדע כי יאמר הורידו את אחיכם ויאמר יהודה אל ישראל אביו שכוזה הנער אתי ונקומה ונלכה ונחיה ונח נמות גם אנחנו גם אתה גם טפנו: 9 אנכי אערכנו מידי תבקשנו אם לא הביאתיו אליך והצגתיו לפניך ותטאתי לה פלתימים: 10 כי לולא התמהמהנו פיעתה שבענו זה פעמים: 11 ויאמר אליהם ישראל אביהם אמרו זאת עשו קחו מזמרת הארץ בכליכם והורידו לאיש מנחה מעט צרלי ומעט דבש נכאת ולט בטנים ושקדים: 12 וכסף משנה קחו בנדכם ואת הכסף המושב בפי אמתחתים תשיבו בנדכם אולי משנה הוא: 13 ואת אחיכם קחו וקומו שובו אל האיש: 14 ואל שדי יתן לכם רחמים לפני האיש ושלח לכם את אחיכם אחר ואת בנימיז ואני כאשר שקלתי שקלתי: 15 ויקחו האנשים את המנחה הזאת ומשנה כסף לקחו בידם ואת בנימיז ויקמו וירדו מצרים ויעמדו לפני יוסף וירא יוסף אתם את בנימיז ויאמר כאשר על ביתו הבא את האנשים הביתה ועבדו טבח והכין כי אתי יאכלו האנשים בעהרים ויעש האיש כאשר אמר יוסף ויבא האיש את האנשים ביתו ויוספו ויראו האנשים כי הובאו בית יוסף ויאמרו על דבר הכסף השב באמתחתינו בתחנה אנחנו מובאים להתגלל עלינו ולהתנפל עלינו ולקחת אתנו לעבדים ואת חמרינו וישו אל האיש אשר על בית יוסף וידברו אליו פתח הבית ויאמרו בי אדני ירד ירדנו בתחלה לשבר אכל ויהי כי באנו אל המלך ונפתחה את אמתחתינו והנה כסף איש בפי אמתחתינו כספנו במשקלו ונשב אתו בידנו

38 ויאמר לא ירד בני עמכם כי אחיו מות והוא לבדו נשאר וקראהו אסון בדרך אשר הלכו בדרך והורדתם את שיבתי ביגון שאוכלה והרענ כנד בארץ ויהי כאשר כלו לאכז את השבר אשר הביאו ממצרים ויאמר אליהם אביהם שבו שברו לנו מעט אכז ויאמר אליו יהודה לאמר העד העד בנו האיש לאמר לא תראו פני בלתי אחיכם אתכם אם ישך משלח את אחינו אתנו נרדה ונשברה כך אכל ואם אינך מושלח לא ירד כי האיש אמר אליו לא תראו פני בלתי אחיכם אתכם ויאמר ישראל למה הרעתם לי להגיד לאיש העוד לכם אח ויאמרו שאול שאכל האיש לנו וכמולדתנו לאמר העוד אביכם חי היש לכם אח ונגד לו על פי הדברים האלה הידוע נדע כי יאמר הורידו את אחיכם ויאמר יהודה אל ישראל אביו שכוזה הנער אתי ונקומה ונלכה ונחיה ונח נמות גם אנחנו גם אתה גם טפנו: 9 אנכי אערכנו מידי תבקשנו אם לא הביאתיו אליך והצגתיו לפניך ותטאתי לה פלתימים: 10 כי לולא התמהמהנו פיעתה שבענו זה פעמים: 11 ויאמר אליהם ישראל אביהם אמרו זאת עשו קחו מזמרת הארץ בכליכם והורידו לאיש מנחה מעט צרלי ומעט דבש נכאת ולט בטנים ושקדים: 12 וכסף משנה קחו בנדכם ואת הכסף המושב בפי אמתחתים תשיבו בנדכם אולי משנה הוא: 13 ואת אחיכם קחו וקומו שובו אל האיש: 14 ואל שדי יתן לכם רחמים לפני האיש ושלח לכם את אחיכם אחר ואת בנימיז ואני כאשר שקלתי שקלתי: 15 ויקחו האנשים את המנחה הזאת ומשנה כסף לקחו בידם ואת בנימיז ויקמו וירדו מצרים ויעמדו לפני יוסף וירא יוסף אתם את בנימיז ויאמר כאשר על ביתו הבא את האנשים הביתה ועבדו טבח והכין כי אתי יאכלו האנשים בעהרים ויעש האיש כאשר אמר יוסף ויבא האיש את האנשים ביתו ויוספו ויראו האנשים כי הובאו בית יוסף ויאמרו על דבר הכסף השב באמתחתינו בתחנה אנחנו מובאים להתגלל עלינו ולהתנפל עלינו ולקחת אתנו לעבדים ואת חמרינו וישו אל האיש אשר על בית יוסף וידברו אליו פתח הבית ויאמרו בי אדני ירד ירדנו בתחלה לשבר אכל ויהי כי באנו אל המלך ונפתחה את אמתחתינו והנה כסף איש בפי אמתחתינו כספנו במשקלו ונשב אתו בידנו

22 וְכֶסֶף אַחַר הַנֹּרְדָנוּ בְיָדֵנוּ לְשֹׁכֵר-אֶכֶל לֹא יִלְעָנוּ מִי-
 שָׁם כִּסְפָנוּ בְּאִמְתַּחַתֵּינוּ: 23 וַיֹּאמֶר שְׁלוֹם לְכֶם אֶל-
 תִּירְאוּ אֱלֹהֵיכֶם וְאֵלֹהֵי אֲבִיכֶם נָתַן לְכֶם מִטְבוֹן
 בְּאִמְתַּחַתֵּיכֶם כִּסְפְכֶם בָּא אֵלַי וַיּוֹצֵא אֹתָם אֶת-
 שִׁמְעוֹן: 24 וַיָּבֵא הָאִישׁ אֶת-הָאֲנָשִׁים בֵּיתָה יוֹסֵף וַיִּתֶּן-
 מִלֶּם וַיִּרְחָצוּ רַגְלֵיהֶם וַיִּתֶּן מִסְפּוֹא לְחֹמְרֵיהֶם וַיִּכְנֶן
 אֶת-הַמְנוּחָה עַד-בּוֹא יוֹסֵף בְּצֹהְרִים כִּי שָׁמְעוּ כִי-
 שָׁם יֵאָכְלוּ לֶחֶם וַיָּבֵא יוֹסֵף הַבַּיִתָּה וַיָּבִיאוּ לוֹ אֶת-
 הַמְנוּחָה אֲשֶׁר-בְּיָדָם הַבַּיִתָּה וַיִּשְׁתַּחֲוּ-לוֹ אַרְצָה:
 27 וַיִּשְׁאַל לָהֶם לְשָׁלוֹם וַיֹּאמֶר הַשְׁלוֹם אֲבִיכֶם הַגָּזוֹן
 אֲשֶׁר אֲמַרְתֶּם הֵעֹדְנֵנוּ חַי: 28 וַיֹּאמְרוּ שְׁלוֹם לְעַבְדְּךָ
 לְאֲבִינוּ עֹדְנֵנוּ חַי וַיִּקְדּוּ וַיִּשְׁתַּחוּ: [וַיִּשְׁתַּחֲוּ]: 29 וַיִּשָּׂא עֵינָיו וַיִּרְא
 אֶת-בְּנֵימִין אַחִיו בֶּן-אֲמֹן וַיֹּאמֶר הֲזֶה אַחִיכֶם הַקָּטָן
 אֲשֶׁר אֲמַרְתֶּם אֵלַי וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִחַנֶּנּוּ בְנֵי: 30 וַיִּמָּהַר
 יוֹסֵף כִּי-נִכְמְרוּ רַחֲמָיו אֶל-אֲחִיו וַיִּבְקֶשׂ לְבָכּוֹת
 וַיָּבֵא הַחֲדָרָה וַיִּבְכֶּה שָׁמָּה: 31 וַיִּרְתַּץ פָּנָיו וַיֵּצֵא וַיִּתְאַפֵּק
 וַיֹּאמֶר שְׁיִמוּ לָחֶם: 32 וַיִּשְׁיִמוּ לוֹ לְבָדוֹ וְלָהֶם לְבָדָם
 וּלְמִצְרַיִם הָאֲכָלִים אֹתוֹ לְבָדָם כִּי לֹא יוֹכֵר-וֶן
 הַמִּצְרַיִם לְאָכֵל אֶת-הָעֵבְרִים לָחֶם כִּי תוֹעֵבָה הִוא
 לְמוֹצְרִים וַיִּשְׁבוּ כַּפְּנָיו הַבֹּכֵר כַּבְּכֹרָתוֹ וְהַעֲעִיר
 כַּעֲצֵרְתוֹ וַיִּתְמַהוּ הָאֲנָשִׁים אִישׁ אֶל-רֵעֵהוּ וַיִּשָּׂא
 מוֹשָׁאֵת מֵאֵת פָּנָיו אֹתָם וַתִּרְבַּ מוֹשָׁאֵת בְּנִימִין
 מוֹשָׁאֵת כָּלֶם חֲמוֹשׁ יְדוֹת וַיִּשְׁתּוּ וַיִּשְׁכְּרוּ עִבּוֹ
 וַיִּצְוּ אֶת אִשְׁרָעַל בֵּיתוֹ לֵאמֹר מִלֵּא אֶת-אִמְתַּחַת
 הָאֲנָשִׁים אֶכֶל כַּאֲשֶׁר יוֹכֵלוֹן שָׂאֵת וְשִׁים כֶּסֶף
 אִישׁ בְּפִי אִמְתַּחַתוֹ וְאֵת גְּבִיעֵי גְבִיעֵי הַכֶּסֶף תִּשִׂים
 בְּפִי אִמְתַּחַת הַקֶּטָן וְאֵת כֶּסֶף עִבְרוֹ וַיַּעַשׂ כַּדְּבַר
 יוֹסֵף אֲשֶׁר דָּבַר הַבֹּקֵר אֹר וְהָאֲנָשִׁים שָׁלְחוּ הַמֶּזֶה
 וְחֹמְרֵיהֶם הֵם יֵצְאוּ אֶת הָעִיר לֹא הִרְחִיקוּ וַיּוֹסֵף
 אֹמֵר לֹאֲשֶׁר עַל בֵּיתוֹ קוֹם רֹדֵף אַחֲרֵי הָאֲנָשִׁים
 וְהַשְׂגָתָם וְאִמְרֵת אֹתָם לְמֹה שִׁלְמוֹתָם רַעִה תַּחַת
 טוֹבָה הַכּוֹא זֶה אֲשֶׁר יִשְׁתָּה אֲדֹנָי בּוֹ וְהוּא נֹחַשׁ
 יִנְחַשׁ בּוֹ הִרְעַתְתָם אֲשֶׁר עֲשִׂיתָם וַיִּשְׁגַּם וַיִּדְבֵר
 אֹתָם אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו לְמַה יִּדְבֵר
 אֲדֹנָי כַּדְּבָרִים הָאֵלֶּה חֲלוּלָה לְעַבְדֶּיךָ מוֹעֲשׂוֹת
 כַּדְּבַר הַזֶּה הֵן כֶּסֶף אֲשֶׁר מִצְאָנוּ בְּפִי אִמְתַּחַתֵּינוּ
 הַשִּׁיבֵנו אֵלֶיךָ מֵאֶרֶץ כְּנַעַן וְאִיךָ נִגְזַנְּנוּ מִבֵּית אֲדֹנָיךָ
 כֶּסֶף אוֹ זֶהב אֲשֶׁר יִמְצָא אֹתוֹ מוֹעֲבְדֶיךָ וּמֹת וְגַם
 אֲנַחְנוּ נִהְיֶה לְאֲדֹנָי לְעַבְדִּים וַיֹּאמֶר גַּם עֲתִידָה
 כַּדְּבָרִיכֶם כֵּן הוּא אֲשֶׁר יִמְצָא אֹתוֹ יִהְיֶה לוֹ עַבְד
 וְאִתָּם תִּהְיוּ נָקִים וַיִּמְהָרוּ וַיּוֹרְדוּ אִישׁ אֶת אִמְתַּחַתוֹ
 אַרְצָה וַיִּפְתְּחוּ אִישׁ אִמְתַּחַתוֹ וַיִּחַפְּשׁ בְּגֹדוֹל הַחֹל

22 וְכֶסֶף אַחַר הוֹרְדָנוּ בְיָדֵנוּ לְשֹׁכֵר אֶכֶל לֹא יִלְעָנוּ מִי-
 שָׁם כִּסְפָנוּ בְּאִמְתַּחַתֵּינוּ וַיֹּאמֶר שְׁלוֹם לְכֶם אֶל-
 תִּירְאוּ אֱלֹהֵיכֶם וְאֵלֹהֵי אֲבִיכֶם נָתַן לְכֶם מִטְבוֹן
 בְּאִמְתַּחַתֵּיכֶם כִּסְפְכֶם בָּא אֵלַי וַיּוֹצֵא אֹתָם אֶת-
 שִׁמְעוֹן וַיָּבֵא הָאִישׁ אֶת הָאֲנָשִׁים בֵּיתָה יוֹסֵף וַיִּתֶּן
 מִלֶּם וַיִּרְחָצוּ רַגְלֵיהֶם וַיִּתֶּן מִסְפּוֹא לְחֹמְרֵיהֶם וַיִּכְנֶן
 אֶת הַמְנוּחָה עַד בּוֹא יוֹסֵף בְּצֹהְרִים כִּי שָׁמְעוּ כִי-
 שָׁם יֵאָכְלוּ לֶחֶם וַיָּבֵא יוֹסֵף הַבַּיִתָּה וַיָּבִיאוּ לוֹ אֶת-
 הַמְנוּחָה אֲשֶׁר בְּיָדֵם הַבַּיִתָּה וַיִּשְׁתַּחֲוּ לוֹ אַרְצָה
 וַיִּשְׁאַל לָהֶם לְשָׁלוֹם וַיֹּאמֶר הַשְׁלוֹם אֲבִיכֶם הַגָּזוֹן
 אֲשֶׁר אֲמַרְתֶּם הֵעֹדְנֵנוּ חַי וַיֹּאמְרוּ שְׁלוֹם לְעַבְדְּךָ
 לְאֲבִינוּ עֹדְנֵנוּ חַי וַיִּקְדּוּ וַיִּשְׁתַּחוּ וַיִּשְׁתַּחֲוּ: 29 וַיִּשָּׂא עֵינָיו וַיִּרְא
 אֶת בְּנֵימִין אֲחִיו בֶּן אֲמֹן וַיֹּאמֶר הֲזֶה אֲחִיכֶם הַקָּטָן
 אֲשֶׁר אֲמַרְתֶּם אֵלַי וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִחַנֶּנּוּ בְנֵי וַיִּמָּהַר
 יוֹסֵף כִּי נִכְמְרוּ רַחֲמָיו אֶל אֲחִיו וַיִּבְקֶשׂ לְבָכּוֹת
 וַיָּבֵא הַחֲדָרָה וַיִּבְכֶּה שָׁמָּה: 31 וַיִּרְתַּץ פָּנָיו וַיֵּצֵא וַיִּתְאַפֵּק
 וַיֹּאמֶר שְׁיִמוּ לָחֶם: 32 וַיִּשְׁיִמוּ לוֹ לְבָדוֹ וְלָהֶם לְבָדָם
 וּלְמִצְרַיִם הָאֲכָלִים אֹתוֹ לְבָדָם כִּי לֹא יוֹכֵר-וֶן
 הַמִּצְרַיִם לְאָכֵל אֶת הָעֵבְרִים לָחֶם כִּי תוֹעֵבָה הִוא
 לְמוֹצְרִים וַיִּשְׁבוּ כַּפְּנָיו הַבֹּכֵר כַּבְּכֹרָתוֹ וַיִּחַפְּשׁ
 כַּעֲצֵרְתוֹ וַיִּתְמַהוּ הָאֲנָשִׁים אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ וַיִּשָּׂא
 מוֹשָׁאֵת מֵאֵת פָּנָיו אֹתָם וַתִּרְבַּ מוֹשָׁאֵת בְּנִימִין
 מוֹשָׁאֵת כָּלֶם חֲמוֹשׁ יְדוֹת וַיִּשְׁתּוּ וַיִּשְׁכְּרוּ עִבּוֹ
 וַיִּצְוּ אֶת אִשְׁרָעַל בֵּיתוֹ לֵאמֹר מִלֵּא אֶת אִמְתַּחַת
 הָאֲנָשִׁים אֶכֶל כַּאֲשֶׁר יוֹכֵלוֹן שָׂאֵת וְשִׁים כֶּסֶף
 אִישׁ בְּפִי אִמְתַּחַתוֹ וְאֵת גְּבִיעֵי גְבִיעֵי הַכֶּסֶף תִּשִׂים
 בְּפִי אִמְתַּחַת הַקֶּטָן וְאֵת כֶּסֶף עִבְרוֹ וַיַּעַשׂ כַּדְּבַר
 יוֹסֵף אֲשֶׁר דָּבַר הַבֹּקֵר אֹר וְהָאֲנָשִׁים שָׁלְחוּ הַמֶּזֶה
 וְחֹמְרֵיהֶם הֵם יֵצְאוּ אֶת הָעִיר לֹא הִרְחִיקוּ וַיּוֹסֵף
 אֹמֵר לֹאֲשֶׁר עַל בֵּיתוֹ קוֹם רֹדֵף אַחֲרֵי הָאֲנָשִׁים
 וְהַשְׂגָתָם וְאִמְרֵת אֹתָם לְמֹה שִׁלְמוֹתָם רַעִה תַּחַת
 טוֹבָה הַכּוֹא זֶה אֲשֶׁר יִשְׁתָּה אֲדֹנָי בּוֹ וְהוּא נֹחַשׁ
 יִנְחַשׁ בּוֹ הִרְעַתְתָם אֲשֶׁר עֲשִׂיתָם וַיִּשְׁגַּם וַיִּדְבֵר
 אֹתָם אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו לְמַה יִּדְבֵר
 אֲדֹנָי כַּדְּבָרִים הָאֵלֶּה חֲלוּלָה לְעַבְדֶּיךָ מוֹעֲשׂוֹת
 כַּדְּבַר הַזֶּה הֵן כֶּסֶף אֲשֶׁר מִצְאָנוּ בְּפִי אִמְתַּחַתֵּינוּ
 הַשִּׁיבֵנו אֵלֶיךָ מֵאֶרֶץ כְּנַעַן וְאִיךָ נִגְזַנְּנוּ מִבֵּית אֲדֹנָיךָ
 כֶּסֶף אוֹ זֶהב אֲשֶׁר יִמְצָא אֹתוֹ מוֹעֲבְדֶיךָ וּמֹת וְגַם
 אֲנַחְנוּ נִהְיֶה לְאֲדֹנָי לְעַבְדִּים וַיֹּאמֶר גַּם עֲתִידָה
 כַּדְּבָרִיכֶם כֵּן הוּא אֲשֶׁר יִמְצָא אֹתוֹ יִהְיֶה לוֹ עַבְד
 וְאִתָּם תִּהְיוּ נָקִים וַיִּמְהָרוּ וַיּוֹרְדוּ אִישׁ אֶת אִמְתַּחַתוֹ
 אַרְצָה וַיִּפְתְּחוּ אִישׁ אִמְתַּחַתוֹ וַיִּחַפְּשׁ בְּגֹדוֹל הַחֹל

ובקטן כלה וימוצא הגביע באמותחת בנימן ויקרעו
 שמולתם ויעלוס איש על חמרו וישבו העירה ויבא
 יהודה ואחיו ביתה יוסף והוא עודנו שם ויפלו
 לפניו ארצה ויאמר להם יוסף מה המעשה הזה
 אשר עשיתם הלוא ידעתם כי נחש נחש איש
 אשר כוונתי ויאמר יהודה מה נאמר לאדני מה נדבר
 ומה נצטרך האלהים מוצא את עון עבדיך הננו
 עבדים לאדני גם אנחנו גם אשר נמוצא הגביע בידו
 ויאמר חלילה לי מעשות זאת האיש אשר נמוצא
 הגביע בידו הוא יהיה לי עבד ואתם עלו לשלום
 אל אביכם וישש אלני יהודה
 ויאמר בני אדני ידבר נא עבדך דבר באזני אדני
 ואני יוזר אפק בעבדך כי כמור כפרעה אדני שאני
 את עבדיך כיאמר היש לכם אב או אח ונאמר אל
 אדני יש לנו אב וקין וילד זקנים קטן ואחיו מרת
 ויותר הוא לבדו לאמו ואביו אהבו ותאמר אל
 עבדיך הורדוהו אלי ואשימה יעני עליו ונאמר אל
 אדני לא יוכל הנער לעזוב את אביו ועזב את אביו
 ומת: 23 ותאמר אל עבדיך אם לא ירד אחיכם הקטן
 אתכם לא תספון לראות פני: 24 ויהי כי עלינו אל
 עבדך אבי ונגד לו את דברי אדני ויאמר אבינו
 שבו שברו לנו מעט אכל ונאמר לא נוכל לרדת
 אם יש אחינו הקטן אתנו וירדנו כי לא נוכל לראות
 פני האיש ואחינו הקטן איננו אתנו ויאמר עבדך
 אבי אלניו אתם ידעתם כי שנים ילדה לי אשהתי
 וישא האחד מאתי ואמר אך טרף טרף ולא ראיתיו
 עד הנה ולקחתם גם את זה מעם פני וקרהו אסון
 והורדתם את שיבתי ברעה שאלה ועתה כבדתי
 אל עבדך אבי והנער איננו אתנו ונפשו קשורה
 בנפשו והיה כראותו כי אין הנער ומות והורידו
 עבדיך את שיבת עבדך אבינו בעון שאלה כי
 עבדך ערב את הנער מעם אבי לאמר אם לא
 אביאנו איך וחטאתי לאבי כל הימים ועתה ישב
 נא עבדך תחת הנער עבד לאדני והנער יעל עם
 אחיו כי איך אעלה אל אבי והנער איננו אדני פן
 אראה ברע אשר ימוצא את אבי ולא יכיר יוסף
 להתאפק לכל הנצבים עליו ויקרא הניצואו כל
 איש מעלי ולא עמוד איש אתו בהתודע יוסף אל
 אחיו ויהי את קלו בבני וישמעו מצרים וישמעו
 בית פרעה ויאמר יוסף אל אחיו אני יוסף העוד
 אביחי ולא יכלו אחיו לענות אתו כי נבדחו
 בופניו ויאמר יוסף אל אחיו גשו נא אלי וישעו

ובקטן כלה וימוצא הגביע באמותחת בנימן ויקרעו
 שמולתם ויעלוס איש על חמרו וישבו העירה ויבא
 יהודה ואחיו ביתה יוסף והוא עודנו שם ויפלו
 לפניו ארצה ויאמר להם יוסף מה המעשה הזה
 אשר עשיתם הלוא ידעתם כי נחש נחש איש
 אשר כוונתי ויאמר יהודה מה נאמר לאדני מה נדבר
 ומה נצטרך האלהים מוצא את עון עבדיך הננו
 עבדים לאדני גם אנחנו גם אשר נמוצא הגביע בידו
 ויאמר חלילה לי מעשות זאת האיש אשר נמוצא
 הגביע בידו הוא יהיה לי עבד ואתם עלו לשלום
 אל אביכם וישש אלני יהודה
 ויאמר בני אדני ידבר נא עבדך דבר באזני אדני
 ואני יוזר אפק בעבדך כי כמור כפרעה אדני שאני
 את עבדיך כיאמר היש לכם אב או אח ונאמר אל
 אדני יש לנו אב וקין וילד זקנים קטן ואחיו מרת
 ויותר הוא לבדו לאמו ואביו אהבו ותאמר אל
 עבדיך הורדוהו אלי ואשימה יעני עליו ונאמר אל
 אדני לא יוכל הנער לעזוב את אביו ועזב את אביו
 ומת: 23 ותאמר אל עבדיך אם לא ירד אחיכם הקטן
 אתכם לא תספון לראות פני: 24 ויהי כי עלינו אל
 עבדך אבי ונגד לו את דברי אדני ויאמר אבינו
 שבו שברו לנו מעט אכל ונאמר לא נוכל לרדת
 אם יש אחינו הקטן אתנו וירדנו כי לא נוכל לראות
 פני האיש ואחינו הקטן איננו אתנו ויאמר עבדך
 אבי אלניו אתם ידעתם כי שנים ילדה לי אשהתי
 וישא האחד מאתי ואמר אך טרף טרף ולא ראיתיו
 עד הנה ולקחתם גם את זה מעם פני וקרהו אסון
 והורדתם את שיבתי ברעה שאלה ועתה כבדתי
 אל עבדך אבי והנער איננו אתנו ונפשו קשורה
 בנפשו והיה כראותו כי אין הנער ומות והורידו
 עבדיך את שיבת עבדך אבינו בעון שאלה כי
 עבדך ערב את הנער מעם אבי לאמר אם לא
 אביאנו איך וחטאתי לאבי כל הימים ועתה ישב
 נא עבדך תחת הנער עבד לאדני והנער יעל עם
 אחיו כי איך אעלה אל אבי והנער איננו אדני פן
 אראה ברע אשר ימוצא את אבי ולא יכיר יוסף
 להתאפק לכל הנצבים עליו ויקרא הניצואו כל
 איש מעלי ולא עמוד איש אתו בהתודע יוסף אל
 אחיו ויהי את קלו בבני וישמעו מצרים וישמעו
 בית פרעה ויאמר יוסף אל אחיו אני יוסף העוד
 אביחי ולא יכלו אחיו לענות אתו כי נבדחו
 בופניו ויאמר יוסף אל אחיו גשו נא אלי וישעו

ויאמר אני יוסף אחיכם אשר מכרתם אתי מצרימה:
 5 ועתה אל-תעצבו ואל-לחור בעיניכם כי-מכרתם
 אתי הגנה כי למחלה שלחני אלהים לפניכם: 6 כי-גה
 שנתים הרעב בקרב הארץ ועוד חמש שנים
 אשר אי-תריש וקציר: 7 וישלחני אלהים לפניכם
 לשום לכם שארית בארץ ולהחיות לכם לפליטה
 גדלה: 8 ועתה לא-אתם שלחתם אתי הגנה כי האלהים
 וישלחני לאב לפרעה ולאדון לכל-ביתו ומשל
 בכל-ארץ מצרים: 9 מהרו ועלו אל-אבי ואמרתם
 אליו פה אמר בנה יוסף שמני אלהים לאדון לכל-
 מצרים רצה אלי אל-תעמד: 10 וישבת בארץ-גשן
 והיית קרוב אלי אמה ובניה ובני-בנות וקציר
 וכל-אשר-לה: 11 וכלפתי אתה שם כי-עוד חמש
 שנים רעב פן תורש אתה וביתך וכל אשר כר
 והנה עיניכם ראות ועיני אחי בני-בין כי פי
 המדבר אליכם והגדתם לאבי את כל-כבודי
 במצרים ומה ראתם ומהרתם והורדתם
 את אבי הנה ויפל על צוארי בני-בין אחיו ויבך
 ובנימן בכה על צוארו וינשק לכל אחיו ויבך
 עליהם ואחרי כן דברו אחיו אתו והקל נשמו
 בית פרעה לאמר באו אחי יוסף ויטב בעיני פרעה
 ובעיני עבדיו ויאמר פרעה אל יוסף אמר אל אחיך
 זאת עשו טענו את בעירכם ולכו באו ארצה כנען
 וקחו את אביכם ואת בתיכם ובאו אלי ואתנה לכם
 את טוב ארץ מצרים ואכלו את חלב הארץ ואתה
 עויתה זאת עשו קחו לכם מארץ מצרים עגלות
 לטפכם ולנשיכם ונשאתם את אביכם ובאתם:
 20 ועיניכם אל-תחם על-פליכם כי-טוב כל-ארץ
 מצרים לכם הוא: 21 ויעשו-כול בני ישראל ויהיו להם
 יוסף עגלות על-פי פרעה ויהיו להם צדה לגרה:
 22 לכלם נתן לאיש חלפות שמלת ולבנימן נתן
 שלש מאות פסם וחמש חלפות שמלת: 23 ולאביו
 שלח פזאת עשרה חמרים נשאים מטוב מצרים
 ועשר אתנת נשאת בר ולחם וכוזן לאביו לדרך
 24 וישלח את אחיו וילכו ויאמר אלהם אל-תרגזו
 בדרך ויעלו ממצרים ויבאו ארץ כנען אל יעקב
 אביהם ויגדו לו לאמר עוד יוסף חי וכי הוא משל
 בכל ארץ מצרים ויפן לבו כי לא האמין ביהם
 וידברו אליו את כל דברי יוסף אשר דבר אלהם
 וירא את העגלות אשר שלח יוסף לשאת אתו
 ותחי רוח יעקב אביהם ויאמר ישראל עוד יוסף
 בני חי אככה ואראנו בטרם אמות ויסע ישראל

ויאמר אני יוסף אחיכם אשר מכרתם אתי מצרימה
 ועתה אל תעצבו ואל יחור בעיניכם כי מכרתם
 אתי הנה כי למוחיה שלחני אלהים לפניכם כי זה
 שנתים הרעב בקרב הארץ ועוד חמש שנים
 אשר אין חריש וקציר וישלחני אלהים לפניכם
 לשום לכם שארית בארץ ולהחיות לכם לפליטה
 גדלה ועתה לא אתם שלחתם אתי הנה כי האלהים
 וישלחני לאב לפרעה ולאדון לכל ביתו ומשל
 בכל ארץ מצרים מהרו ועלו אל אבי ואמרתם
 אליו פה אמר בנה יוסף שמני אלהים לאדון לכל
 מצרים רצה אלי אל תעמד וישבת בארץ גשן
 והיית קרוב אלי אמה ובני ובני-בנות וקציר
 וכל אשר כר וככללתי אתך שם כי עוד חמש
 שנים רעב פן תורש אתה וביתך וכל אשר כר
 והנה עיניכם ראות ועיני אחי בני-בין כי פי
 המדבר אליכם והגדתם לאבי את כל כבודי
 במצרים ומה ראתם ומהרתם והורדתם
 את אבי הנה ויפל על צוארי בני-בין אחיו ויבך
 ובנימן בכה על צוארו וינשק לכל אחיו ויבך
 עליהם ואחרי כן דברו אחיו אתו והקל נשמו
 בית פרעה לאמר באו אחי יוסף ויטב בעיני פרעה
 ובעיני עבדיו ויאמר פרעה אל יוסף אמר אל אחיך
 זאת עשו טענו את בעירכם ולכו באו ארצה כנען
 וקחו את אביכם ואת בתיכם ובאו אלי ואתנה לכם
 את טוב ארץ מצרים ואכלו את חלב הארץ ואתה
 עויתה זאת עשו קחו לכם מארץ מצרים עגלות
 לטפכם ולנשיכם ונשאתם את אביכם ובאתם
 ועיניכם אל תחם על כליכם כי טוב כל ארץ
 מצרים לכם הוא ויעשו כן בני ישראל ויהיו להם
 יוסף עגלות על פי פרעה ויהיו להם צדה לדרך
 לכלם נתן לאיש חלפות שמלת ולבנימן נתן
 שלש מאות כסף וחמש חלפות שמלת ולאביו
 שלח פזאת עשרה חמרים נשאים מטוב מצרים
 ועשר אתנת נשאת בר ולחם וכוזן לאביו לדרך
 וישלח את אחיו וילכו ויאמר אלהם אל-תרגזו
 בדרך ויעלו ממצרים ויבאו ארץ כנען אל יעקב
 אביהם ויגדו לו לאמר עוד יוסף חי וכי הוא משל
 בכל ארץ מצרים ויפן לבו כי לא האמין ביהם
 וידברו אליו את כל דברי יוסף אשר דבר אלהם
 וירא את העגלות אשר שלח יוסף לשאת אתו
 ותחי רוח יעקב אביהם ויאמר ישראל עוד יוסף
 בני חי אככה ואראנו בטרם אמות ויסע ישראל

וְכָל־אֲשֶׁר־לוֹ וַיָּבֵא בְּאֶרֶץ שֹׁבַע וַיִּזְבַּח זְבָחִים
 לַאלֹהֵי אֲבִיו יַעֲקֹב: 2 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים לְיִשְׂרָאֵל בְּמִרְאֵת
 הַלַּיְלָה וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב וַיַּעֲקֹב וַיֹּאמֶר הַגִּבְיִ: 3 וַיֹּאמֶר אֲנֹכִי
 הָאֵל אֱלֹהֵי אֲבִיךָ אֶל־תִּירָא מִרְדָּה מִצְרַיִמָּה פִּי־לִגְוִי
 גָדוֹל אֲשִׁימָךְ שָׁם: 4 אֲנֹכִי אֶרְדַּ עִמָּךְ מִצְרַיִמָּה וְאֲנֹכִי
 אֲעֲלֶךָ גַם־עֲלֶיךָ וַיֹּסֶף יִשְׁרָאֵל לֵאמֹר עַל־עֵינַיִךָ: 5 וַיִּקָּם
 יַעֲקֹב מִבְּאֵר שֹׁבַע וַיֵּשְׂאוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־יַעֲקֹב
 וְאֲבִיהֶם וְאֶת־טַפָּם וְאֶת־נְשֵׂיהֶם בַּעֲגֻלוֹת אֲשֶׁר־שָׁלַח
 פָּרְעֹה לְשֵׂאת אֹתוֹ: 6 וַיִּקְחוּ אֶת־מִקְנֵיהֶם וְאֶת־רִכְוֹשָׁם
 אֲשֶׁר רָכְשׁוּ בְּאֶרֶץ כְּנָעַן וַיָּבֹאוּ מִצְרַיִמָּה יַעֲקֹב וְכָל־
 זָרְעוֹ אֹתוֹ וּבָנָיו וּבָנֵי בָנָיו אֹתוֹ בְּנֹתָיו וּבָנוֹת בָּנָיו וְכָל־
 זָרְעוֹ הֵבִיא אִתּוֹ מִצְרַיִמָּה: 8 וְאֵלֶּה
 שְׁמוֹת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים מִצְרַיִמָּה יַעֲקֹב וּבָנָיו
 בְּכֹר יַעֲקֹב רָאוּבֵן: 9 וּבְנֵי רָאוּבֵן חַנּוּךְ וּפְלִיא וְחֲצֹרֶן
 וְכִרְמִי וּבְנֵי שִׁמְעוֹן יְמוּאֵל וַיְמִין וְאֶהֱד וַיְכִין וְצֹחֵר
 וַיְשָׂאוּל בֶן־הַכְּנַעֲנִית וּבְנֵי לֵוִי גֵרְשׁוֹן קַהֲת וּמִרְרֵי
 וּבְנֵי יְהוּדָה עֶר וְאוּנָן וְשִׁלָּה וּפְרִץ וּזְרַח וַיָּמָת עֵר
 וְאוּנָן בְּאֶרֶץ כְּנָעַן וַיְהִיו בְּנֵי פְרִץ חֲצֹרֶן וְחִבּוּלָם
 וּבְנֵי יִשְׂשָׁכָר תּוֹלַע וְפוּה וַיּוֹב וְשִׁמְרוֹן וּבְנֵי זְבֻלֹן
 סֹרַד וְאֶכּוֹן וַיְחַלְאֵל אֱלֹהֵי בְנֵי לֵאָה אֲשֶׁר יָלְדָה
 לְיַעֲקֹב בְּפָדָן אֲרָם וְאֵת דִּינָה בִּתּוֹ כָּל־נַפְשׁ בָּנָיו
 וּבְנוֹתָיו שְׁלֹשִׁים וּשְׁלֹשׁ וּבְנֵי־גַד צַפְיֹן וְחַזִּי שׁוֹנִי
 וְאַצְבֵּן עֵרִי וְאַרְוֵדִי וְאַרְאֵלִי וּבְנֵי אֲשֶׁר יָבֹנָה
 וַיְשׁוּה וַיְשׁוּי וּבְרִיעָה וְשִׂרַח אֲחֹתָם וּבְנֵי בְרִיעָה
 חֶבֶר וּמוֹלְכֵי־אֵל אֱלֹהֵי בְנֵי זַלְפָּה אֲשֶׁר נָתַן לָבֶן
 לְלֵאָה בִּתּוֹ וְתֹלַד אֵת אֱלֹהֵי לְיַעֲקֹב שֵׁשׁ עֶשְׂרֵה
 נַפְשׁ בְּנֵי רַחֵל אֲשֶׁת יַעֲקֹב יוֹסֵף וּבְנֵי־מִנָּחֵם וַיּוֹלַד
 לְיוֹסֵף בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲשֶׁר יָלְדָה־לוֹ אֲסֻנַּת בַּת־
 פּוֹטִי פֶרַע כֹּהֵן אֵן אֵת מִנְשֵׂה וְאֵת אֶפְרַיִם וּבְנֵי
 בְנִימִן בְּלֵעַ וּבְכֹר וְאַשְׁבֵּל גְּרָא וְנַעֲמָן אֲחִי וְרָאשׁ
 מַפִּים וְחַפִּים וְאָרְדִּי: 22 אֵלֶּה בְנֵי רַחֵל אֲשֶׁר יָלְדָה
 לְיַעֲקֹב כָּל־נַפְשׁ אַרְבַּעַה עָשָׂר: 23 וּבְנֵי־זֵן חַשִׁים
 24 וּבְנֵי נַפְתָּלִי יַחֲצֵאֵל וְגוּנִי וַיִּצָּר וְשִׁלָּם: 25 אֵלֶּה בְנֵי
 בְלָהָה אֲשֶׁר־נָתַן לָבֶן לְרַחֵל בִּתּוֹ וְתֹלַד אֶת־אֵלֶּה
 לְיַעֲקֹב כָּל־נַפְשׁ שִׁבְעָה: 26 כָּל־הַנַּפְשׁ הַבָּאָה לְיַעֲקֹב
 מִצְרַיִמָּה יִצְאִי יָרְכוּ מִלְּבַד נְשִׂי בְנֵי־יַעֲקֹב כָּל־נַפְשׁ
 שְׁשִׁים וָשֵׁשׁ: 27 וּבְנֵי יוֹסֵף אֲשֶׁר־יָלְדוּ־לוֹ בְּמִצְרַיִם נַפְשׁ
 שְׁנַיִם כָּל־הַנַּפְשׁ לְבֵית־יַעֲקֹב הַבָּאָה מִצְרַיִמָּה
 שְׁבַעִים: 28 וְאֶת־יְהוֹרָה שָׁלַח לְפָנָיו אֶל־
 יוֹסֵף לְהוֹרֹת לְפָנָיו גְּשֻׁנָּה וַיָּבֹאוּ אֶרְצָה גִּשׁוֹן: 29 וַיֹּאסֶר
 יוֹסֵף מֶרְכָּבָתוֹ וַיַּעַל לְקִרְאֵת יִשְׂרָאֵל אָבִיו גְּשֻׁנָּה
 וַיֵּרָא אֵלָיו וַיִּפֹּל עַל־צַוְּאָרְיוֹ וַיִּבֶךְ עַל־צַוְּאָרְיוֹ עוֹד

וְכָל־אֲשֶׁר־לוֹ וַיָּבֵא בְּאֶרֶץ שֹׁבַע וַיִּזְבַּח זְבָחִים
 לַאלֹהֵי אֲבִיו יַעֲקֹב וַיַּעֲקֹב וַיֹּאמֶר הַגִּבְיִ וַיֹּאמֶר אֲנֹכִי
 הָאֵל אֱלֹהֵי אֲבִיךָ אֶל־תִּירָא מִרְדָּה מִצְרַיִמָּה כִּי־לִגְוִי
 גָדוֹל אֲשִׁימָךְ שָׁם אֶרְדַּ עִמָּךְ מִצְרַיִמָּה וְאֲנֹכִי
 אֲעֲלֶךָ גַם־עֲלֶיךָ וַיֹּסֶף יִשְׁרָאֵל לֵאמֹר עַל־עֵינַיִךָ וַיִּקָּם
 יַעֲקֹב מִבְּאֵר שֹׁבַע וַיֵּשְׂאוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־יַעֲקֹב
 וְאֲבִיהֶם וְאֶת־טַפָּם וְאֶת־נְשֵׂיהֶם בַּעֲגֻלוֹת אֲשֶׁר־שָׁלַח
 פָּרְעֹה לְשֵׂאת אֹתוֹ וַיִּקְחוּ אֶת־מִקְנֵיהֶם וְאֶת־רִכְוֹשָׁם
 אֲשֶׁר רָכְשׁוּ בְּאֶרֶץ כְּנָעַן וַיָּבֹאוּ מִצְרַיִמָּה יַעֲקֹב וְכָל־
 זָרְעוֹ אֹתוֹ וּבָנָיו וּבָנֵי בָנָיו אֹתוֹ בְּנֹתָיו וּבָנוֹת בָּנָיו וְכָל־
 זָרְעוֹ הֵבִיא אִתּוֹ מִצְרַיִמָּה וְאֵלֶּה
 שְׁמוֹת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים מִצְרַיִמָּה יַעֲקֹב וּבָנָיו
 בְּכֹר יַעֲקֹב רָאוּבֵן וּבְנֵי רָאוּבֵן חַנּוּךְ וּפְלִיא וְחֲצֹרֶן
 וְכִרְמִי וּבְנֵי שִׁמְעוֹן יְמוּאֵל וַיְמִין וְאֶהֱד וַיְכִין וְצֹחֵר
 וַיְשָׂאוּל בֶן־הַכְּנַעֲנִית וּבְנֵי לֵוִי גֵרְשׁוֹן קַהֲת וּמִרְרֵי
 וּבְנֵי יְהוּדָה עֶר וְאוּנָן וְשִׁלָּה וּפְרִץ וּזְרַח וַיְמָת עֵר
 וְאוּנָן בְּאֶרֶץ כְּנָעַן וַיְהִיו בְּנֵי פְרִץ חֲצֹרֶן וְחִבּוּלָם
 וּבְנֵי יִשְׂשָׁכָר תּוֹלַע וְפוּה וַיּוֹב וְשִׁמְרוֹן וּבְנֵי זְבֻלֹן
 סֹרַד וְאֶכּוֹן וַיְחַלְאֵל אֱלֹהֵי בְנֵי לֵאָה אֲשֶׁר יָלְדָה
 לְיַעֲקֹב בְּפָדָן אֲרָם וְאֵת דִּינָה בִּתּוֹ כָּל־נַפְשׁ בָּנָיו
 וּבְנוֹתָיו שְׁלֹשִׁים וּשְׁלֹשׁ וּבְנֵי־גַד צַפְיֹן וְחַזִּי שׁוֹנִי
 וְאַצְבֵּן עֵרִי וְאַרְוֵדִי וְאַרְאֵלִי וּבְנֵי אֲשֶׁר יָבֹנָה
 וַיְשׁוּה וַיְשׁוּי וּבְרִיעָה וְשִׂרַח אֲחֹתָם וּבְנֵי בְרִיעָה
 חֶבֶר וּמוֹלְכֵי־אֵל אֱלֹהֵי בְנֵי זַלְפָּה אֲשֶׁר נָתַן לָבֶן
 לְלֵאָה בִּתּוֹ וְתֹלַד אֵת אֱלֹהֵי לְיַעֲקֹב שֵׁשׁ עֶשְׂרֵה
 נַפְשׁ בְּנֵי רַחֵל אֲשֶׁת יַעֲקֹב יוֹסֵף וּבְנֵי־מִנָּחֵם וַיּוֹלַד
 לְיוֹסֵף בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲשֶׁר יָלְדָה־לוֹ אֲסֻנַּת בַּת־
 פּוֹטִי פֶרַע כֹּהֵן אֵן אֵת מִנְשֵׂה וְאֵת אֶפְרַיִם וּבְנֵי
 בְנִימִן בְּלֵעַ וּבְכֹר וְאַשְׁבֵּל גְּרָא וְנַעֲמָן אֲחִי וְרָאשׁ
 מַפִּים וְחַפִּים וְאָרְדִּי אֱלֹהֵי בְנֵי רַחֵל אֲשֶׁר יָלְדָה
 לְיַעֲקֹב כָּל־נַפְשׁ אַרְבַּעַה עֶשְׂרֵה וּבְנֵי זֵן חַשִׁים
 וּבְנֵי נַפְתָּלִי יַחֲצֵאֵל וְגוּנִי וַיִּצָּר וְשִׁלָּם אֱלֹהֵי בְנֵי
 בְלָהָה אֲשֶׁר־נָתַן לָבֶן לְרַחֵל בִּתּוֹ וְתֹלַד אֵת אֱלֹהֵי
 לְיַעֲקֹב כָּל־נַפְשׁ שִׁבְעָה כָּל־הַנַּפְשׁ הַבָּאָה לְיַעֲקֹב
 מִצְרַיִמָּה יִצְאִי יָרְכוּ מִלְּבַד נְשִׂי בְנֵי־יַעֲקֹב כָּל־נַפְשׁ
 שְׁשִׁים וָשֵׁשׁ וּבְנֵי יוֹסֵף אֲשֶׁר יָלְדוּ־לוֹ בְּמִצְרַיִם נַפְשׁ
 שְׁנַיִם כָּל־הַנַּפְשׁ לְבֵית יַעֲקֹב הַבָּאָה מִצְרַיִמָּה
 שְׁבַעִים וְאֶת יְהוֹרָה שָׁלַח לְפָנָיו אֶל־
 יוֹסֵף לְהוֹרֹת לְפָנָיו גְּשֻׁנָּה וַיָּבֹאוּ אֶרְצָה גִּשׁוֹן וַיֹּאסֶר
 יוֹסֵף מֶרְכָּבָתוֹ וַיַּעַל לְקִרְאֵת יִשְׂרָאֵל אֲבִיו גְּשֻׁנָּה
 וַיֵּרָא אֵלָיו וַיִּפֹּל עַל־צַוְּאָרְיוֹ וַיִּבֶךְ עַל־צַוְּאָרְיוֹ עוֹד

30 ויאמר ישראל אל־יוסף אַמּוּתָהּ הַפֶּעַם אַחֲרֵי רְאוּתִי
 אֶת־פְּנֵיךָ כִּי עוֹדֶךָ חַי: 31 ויאמר יוסף אל־אֲחִיו וְאֶל־
 בֵּית אָבִיו אָעֲלֶה וְאֶגִּידָה לְפָרְעָה וְאִמְרָה אֵלָיו אֲחִי
 וּבֵית־אָבִי אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ־כְּנָעַן בָּאוּ אֵלָי: 32 וְהָאֲנָשִׁים
 רָעִי צֵאוּ כִּי־אֲנֹשִׁי מִקְנֵה הָיוּ וְצֹאנָם וּבָקָרָם וְכָל־
 אֲשֶׁר לָהֶם הֵבִיאוּ: 33 וְהָיָה כִּי־יִקְרָא לָכֶם פְּרַעֲהַ וְאָמַר
 מַה־מַּעֲשֵׂיכֶם: 34 וְאָמַרְתֶּם אֲנֹשִׁי מִקְנֵה הָיוּ עַבְדֵיךָ
 מִנְעוּרֵינוּ וְעַד־עַתָּה גַם־אֲנַחְנוּ גַם־אֲבֹתֵינוּ בַּעֲבוּר
 תִּשְׁבוּ בְּאֶרֶץ גֹּשֶׁן כִּי־תוֹעֵבַת מִצְרַיִם כָּל־רְעָה צֹאן
 וַיֵּבֵא יוֹסֵף וַיְגִיד לְפָרְעָה וַיֹּאמֶר אָבִי וְאֹחִי וְצֹאנָם
 וּבָקָרָם וְכָל־אֲשֶׁר לָהֶם בָּאוּ מֵאֶרֶץ כְּנָעַן וְהִנֵּה בְּאֶרֶץ
 גֹּשֶׁן: 2 וּמִקְצֵה אֲחִיו לָקַח חַמְשָׁה אֲנָשִׁים וַיִּצְגָם לִפְנֵי
 פְּרַעֲהַ: 3 וַיֹּאמֶר פְּרַעֲהַ אֶל־אֲחִיו מַה־מַּעֲשֵׂיכֶם וַיֹּאמְרוּ
 אֶל־פְּרַעֲהַ רְעָה צֹאן עַבְדֵיךָ גַם־אֲנַחְנוּ גַם־אֲבֹתֵינוּ:
 4 וַיֹּאמְרוּ אֶל־פְּרַעֲהַ לְגֹוֹר בְּאֶרֶץ כְּנָעַן כִּי־אֵין מְרֻעָה
 לְצֹאן אֲשֶׁר לְעַבְדֵיךָ כִּי־כִבְדָה הָרַעַב בְּאֶרֶץ כְּנָעַן
 וְעַתָּה יִשְׁבוּ־נָא עַבְדֵיךָ בְּאֶרֶץ גֹּשֶׁן: 5 וַיֹּאמֶר פְּרַעֲהַ
 אֶל־יוֹסֵף לֹא־מֵר אָבִיךָ וְאֲחֵיךָ בָּאוּ אֵלָיךָ: 6 אֶרֶץ מִצְרַיִם
 לִפְנֵיךָ הִוא בְּמִיטֵב הָאֶרֶץ הוֹשֵׁב אֶת־אָבִיךָ וְאֶת־
 אֲחֵיךָ יִשְׁבוּ בְּאֶרֶץ גֹּשֶׁן וְאִם־יִדְעָתָּ וַיִּשְׁכַּח אֲנֹשִׁי־
 חֵיל וְשִׁמְתָם שָׂרֵי מִקְנֵה עַל־אֲשֶׁר־לִי: 7 וַיֵּבֵא יוֹסֵף אֶת־
 יַעֲקֹב אָבִיו וַיַּעֲמֵדְהוּ לִפְנֵי פְּרַעֲהַ וַיִּבְרָךְ יַעֲקֹב אֶת־
 פְּרַעֲהַ: 8 וַיֹּאמֶר פְּרַעֲהַ אֶל־יַעֲקֹב כַּמָּה יָמֵי שָׁנֵי תֵּיִיךָ:
 9 וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל־פְּרַעֲהַ יָמַי שָׁנֵי מִגֹּוֹרֵי שְׁלֹשִׁים
 וּמֵאֵת שָׁנָה מֵעַט וְרַעִים הָיוּ יָמַי שָׁנֵי חַיִּי וְלֹא הִשְׁיֵגוּ
 אֶת־יָמַי שָׁנֵי תֵּיִי אֲבֹתִי בְיָמֵי מִגֹּוֹרֵיהֶם: 10 וַיִּבְרָךְ יַעֲקֹב
 אֶת־פְּרַעֲהַ וַיֵּצֵא מִלִּפְנֵי פְּרַעֲהַ: 11 וַיּוֹשֵׁב יוֹסֵף אֶת־אָבִיו
 וְאֶת־אֲחֵיו וַיִּתֵּן לָהֶם אַחֲזָה בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּמִיטֵב
 הָאֶרֶץ בְּאֶרֶץ רַעְמֶסֶס כַּאֲשֶׁר צִוָּה פְּרַעֲהַ וַיִּכְלַח
 יוֹסֵף אֶת־אָבִיו וְאֶת־אֲחֵיו וְאֶת כָּל־בֵּית אָבִיו לָחֵם
 לִפְנֵי הַטָּף: 13 וְלָחֵם אֵין בְּכָל־הָאֶרֶץ כִּי־כִבְדָה הָרַעַב
 מְאֹד וְתִלְהֶ אֶרֶץ מִצְרַיִם וְאֶרֶץ כְּנָעַן מִפְּנֵי הָרַעַב
 וַיִּלְקַט יוֹסֵף אֶת־כָּל־הַכֶּסֶף הַנִּמְצָא בְּאֶרֶץ־מִצְרַיִם
 וּבְאֶרֶץ כְּנָעַן בַּשֶּׁבֶר אֲשֶׁר־הֵם שֹׂבְרִים וַיֵּבֵא יוֹסֵף
 אֶת־הַכֶּסֶף בֵּיתָה פְּרַעֲהַ: 15 וַיִּתֵּם הַכֶּסֶף מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם
 וּמֵאֶרֶץ כְּנָעַן וַיֵּבֵאוּ כָּל־מִצְרַיִם אֶל־יוֹסֵף לֵאמֹר
 הִבֵּה־לָּנוּ לָחֵם וְלָמָּה נָמוּת נִגְדָה כִּי אָפְסָ בָּסָף:
 16 וַיֹּאמֶר יוֹסֵף הֲבִי מִקְנֵיכֶם וְאֶתְנֶה לָכֶם בְּמִקְנֵיכֶם
 אִם־אָפְסָ בָּסָף: 17 וַיֵּבִיאוּ אֶת־מִקְנֵיהֶם אֶל־יוֹסֵף וַיִּתֵּן לָהֶם
 יוֹסֵף לָחֵם בְּסוּסִים וּבְמִקְנֵה הַצֹּאן וּבְמִקְנֵה הַבָּקָר
 וּבְזִמְרִים וַיִּנְהַלֵּם בְּלֹחֶם בְּכָל־מִקְנֵיהֶם בַּשָּׁנָה הַהִוא:
 18 וַתִּתֵּם הַשָּׁנָה הַהִוא וַיֵּבֵאוּ אֵלָיו בַּשָּׁנָה הַשְּׁנִיָּת

וַיֹּאמֶר יִשְׂרָאֵל אֵל יוֹסֵף אַמּוּתָהּ הַפֶּעַם אַחֲרֵי רְאוּתִי
 אֶת פְּנֵיךָ כִּי עוֹדֶךָ חַי וַיֹּאמֶר יוֹסֵף אֵל אֲחִיו וְאֵל
 בֵּית אָבִיו אָעֲלֶה וְאֶגִּידָה לְפָרְעָה וְאִמְרָה אֵלָיו אֲחִי
 וּבֵית אָבִי אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ כְּנָעַן בָּאוּ אֵלָי וְהָאֲנָשִׁים
 רָעִי צֵאוּ כִּי אֲנֹשִׁי מִקְנֵה הָיוּ וְצֹאנָם וּבָקָרָם וְכָל
 אֲשֶׁר לָהֶם הֵבִיאוּ וְאָמַר מַה מַּעֲשֵׂיכֶם וְאִמְרָתָם אֲנֹשִׁי מִקְנֵה הָיוּ עַבְדֵיךָ
 מִנְעוּרֵינוּ וְעַד עַתָּה גַם אֲנַחְנוּ גַם אֲבֹתֵינוּ בַּעֲבוּר
 תִּשְׁבוּ בְּאֶרֶץ גֹּשֶׁן כִּי תוֹעֵבַת מִצְרַיִם כָּל רְעָה צֹאן
 וַיֵּבֵא יוֹסֵף וַיְגִיד לְפָרְעָה וַיֹּאמֶר אָבִי וְאֹחִי וְצֹאנָם
 וּבָקָרָם וְכָל אֲשֶׁר לָהֶם בָּאוּ מֵאֶרֶץ כְּנָעַן וְהִנֵּה בְּאֶרֶץ
 גֹּשֶׁן וּמִקְצֵה אֲחִיו לָקַח חַמְשָׁה אֲנָשִׁים וַיִּצְגָם לִפְנֵי
 פְּרַעֲהַ וַיֹּאמֶר פְּרַעֲהַ אֵל אֲחִיו מַה מַּעֲשֵׂיכֶם וַיֹּאמְרוּ
 אֵל פְּרַעֲהַ רְעָה צֹאן עַבְדֵיךָ גַם אֲנַחְנוּ גַם אֲבֹתֵינוּ
 וַיֹּאמְרוּ אֵל פְּרַעֲהַ כִּגֹּוֹר בְּאֶרֶץ כְּנָעַן כִּי אֵין מְרֻעָה
 לְצֹאן אֲשֶׁר לְעַבְדֵיךָ כִּי כִבְדָה הָרַעַב בְּאֶרֶץ כְּנָעַן
 וְעַתָּה יִשְׁבוּ נָא עַבְדֵיךָ בְּאֶרֶץ גֹּשֶׁן וַיֹּאמֶר פְּרַעֲהַ
 אֵל יוֹסֵף לֹא־מֵר אָבִיךָ וְאֲחֵיךָ בָּאוּ אֵלָיךָ אֶרֶץ מִצְרַיִם
 לִפְנֵיךָ הִוא בְּמִיטֵב הָאֶרֶץ הוֹשֵׁב אֶת אָבִיךָ וְאֶת
 אֲחֵיךָ יִשְׁבוּ בְּאֶרֶץ גֹּשֶׁן וְאִם יִדְעָתָּ וַיִּשְׁכַּח אֲנֹשִׁי
 חֵיל וְשִׁמְתָם שָׂרֵי מִקְנֵה עַל אֲשֶׁר לִי וַיֵּבֵא יוֹסֵף אֶת
 יַעֲקֹב אָבִיו וַיַּעֲמֵדְהוּ לִפְנֵי פְּרַעֲהַ וַיִּבְרָךְ יַעֲקֹב אֶת
 פְּרַעֲהַ וַיֹּאמֶר פְּרַעֲהַ אֵל יַעֲקֹב כַּמָּה יָמֵי שָׁנֵי חַיִּיךָ
 וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֵל פְּרַעֲהַ יָמֵי שָׁנֵי מִגֹּוֹרֵי שְׁלֹשִׁים
 וּמֵאֵת שָׁנָה מֵעַט וְרַעִים הָיוּ יָמֵי שָׁנֵי חַיִּי וְלֹא הִשְׁיֵגוּ
 אֶת יָמֵי שָׁנֵי חַיִּי אֲבֹתִי בְיָמֵי מִגֹּוֹרֵיהֶם וַיִּבְרָךְ יַעֲקֹב
 אֶת פְּרַעֲהַ וַיֵּצֵא מִלִּפְנֵי פְּרַעֲהַ וַיֹּשֵׁב יוֹסֵף אֶת אָבִיו
 וְאֶת אֲחֵיו וַיִּתֵּן לָהֶם אַחֲזָה בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּמִיטֵב
 הָאֶרֶץ בְּאֶרֶץ רַעְמֶסֶס כַּאֲשֶׁר צִוָּה פְּרַעֲהַ וַיִּכְלַח
 יוֹסֵף אֶת אָבִיו וְאֶת אֲחֵיו וְאֶת כָּל בֵּית אָבִיו לָחֵם
 לִפְנֵי הַטָּף וְלָחֵם אֵין בְּכָל הָאֶרֶץ כִּי כִבְדָה הָרַעַב
 מְאֹד וְתִלְהֶ אֶרֶץ מִצְרַיִם וְאֶרֶץ כְּנָעַן מִפְּנֵי הָרַעַב
 וַיִּלְקַט יוֹסֵף אֶת כָּל הַכֶּסֶף הַנִּמְצָא בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם
 וּבְאֶרֶץ כְּנָעַן בַּשֶּׁבֶר אֲשֶׁר הֵם שֹׂבְרִים וַיֵּבֵא יוֹסֵף
 אֶת הַכֶּסֶף בֵּיתָה פְּרַעֲהַ וַיִּתֵּם הַכֶּסֶף מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם
 וּמֵאֶרֶץ כְּנָעַן וַיֵּבֵאוּ כָּל מִצְרַיִם אֵל יוֹסֵף לֵאמֹר
 הִבֵּה לָנוּ לָחֵם וְכַמָּה נָמוּת נִגְדָה כִּי אָפְסָ כֶּסֶף
 וַיֹּאמֶר יוֹסֵף הֲבִי מִקְנֵיכֶם וְאֶתְנֶה לָכֶם בְּמִקְנֵיכֶם
 אִם אָפְסָ כֶּסֶף וַיֵּבִיאוּ אֶת מִקְנֵיהֶם אֵל יוֹסֵף וַיִּתֵּן לָהֶם
 יוֹסֵף לָחֵם בְּסוּסִים וּבְמִקְנֵה הַצֹּאן וּבְמִקְנֵה הַבָּקָר
 וּבְזִמְרִים וַיִּנְהַלֵּם בְּלֹחֶם בְּכָל מִקְנֵיהֶם בַּשָּׁנָה הַהִוא
 וַתִּתֵּם הַשָּׁנָה הַהִוא וַיֵּבֵאוּ אֵלָיו בַּשָּׁנָה הַשְּׁנִיָּת

ויאמרו לו לא נכחד מאדני כי אם-תם הפסוף ומקנה
 הבהמה אל-אדני לא נשאר לפני אדני בלתי אם-
 גוינתנו ואדמתנו: 19 למה נמות לעיניך גם-אנחנו גם
 אדמתנו קנה-אתנו ואת-אדמתנו בלחם ונהיה אנחנו
 ואדמתנו עבדים לפרעה ותו-זרע ונקהיל ולא נמות
 והאדמה לא תשם: 20 ויקו יוסף את-פל-אדמת מצרים
 לפרעה כיימכרו מצרים איש שדהו כייחזק עליהם
 הרעב ותהי הארץ לפרעה ואת העם העביר אתו
 לערים מקצה גבול-מצרים ועד-קצהו: 22 רק אדמת
 הכהנים לא קנה כלי חק לכהנים מאת פרעה ואכלו
 את-חקם אשר נתן להם פרעה על-כן לא מוכרו
 את אדמתם ויאמור יוסף אל העם הן קניתי אתכם
 היום ואת אדמתכם לפרעה הא לכם זרע וזרעתם
 את האדמה והיה בתבואת ונתתם חמישית לפרעה
 וארבע הידת יהיה לכם לזרע השדה ולאכלכם
 ולאשר בבתיכם ולאכל לטפכם: 25 ויאמרו החייתנו
 נמצא-חן בעיני אדני והיינו עבדים לפרעה: 26 וישם
 אתה יוסף לחק עדה-היום הזו על-אדמת מצרים
 לפרעה לחמש ר"ק אדמת הכהנים לבדם לא היתה
 לפרעה וישב ישראל בארץ מצרים בארץ גשן
 ויאחזו בה ויפרו וירבו מאד ויחי יעקב בארץ
 מצרים שבע עשרה שנה והיו ימיו יעקב שני חייו
 שבע שנים וארבעים ומאת שנה: 29 ויקרבו מי-ישראל
 למות ויקראו לבנו ליוסף ויאמר לו אם-נא מצאתי
 חן בעיניך שים-נא ידך תחת רגלי ועשית עמדי
 חסד ואמת אל-נא תקברני במצרים: 30 ושכבתו עם-
 אבתי ונשא אתו ממצרים וקברתו בקברתם ויאמר
 אנכי אעשה כדברך ויאמור השבעה לי וישבע לו
 וישתחו ישראל על-ראש המטה:

48:1 ויהי אחרי הדברים האלה ויאמר ליוסף הגה אביך
 חלה וילקח את-שני בניו עמו את-מנשה ואת-אפרים:
 2 ויגד ליעקב ויאמר הגה בנך יוסף בא אליה ויתחזק
 ישראל וישב על-המטה: 3 ויאמר יעקב אל-יוסף
 אל שני נראה-אלי בלוי בארץ פגעו ויברך אתי:
 4 ויאמר אלי הגני מפרך והרביתו ונתתיה לקהל
 עמים ונתתי את-הארץ הנאת לזרעך אחריך
 אחזת עולם: 5 ועתה שני-בניך הנולדים לי בארץ
 מצרים עד-באני אליה מצרימה ליהם אפרים
 ומנשה כראובן ושמעון יהיו לי: 6 ומולדתך אשר-
 הולדת אחריהם לך יהיו על שם אחיהם יקראו
 בנחלתם: 7 ואניו בבאי מופדן בותה עלי רחל בארץ
 פגעו בדרך בעוד כבדת ארץ לבא אפרתה

ויאמרו לו לא נכחד מאדני כי אם-תם הכסף ומקנה
 הבהמה אל אדני לא נשאר לפני אדני בלתי אם
 גוינתנו ואדמתנו למה נמות לעיניך גם אנחנו גם
 אדמתנו קנה אתנו ואת אדמתנו בלחם ונהיה אנחנו
 ואדמתנו עבדים לפרעה ותן זרע ונחיה ולא נמות
 והאדמה לא תשם ויקן יוסף את כל אדמת מצרים
 לפרעה כימכרו מצרים איש שדהו כיוזק עליהם
 הרעב ותהי הארץ לפרעה ואת העם העביר אתו
 לערים מקצה גבול מצרים ועד קצהו רק אדמת
 הכהנים לא קנה כי חק לכהנים מאת פרעה ואכלו
 את חקם אשר נתן להם פרעה על-כן לא מוכרו
 את אדמתם ויאמור יוסף אל העם הן קניתי אתכם
 היום ואת אדמתכם לפרעה הא לכם זרע וזרעתם
 את האדמה והיה בתבואת ונתתם חמישית לפרעה
 וארבע הידת יהיה לכם לזרע השדה ולאכלכם
 ולאשר בבתיכם ולאכל לטפכם ויאמרו החייתנו
 נמצא חן בעיני אדני והיינו עבדים לפרעה וישם
 אתה יוסף לחק עד היום הזה על אדמת מצרים
 לפרעה כחמישי רק אדמת הכהנים לבדם לא היתה
 לפרעה וישב ישראל בארץ מצרים בארץ גשן
 ויאחזו בה ויפרו וירבו מאד ויחי יעקב בארץ
 מצרים שבע עשרה שנה והיו ימיו יעקב שני חייו
 שבע שנים וארבעים ומאת שנה ויקרבו מי-ישראל
 למות ויקרא לבנו ליוסף ויאמר לו אם נא מצאתי
 חן בעיניך שים נא ידך תחת רגלי ועשית עמדי
 חסד ואמת אל נא תקברני במצרים ועשית עמי
 אבתי ונשא אתו ממצרים וקברתו בקברתם ויאמר
 אנכי אעשה כדברך ויאמור השבעה לי וישבע לו
 וישתחו ישראל על ראש המטה

ויהי אחרי הדברים האלה ויאמור ליוסף הגה אביך
 חלה ויקח את שני בניו עמו את מנשה ואת אפרים
 ויגד ליעקב ויאמר הגה בנך יוסף בא אליך ויתחזק
 ישראל וישב על המטה ויאמר יעקב אל יוסף
 אל שני נראה אלי בכוז בארץ כנען ויברך אתי
 ויאמר אלי הגני מפרך והרביתך ונתתך לקהל
 עמים ונתתי את הארץ הזאת לזרעך אחריך
 אחזת עולם ועתה שני בני הנולדים לי בארץ
 מצרים עד באי אליך מצרימה ליהם אפרים
 ומנשה כראובן ושמעון יהיו לי ומוכדתך אשר
 הולדת אחריהם לך יהיו על שם אחיהם יקראו
 בנחלתם ואני בבאי מופדן בותה עלי רחל בארץ
 כנען בדרך בעוד כבדת ארץ לבא אפרתה

ואקברה שם בדרך אפרת הוא בית לחם: 8 וירא
 ישראל את בני יוסף ויאמר מי־אלה: 9 ויאמר יוסף
 אל־אביו בני הם אשר־גתו־לי אלהים בנה ויאמר
 קחם־נא אלי ואברכם: 10 ועיני ישראל כבדו מזקן
 לא יוכל לראות ויגש אתם אליו וישק להם
 ויחבק להם: 11 ויאמר ישראל אל־יוסף ראה פני
 לא פללתי והנה הראה אתי אלהים גם את־רַעְוָה:
 12 ויוצא יוסף אתם מעם ברכיו וישתחו לאפיו
 ארצה: 13 ויבקח יוסף את־שניהם את־אפרים בימינו
 משמאל ישראל ואת־מנשה בשמאלו מימין
 ישראל ויגש אליו: 14 וישלח ישראל את־ימינו וישת
 על־ראש אפרים והוא הצעיר ואת־שמאלו על־
 ראש מנשה שפל את־ידיו כי מנשה הבכור:
 15 ויברך את־יוסף ויאמר האלהים אשר־התהלכו
 אבתי לפניו אברכם ויצחק האלהים הרעה
 אתי מעודי עד־היום הזה: 16 המלאך הגאל אתי
 מכל־רע ברח את־הנערים ויקרא בהם שמי ושם
 אבתי אברהם ויצחק וידגו לרב בקרב הארץ וירא
 יוסף כי־ישית אביו יד ימינו על ראש אפרים
 וירע בעיניו ויתמר יד אביו להסיר אתה בעל
 ראש אפרים על ראש מנשה ויאמר יוסף אל
 אביו לא כן אבי כי זה הבכר שים ימינך על
 ראשו וימאן אביו ויאמר ידעתי בני ידעתי גם הוא
 יהיה לעם וגם הוא יגדל ואולם אחיו הקטן יגדל
 מִמֶּנּוּ ותרעו יתנה מלא־הגוים: 20 ויברכם ביום ההוא
 לאמור בך יברך ישראל לאמר ישמך אלהים
 באפרים וכמנשה וישם את־אפרים לפני מנשה:
 21 ויאמר ישראל אל־יוסף הנה אנכי מת והנה
 אלהים עמכם והשיב אתכם אל־ארץ אבותיכם:
 22 ואני נתתי לך שקם אחד על־אחיו אשר לקחת
 מיד האמרי בחיבוי ובהשתי
 49:1 ויקרא יעקב אל בניו ויאמר האספו ואגידה לכם
 את אשר־יקרא אתכם באזרית הימים הקבצו
 ושמעו בני יעקב ושמעו אל ישראל אביכם
 ראובן בכרי אתה כחזי וראשית אוני יתר שאה
 ויתר עז פחז כמים אל תותר כי עבודת מושכבי
 אביר אז חללת יצועי עלה
 שמעון וכו' אחים כלי חמוס מוכרתיהם בסדם
 אל תבא נפשך בקהלם אל תחז כנדי כי באפם
 הרגו איש וברצנם עקרו עיור ארור אפם כי
 עז ועברתם כי קשתה אחזקם ביעקב ואפיצם
 בישראל:

ואקברה שם בדרך אפרת הוא בית לחם וירא
 ישראל את בני יוסף ויאמר מי אלה ויאמר יוסף
 אל אביו בני הם אשר נתן לי אלהים בזה ויאמר
 קחם נא אלי ואברכם ועיני ישראל כבדו כזקן
 לא יוכל לראות ויגש אתם אליו וישק להם
 ויחבק להם ויאמר ישראל אל יוסף ראה פני
 לא פללתי והנה הראה אתי אלהים גם את רַעְוָה
 ויוצא יוסף אתם מעם ברכיו וישתחו לאפיו
 ארצה ויקח יוסף את שניהם את אפרים בימינו
 משמאל ישראל ואת מנשה בשמאלו מימין
 ישראל ויגש אליו וישלח ישראל את ימינו וישת
 על ראש אפרים והוא הצעיר ואת שמאלו על
 ראש מנשה שפל את ידיו כי מנשה הבכור
 ויברך את יוסף ויאמר האלהים אשר התהלכו
 אבתי לפניו אברכם ויצחק האלהים הרעה
 אתי מעודי עד היום הזה המלאך הגאל אתי
 מכל רע יברך את הנערים ויקרא בהם שמי ושם
 אבתי אברהם ויצחק וידגו לרב בקרב הארץ וירא
 יוסף כי ישית אביו יד ימינו על ראש אפרים
 וירע בעיניו ויתמר יד אביו להסיר אתה בעל
 ראש אפרים על ראש מנשה ויאמר יוסף אל
 אביו לא כן אבי כי זה הבכר שים ימינך על
 ראשו וימאן אביו ויאמר ידעתי בני ידעתי גם הוא
 יהיה לעם וגם הוא יגדל ואולם אחיו הקטן יגדל
 מִמֶּנּוּ ותרעו יתנה מלא־הגוים ויאמר יוסף
 לאמור בך יברך ישראל לאמר ישמך אלהים
 באפרים וכמנשה וישם את אפרים לפני מנשה
 ויאמר ישראל אל יוסף הנה אנכי מת והנה
 אלהים עמכם והשיב אתכם אל ארץ אבותיכם
 ואני נתתי לך שקם אחד על אחיו אשר לקחת
 מיד האמרי בחיבוי ובהשתי ויקרא יעקב אל בניו
 ויאמר האספו ואגידה לכם את אשר יקרא אתכם
 באזרית הימים הקבצו ושמעו בני יעקב ושמעו
 אל ישראל אביכם ראובן בכרי אתה כחזי וראשית
 אוני יתר שאה ויתר עז פחז כמים אל תותר כי
 עבודת מושכבי אביר אז חללת יצועי עלה
 שמעון וכו' אחים כלי חמוס מוכרתיהם בסדם
 אל תבא נפשך בקהלם אל תחז כנדי כי באפם
 הרגו איש וברצנם עקרו עיור ארור אפם כי
 עז ועברתם כי קשתה אחזקם ביעקב ואפיצם
 בישראל

8 יהודה אמה יודיה אחיה ידך בערף איביר
 ישפתנו לה בני אביה: 9 גור אריה יהודה מטורף
 בני עליה פרע רבץ פאריה וכלביא מי יקימנו:
 10 לא יסור שכט מיהודה ומחלק מבין רגליו
 עד פייבא שילה [שילו] ולו יקחת עמים: 11 אסרי לגפן
 עירה [עירו] ולשרקה בני אתגו כפס בליל לבשו
 וכדם ענבים סוטה [סותו]: 12 חקלילי עינים מגנו ולבן-
 שנים מחלב:
 13 זבולן לתוף נמים ישפן והוא לתוף אניות
 וירכתו על צידו:
 14 יששכר חמר גרם רבץ בין המשפתיים: 15 וירא מנחה
 פי טוב ואת הארץ פי נעמה ויט שכמו לסבל ויהי
 למסעבד: 16 הן ידיו עמו פאחד
 שבטי ישראל: 17 יהידן נחש עלי דרה שפיפו עלי-
 ארח הנשף עקבי סוס ויפל רכבו אזור: 18 לישועתך
 קניתי יהנה: 19 גד גדוד יגדגו והוא
 יגד עקב: 20 מאשר שמנה לחמו
 והוא יתן מעדני מלך: 21 נפתלי
 אילה שלחה הנתן אמרי שפר: 22 בן
 פרת יוסף בן פרת עלי עינו בנות צעדה עלי שור:
 23 וימררהו ורבו וישטמהו בעלי חצים: 24 ותשב באיתו
 קשתו ויפזו זרעי ידיו מידי אביר יעקב משם
 רעה אבו ישראל: 25 מאל אביה ויעזרך ואת שדי
 ויברכך ברכת שמים מעל ברכת תהום רבצת
 תחת ברכת שמים ורחם: 26 ברכת אביה גברו על-
 ברכת הורי עד תאות גבעת עולם תהילין לראש
 יוסף ולקדקד נזיר אחיו:
 27 בנימין זאב יטרף בפקר יאכל עד ולערב
 יחלק שלל: 28 כל אלה שבטי ישראל שנים
 עשר וזאת אשר דבר להם אביהם ויברך
 אותם איש אשר כנרכתו ברך אדם ויצו
 אותם ויאמר אלהם אני נאסף אל עמי קברו
 אתי אל אבתי אל המערה אשר בשדה עפרון
 החתי: 30 במערה אשר בשדה המכפלה אשר
 על פני ממרא בארץ כנען אשר קנה אברהם
 את השדה מאת עפרון החתי לאחוזת קבר:
 31 שמה קברו את אברהם ואת שרה אשר
 שמה קברו את יצחק ואת רבקה אשר
 ושמה קברתי את יעקב ואת רבקה אשר
 אשר בו מאת בני חת ויכל יעקב לצות את-
 בניו ויאסף רגליו אל המטה ויגוע ויאסף אל-
 עמיו: 50:1 ויפל יוסף על פני אביו ויבך עליו וישק-לו:

יהודה אמה יודיה אחיה ידך בערף איביר
 ישפתנו לה בני אביה גור אריה יהודה מטורף
 בני עליה כרע רבץ כאריה וכנביא מי יקימנו
 לא יסור שבט מיהודה ומחלק מבין רגליו
 עד כי יבא שילה וכו' יקחת עמים אסרי לגפן
 עירה ושרקה בני אתגו כפס בליל לבשו
 וכדם ענבים סוטה חכמלי עינים מויץ וכבך
 שנים מוזכב
 זבולן לזוף ימים ישכן והוא לזוף אניות
 וירכתו על צידו
 יששכר חמר גרם רבץ בין המשפתיים וירא מנחה
 כי טוב ואת הארץ כי נעמה ויט שכמו כסבל ויהי
 כמס עבד דן ידיו עמו כאחד
 שבטי ישראל יהי דן נחש עלי דרך שפיפו עלי
 ארח הנשף עקבי סוס ויפל רכבו אזור כישועתך
 קניתי יהנה גד גדוד יגדגו והוא
 יגד עקב מאשר שמנה לזכרון
 והוא יתן מעדני מלך נפתלי
 אילה שלחה הנתן אמרי שפר בן
 פרת יוסף בן פרת עכי עין בנות צעדה עלי שור
 וימררהו ורבו וישטמהו בעלי חצים ותשב באיתו
 קשתו ויפזו זרעי ידיו מידי אביר יעקב בושם
 רעה אבן ישראל מאכ אביר ויעזרך ואת שדי
 ויברכך ברכת שמים מעל ברכת תהום רבצת
 תחת ברכת שמים ורחם ברכת אביר גברו על
 ברכת הורי עד תאות גבעת עולם תהילין לראש
 יוסף ולקדקד נזיר אחיו
 בנימין זאב יטרף בפקר יאכל עד ולערב
 יחלק שלל כל אלה שבטי ישראל שנים
 עשר וזאת אשר דבר להם אביהם ויברך
 אותם איש אשר כנרכתו ברך אדם ויצו
 אותם ויאמר אלהם אני נאסף אל עמי קברו
 אתי אל אבתי אל המערה אשר בשדה עפרון
 החתי במערה אשר בשדה המכפלה אשר
 על פני כנען בארץ כנען אשר קנה אברהם
 את השדה מאת עפרון החתי לאחוזת קבר
 שמה קברו את אברהם ואת שרה אשר
 שמה קברו את יעקב ואת רבקה אשר
 ושמה קברתי את יעקב ואת רבקה אשר
 אשר בו מאת בני חת ויכל יעקב לצות את
 בניו ויאסף רגליו אל המטה ויגוע ויאסף אל
 עמיו ויפל יוסף על פני אביו ויבך עליו וישק לו

2 ויצו יוסף את עבדיו את הרפאים לחננט את-
 אביו ויחננטו הרפאים את-ישראל: 3 וימלאו-לו
 ארבעים יום כן ימלאו ימי החנטים ויבכו אתו
 מצרים שבועים יום: 4 ויעברו ימי בכיתו וידבר
 יוסף אל-בית פרעה לאמר אמר-נא מצאתי חן
 בעיניכם דברו-נא באזני פרעה לאמר: 5 אבי
 השביעני לאמר הנה אנכי מת בקברי אשר
 קריתי לי בארץ פנעו שמה תקברני ועתה
 אעלה-נא ואקברה את-אבי ואשובה: 6 ויאמר
 פרעה עלה וקבר את-אביה באשר השביעך:
 7 ויעל יוסף לקבר את-אביו ויעלו אתו כל-עבדיו
 פרעה זקניו וכל זקני ארץ-מצרים: 8 וכל
 בית יוסף ואחיו ובית אביו רק טפם וצאנם ובקרב
 עזבו בארץ גשן ויעל עמו גם רכב גם פרשים
 ויהי המונה כבוד מאד ויבאו עד-גרון האטד
 אשר בעבר הירדן ויספדו שם מספד גדול וכבוד
 מאד ויעש לאביו אבל שבועת ימים וירא
 וישב הארץ הנזעזע את האבן בגרון האטד
 ויאמרו אבל כבוד זה למצרים על-כן קרא
 שמה אבל מצרים אשר בעבר הירדן
 12 ויעשו בניו לו כן כאשר צום וישאו אתו בניו
 ארצה כנען ויקברו אתו במערת שדה המוכפלה
 אשר קנה אברהם את-השדה לאחוזת-קבר
 מאת עפרן החתי על-פני מגרא: 14 וישב יוסף
 מצרימה הוא ואחיו וכל-העלים אתו לקבר
 את-אביו אתרי קברו את-אביו: 15 ויראו אחי-יוסף
 כיימת אביהם ויאמרו לו ישטמנו יוסף והשב
 ישיב לנו את כל-הרעה אשר גמלנו אתו: 16 ויצו אל-
 יוסף לאמר אביה צוה לפני מותו לאמר: 17 כה-
 תאמרו ליוסף אבא שא נא פשע אחיה וחסאתם
 כירעה גמלוך ועתה שא נא לפשע עבדי
 אלהי אביה ויבך יוסף בדברם אליו: 18 וילכו גם-
 אחיו ויפלו לפגיו ויאמרו הגנו לה לעבדים:
 19 ויאמר אליהם יוסף אל-תיראו כפי התחת
 אלהים אני: 20 ואתם חשבתם עלי רעה אלהים
 חשבה לטובה למועץ עשה כיום הזה להזיית עם
 רב ועתה אל תיראו אנכי אכלכל אתכם ואדת
 טפכם וינזם אותם וידבר על לבב וישב יוסף
 במוצרים הוא ובית אביו ויזי יוסף מאה ועשר
 שנים וירא יוסף לאפרים בני שלשים גם בני
 מוכיר בן מנשה ולדו על ברכי יוסף ויאמר יוסף
 אל אחיו אנכי מות ואלהים פקד פקד אתכם

ויוסף יוסף את עבדיו את הרפאים לחננט את-
 אביו ויחננטו הרפאים את ישראל וימלאו לו
 ארבעים יום כן ימלאו ימי החנטים ויבכו אתו
 מצרים שבועים יום ויעברו ימי בכיתו וידבר
 יוסף אל בית פרעה לאמר אמר-נא מצאתי חן
 בעיניכם דברו-נא באזני פרעה לאמר-אבי
 השביעני לאמר הנה אנכי מות בקברי אשר
 קריתי לי בארץ כנען שמה תקברני ועתה
 אעלה-נא ואקברה את אבי ואשובה ויאמר
 פרעה עלה וקבר את אביך כאשר השביעך
 ויעל יוסף לקבר את אביו ויעלו אתו כל עבדיו
 פרעה זקניו וכל זקני ארץ מצרים וכבדו
 בית יוסף ואחיו ובית אביו רק טפם וצאנם ובקרב
 עזבו בארץ גשן ויעל עמו גם רכב גם פרשים
 ויהי המונה כבוד מאד ויבאו עד גרון האטד
 אשר בעבר הירדן ויספדו שם מספד גדול וכבוד
 מאד ויעש לאביו אבל שבועת ימים וירא
 וישב הארץ הנזעזע את האבן בגרון האטד
 ויאמרו אבל כבוד זה למצרים על-כן קרא
 שמה אבל מצרים אשר בעבר הירדן
 ויעשו בניו לו כן כאשר צום וישאו אתו בניו
 ארצה כנען ויקברו אתו במערת שדה המוכפלה
 אשר קנה אברהם את השדה לאחוזת קבר
 מאת עפרן החתי על-פני מגרא וישב יוסף
 במוצרימה הוא ואחיו וכל העלים אתו לקבר
 את אביו אזזרו קברו את אביו ויראו אחיו יוסף
 כי מות אביהם ויאמרו לו ישטמנו יוסף והשב
 ישיב לנו את כל הרעה אשר גמלנו אתו ויצו אל
 יוסף לאמר אביך צוה לפני מותו לאמר כה-
 תאמרו ליוסף אבא שא נא פשע אחיך וחסאתם
 כירעה גמלוך ועתה שא נא לפשע עבדי
 אלהי אביך ויבך יוסף בדברם אליו ויבכו גם
 אחיו ויפלו לפניו ויאמרו הננו לך לעבדים
 ויאמר אליהם יוסף אל תיראו כפי-התזזות
 אלהים אני ואתם חשבתם עלי רעה אלהים
 חשבה לטובה למועץ עשה כיום הזה להזיית עם
 רב ועתה אל תיראו אנכי אכלכל אתכם ואדת
 טפכם וינזם אותם וידבר על לבב וישב יוסף
 במוצרים הוא ובית אביו ויזי יוסף מאה ועשר
 שנים וירא יוסף לאפרים בני שלשים גם בני
 מוכיר בן מנשה ולדו על ברכי יוסף ויאמר יוסף
 אל אחיו אנכי מות ואלהים פקד פקד אתכם

והעלה אתכם מִדֶּגְאָרְץ הַזֹּאת אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר
נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וְלְיַעֲקֹב: 25 וַיִּשְׁבַּע יוֹסֵף אֶת־
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר פֶּקֶד יִפְקֹד אֱלֹהִים אֶתְכֶם
וְהִעֲלֵתֶם אֶת־עַצְמוֹתַי מִצֵּה: 26 וַיָּמָת יוֹסֵף בְּדֶרֶמְאָה
וַעֲשֹׂר שָׁנִים וַיִּחַנְטוּ אֹתוֹ וַיִּשֶׂם בְּאֶרְזוֹן בְּמִצְרַיִם

והעלה אתכם מִן הָאָרֶץ הַזֹּאת אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר
נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וְלְיַעֲקֹב וַיִּשְׁבַּע יוֹסֵף אֶת
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר פֶּקֶד יִפְקֹד אֱלֹהִים אֶתְכֶם
וְהִעֲלֵתֶם אֶת עַצְמוֹתַי מִצֵּה וַיָּמָת יוֹסֵף בֶּן מֵאָדָּה
וְעֲשֹׂר שָׁנִים וַיִּחַנְטוּ אֹתוֹ וַיִּשֶׂם בְּאֶרְזוֹן בְּמִצְרַיִם

וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים מִצְרַיִם אֵת
יַעֲקֹב אִישׁ וּבֵיתוֹ בְּאוֹרָמוֹן שִׁמְעוֹן לֵוִי וַיהוּדָה
יִשְׂשַׁכָּר זְבוּלֹן וּבְנֵימֹן דָּן וְנַפְתָּלִי גָד וְאֲשֵׁר
וַיהִי כֹל נַפְשׁ יִצְחָק יֶרֶךְ יַעֲקֹב עֶבְעִים נַפְשׁ וַיֹּסֵף
הָיָה בְּמִצְרַיִם וַיָּבִית יוֹסֵף וְכָל אָחָיו וְכָל הַדֹּר
הַהוּא וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל פָּרוּ וַיִּשְׂרְצוּ וַיִּרְבּוּ וַיַּעֲצֻמוּ בְּמֵאֵד
מֵאֵד וְהִמְלֵא הָאָרֶץ אֹתָם

וַיָּקָם מֶלֶךְ חָדָשׁ עַל מִצְרַיִם אֲשֶׁר לֹא יָדָע אֶת יוֹסֵף
וַיֹּאמֶר אֵל עַמּוֹ הִנֵּה עַם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל רַב וְעֲצוּם
מִמֶּנּוּ הִנֵּה נִתְחַכְּמֹת לוֹ פֶּן יִרְבֶּה וְהָיָה כִּי תִקְרָאנָה
מִלְחָמָה וְנוֹסַף גַּם הוּא עַל שְׂנְאֵינוּ וְנִלְחַם בָּנוּ
וְעָלָה מִן הָאָרֶץ וַיִּשְׁיִבּוּ עָלָיו שְׂרָיִי מוֹסִים
לְמוֹעֵץ עֲנֹתוֹ בְּסִבְלָתָם וַיִּבֶן עָרֵי מוֹסְכָנוֹת
לְפָרְעָה אֶת פִּתֵם וְאֶת רַעְמוֹס וּכְאֲשֶׁר יַעֲנֶה
אֹתוֹ בֶּן יִרְבֵּה וְכֵן יִפְרֹץ וַיִּקְצֹוּ מִפְּנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל
וַיַּעֲבְדוּ מִצְרַיִם אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּפֶרֶךְ וַיִּמְרָר
אֶת זְרֵיהֶם בַּעֲבֹדָה קָשָׁה בַחֲמֹר וּבִלְבָנִים וּבְכֹל
עֲבֹדָה בְּשִׂדָה אֶת כָּל עֲבֹדָתָם אֲשֶׁר עָבְדוּ בָהֶם
בְּפֶרֶךְ וַיֹּאמֶר מֶלֶךְ מִצְרַיִם לְמוֹלְדֵת הָעִבְרִיֹּת
אֲשֶׁר שֵׁם הָאֵזוֹת שִׁפְרָה וְשֵׁם הַשְּׁלִיִּת פֹּטִיפָר
וַיֹּאמֶר בִּלְדָכָן אֶת הָעִבְרִיֹּת וּרְאִיתֶן עַל־

הָאֲבָנִים אִם בֶּן הוּא וְהַמֵּתֶן אֹתוֹ וְאִם בַּת הוּא
וְזָדָה וְתִירָאֵן הַמֹּיִלְדֵת אֶת הָאֱלֹהִים וְלֹא עָשָׂה
כְּאֲשֶׁר דָּבַר אֱלֹהֵיךְ מֶלֶךְ מִצְרַיִם וְתִזְוִיֵן אֹתֵן
הַיִּלְדִים וַיִּקְרָא מֶלֶךְ מִצְרַיִם לְמוֹיִלְדֵת וַיֹּאמֶר
לָהֶן מִדּוּעַ עָשִׂיתֶן הַדָּבָר הַזֶּה וְתִזְוִיֵן אֶת הַיִּלְדִים
וְתֹאמְרוּן הַמֹּיִלְדֵת אֵל פֶּרְעָה כִּי לֹא כִנְשִׁים הַמִּצְרִית
הָעִבְרִית כִּי זָדָה הִנֵּה בְטָרֵם תִּבּוֹא אֶל־רַחֵן
הַמֹּיִלְדֵת וַיִּכְדּוּ וַיִּשְׁבּוּ אֱלֹהִים לְמוֹיִלְדֵת וַיִּרְבּוּ
הָעַם וַיַּעֲצֻמוּ מֵאֵד וַיְהִי כִּי יִרְאוּ הַמֹּיִלְדֵת אֶת
הָאֱלֹהִים וַיַּעַשׂ לָהֶם בָּתִּים וַיַּעַן פֶּרְעָה לְכָל־
עַמּוֹ לֵאמֹר כָּל הַבָּן הַיִּלְוֹד הַיֹּאֲרָה תִשְׁלִיכֶנּוּ
וְכָל הַבַּת תִּזְוִיֵן